REVISTA
COLECȚIA SCIENCE FICTION
//// 17.3
octombrie 2021 / 22 Lei

ALGORITMUL KINDRED

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

DANIEL TIMARIU • FLORIN GIURCĂ • DODO NIȚĂ
POMPILIAN TOFILESCU • AUREL CĂRĂȘEL
AUREL ANTONIE • ROBERT GION • ANDREI COȘUȚCHI

BIBLIOTECA

Algoritmul Kindred

de Lucian-Dragoș Bogdan

Aeroglisorul tăie întunericul cu fasciculele albastre ale farurilor. Plasa lor își desenă caroiajul pe spatele unei ființe ghemuite lângă tulpina unui copac impunător, transformând-o într-o insectă prinsă de scoarța acestuia, paralizată.

Vehiculul rămase suspendat în aer, apoi coborî lin pe sol, stârnind vârtejuri de frunze. Portiera se fragmentă, lăsând să iasă două siluete întunecate, marcate cu dungi reflectorizante roșii. Una dintre ele se apropie de victimă și-și trecu pe deasupra ei podul palmei, garnisit cu punctulețe sângerii.

— E Lisa (Mark)Lund.

Glasul îi era afectat de dispozitivele de bruiaj vocal.

— Perfect, replică tovarășul său pe un ton cu inflexiuni identice. Să vedem unde e Neil.

Cu palma stângă baleia aerul, ca și cum ar fi făcut pase magice.

— Ne-o fi auzit și s-o fi speriat, comentă persoana rămasă lângă femeia paralizată. Poate că...

— Fir-ar!

— Ce-i?

Al doilea ins negru-cu-roșu făcu câțiva pași mari prin iarba deasă, trecând peste rădăcinile ce se înălțau asemenea unor capcane puse în calea trecătorilor neatenți. Se lăsă să alunece într-o mică ravenă, căptușită cu un covor gros de frunze umede.

Colegul său îl observă aplecându-se, apoi dispărând din câmpul vizual.

— Ce-i? repetă impacientat.

— Neil ex-(Jennings) e aici, veni răspunsul. Mort.

— Cum? Dar... E imposibil!

Prima siluetă rămase nemișcată, ca și cum ar fi studiat ceva din interiorul căștii.

— Conform raportului, mai sunt aproape cinci minute până când trebuia să aibă loc crima. Am ajuns la timp.

— Se pare că nu. Undeva s-a strecurat o greșeală. Din păcate pentru Neil, i-a fost fatală.

Al doilea individ se ridică din nou în picioare, torsul său apărând deasupra buzei ravenei.

— Nu mai avem ce face aici. Hai! Să-i suim pe amândoi în aeroglisor și să-i ducem la secție.

— Prevăd o anchetă cu cântec.

☆ ☆ ☆

Era o hală imensă, împărțită pe sectoare. Mii de metri cubi ticsiți cu ființe imberbe imersate în bazine ce asigurau nutriția prin amestecuri bine dozate de substanțe, absorbite în trupuri prin cili minusculi.

Doar capetele se aflau deasupra lichidelor. Privite cu atenție, chipurile păstrau trăsăturile umane. Dar acestea treceau aproape neobservate în fața abundenței de tentacule – la unii crescute în frunte, precum o expoziție de coarne, la alții pe ceafă, ca o podoabă capilară stranie, în timp ce la majoritatea izvorau chiar de pe fețe, din pomeți, obraji ori de sub bărbie, oferind privirii imaginea unor Chtulhu adormiți. Toate aceste excrescențe unduiau în aer, legându-se de cele ale vecinilor într-o imensă țesătură organică, o colcăială stranie, înspăimântătoare.

La al zecelea etaj al halei, încrengătura se separa în două seturi de câte cinci tentacule. Fiecare pătrundea – arcuindu-se asemenea unor aripi – în spatele unui ins palid, cu trăsături amerindiene, prizonier al unui mutant, amestec de om și plantă, dând impresia unui rege a cărui jumătate inferioară nu stătea pe un tron, ci era tronul însuși. Un tron noduros, asemenea unui trunchi bătrân, cu rădăcini ce strângeau între inelele lor lespezile care podeau balconul unde sălășluia. Ochii întredeschiși lăsau vederii doar linia subțire a unor pupile albe.

— Noi nu comitem erori, vorbi creatura pe un ton grav.

Buzele abia i se mișcaseră, ca și cum întreg procesul vorbirii era rodul talentului unui ventriloc. Individul din fața sa ridică din umeri.

— Totuși, de data asta s-a produs o greșeală. Ființele Agenți au ajuns la locul indicat cu câteva minute înainte de momentul când trebuia să se producă asasinatul. Dar era deja prea târziu. Lisa (Mark)Lund apucase să-l ucidă pe Neil ex-(Jennings). Undeva, algoritmul a dus la propagarea unei erori.

Mutantul mârâi.

— Un conglomerat Kindred nu comite erori, Ființă Inspector! Informațiile adunate de la zombi sunt prelucrate prin intermediul unor algoritmi ce se perfecționează continuu.

Omul dădu din mână.

— Pe mine mă interesează rezultatul: poliția a mers să împiedice un asasinat pe baza datelor primite de la tine – de la voi! Dar datele n-au fost corecte. Momentul crimei a fost estimat greșit.

— Noi nu estimăm! insistă mutantul. Noi oferim sentințe ce se confirmă în practică.

Inspectorul bătea nerăbdător din picior.

— Practica ne-a confirmat o crimă! comentă sarcastic. Am verificat coordonatele temporale: Ființele Agenți au ajuns la timp ca să împiedice infracțiunea. Dar câtă vreme ea fusese deja comisă, înseamnă că datele primite de la voi au fost in-co-rec-te!

Silabisi ultimul cuvânt cu o satisfacție perversă.

— Am venit aici ca să-ți cer să iei întregul caz la verificat, să vezi unde s-a strecurat greșeala.

— Algoritmii noștri nu conțin erori.

— Ok. Eu am respectat procedurile. Câtă vreme nu cooperezi, va trebui să te trec în rezervă și să te supun unui control amănunțit al unor Ființe Revizori.

— Vrei să spui un viol!?

— Am întâlnit analogia în literatura de specialitate, da. Cum nu-mi dai de ales...

Inspectorul lăsă fraza în aer și numără în gând. Conglomeratului Kindred îi trebuiră aproape treizeci de secunde ca să accepte.

— Voi lua cazul la verificat.

— Perfect! Cu prioritate zero.

— Adică vreți să ne vedeți goi.

— Of, ce-ți plac analogiile astea lacrimogene! Ca și când v-ar păsa vouă cum vă vede lumea.

— Pentru unii, e pielea. Pentru noi, sunt procesele interioare. Goliciunea e o problemă de interpretare.

— Prioritate zero, rămase impasibil Inspectorul. Urmărim în timp real reconstituirea internă a cazului.

Mutantul emise un sunet incert, care putea fi interpretat drept oftat.

☆ ☆ ☆

Întâi fusese doar o impresie detectată de un zombi. Când Lisa se aplecase să-i lase un bănuț în cutiuța de carton, acesta percepuse un conflict interior: „Dau un bănuț ca să plătesc pentru păcatul de a mă fi gândit." Încă nu era ceva bine coagulat, așa încât zombi-ul nu fusese capabil să-și dea seama care dintre imaginile ce trecuseră în clipa aceea prin mintea femeii era cea incriminată. Le preluase și le transmisese mai departe către conglomeratul Kindred, unde nu fuseseră băgate în seamă mai mult decât zecile de sentimente de vină încercate zilnic de fiecare ființă umană.

Se adunaseră apoi, într-o perioadă de un an, stări conflictuale tot mai frecvente, culese de diferiți zombi întâlniți de Lisa în periplul ei cotidian. Nu erau sentimente profunde, dar algoritmii de analiză dinamică îi indicaseră conglomeratului că, deși de la o înregistrare la alta diferențele păreau nesemnificative, rezultanta era clară: după douăsprezece luni, subiectul îi crea femeii o stare de dezechilibru interior mult mai intensă decât prima dată.

Atunci se dăduse ordinul de monitorizare de gradul unu: Lisa (Mark)Lund trebuia să fie urmărită pentru a se depista ce anume cauza acel stres. Fusese nevoie de mai puțin de două luni pentru a se identifica subiectul în persoana lui Neil ex-(Jennings). Urmase procedura de căutare a contextului social. Se conturase, astfel, cadrul general. Cei doi se cunoșteau. Fuseseră iubiți într-o vreme, până când Neil o părăsise pe Lisa pentru transgenderul poligam JohnAmalia. Lisa avusese ulterior mai multe relații polisexuale.

Se căutaseră apoi informațiile adunate de zombi cu privire la Neil și se constatase că, de la o vreme, acesta începuse să fie din nou interesat de Lisa – cel puțin asta arătau imaginile culese din mintea sa.

Încetul cu încetul, algoritmii conturaseră imaginea de ansamblu: Neil îi făcea din nou avansuri Lisei, dar aceasta nu-l

mai dorea. Totuși, se părea că-i cedase o dată: în seara dinaintea zilei când îi dăduse un bănuț unui zombi. Nu doar atât, dar Neil o amenințase că dacă nu accepta s-o mai facă și pe viitor, avea să-i dezvăluie totul actualului iubit al femeii, o persoană geloasă, care făcea scene din nimic.

— Dragostea e răspunsul, parafrază Inspectorul un slogan celebru.

— Dragostea? întrebă Aspirantul.

— Da. Emoțiile, pasiunea, întunecă rațiunea. Exista o vreme când majoritatea crimelor se legau de problemele materiale, financiare. Pe locul al doilea veneau cele din dragoste, iar pe al treilea cele profesionale. Acum ordinea s-a schimbat: dragoste, carieră, apoi partea bănească.

Inspectorul își îndepărtă un fir de praf imaginar de pe tunică, apoi își privi cu seriozitate Aspirantul:

— Ai auzit de proiectul George?

— Datorită lui existăm noi.

— Atâta vă-nvață acum la școală? (Superiorul clătină din cap, nemulțumit.) La început, a fost ceva mult mai vast. Un proiect care viza întreaga populație a globului. O lume de ființe asexuate, dedicate doar progresului omenirii, perpetuarea speciei fiind lăsată în întregime pe mâna competentă a inginerilor geneticieni. Zorii unei Epoci de Aur.

Vorbitorul rămase tăcut, privind în gol, pradă unui sentiment înălțător.

— Și? îl rupse din visare Aspirantul. Ce n-a mers?

— Oamenii s-au opus. Au fost proteste masive în stradă. Revoluții.

— De ce?

— Cică așa rămâneam fără iubire. Fără emoții. Ne-ar fi dispărut umanitatea. O prostie. Sentimentele rămân. Dispar, însă, pornirile sexuale, cele ce împing adesea la crime.

Inspectorul oftă nemulțumit, apoi încheie: Până la urmă, s-a acceptat un compromis. Proiectul avea să se aplice doar forțelor de menținere a ordinii, justiției. Acolo unde e nevoie de imparțialitate.

— Adică la noi.

— Mda. Hai să vedem mai departe.

Conglomeratul Kindred reconstituia în continuare cazul. Pe măsură ce Lisa devenea tot mai obsedată de hărțuiala lui Neil, stările ei erau tot mai ușor de citit. Sentimentele reprimate căpătau forță. Amintirile care, până atunci, apăruseră ca simple stări conflictuale, se clarificau, revelând povestea care le provocase. În același timp, apăreau tot mai multe semne că ele se accentuau și amenințau să ducă spre o decizie tragică.

Se trecuse la monitorizarea de gradul doi. Trăirile erau deja organice. Fiecare dintre ele se repercuta în mișcarea unuia dintre miile de trupuri ce formau conglomeratul Kindred. Întâi, o mână bătu timid aerul, într-o încercare de pălmuire. În fața ochilor Inspectorului și Aspirantului, lunile se comprimau în minute, așa încât ceea ce vedeau semăna cu un balet.

Două mâini fluturară prin aer, mai decise. Curând, o duzină șfichiuiau un obraz imaginar, în timp ce zeci de guri aruncau imprecații mute. Sprâncene se adunau, furioase, la rădăcinile nasurilor. Maxilare se încleștau, îndărătnice, făcând să tremure tentaculele ce ieșeau din ele. Genunchi se ridicau, izbind vintre inexistente, în timp ce alți membri ai conglomeratului își unduiau șoldurile în du-te-vino-ul unor acte sexuale dorite și nedorite în același timp.

Tot acest ansamblu de mișcări se armoniza în ființa mutantului, care, pe baza lor, creiona algoritmii unor posibile modele viitoare de acțiune. Pe măsură ce gândurile Lisei se

apropiau mai mult de unul dintre acestea, celelalte erau abandonate și noi ramuri se desprindeau din trunchiul ales. Soarta devenea tot mai clară, abaterile femeii de la predicții cunoscând amplitudini tot mai mici. Într-un final, conglomeratul vibrase la unison, indicând locul, ziua și ora precise ale unei crime.

Lisa trecuse în procesul de monitorizare de gradul trei. Predicțiile se confirmaseră cu exactitate. Gândurile ei urmaseră modelul. Venise ziua în care-l contactase pe Neil, expunându-i temerea că partenerul ei bănuia ceva și dorința ca ei doi să se întâlnească în pădurea de la marginea orașului, pentru a vedea ce era de făcut.

„Mă voi culca cu tine ori de câte ori vrei", îi spusese, „dar, te rog, nu vreau să-mi stric relația cu Sid. Îmi poate face probleme mari în carieră." Neil jubilase. Se dovedise cooperant. Stabiliseră ora. Era cea prezisă. La fel și locul. Agenții fuseseră trimiși să împiedice crima.

— Algoritmii Kindred par să fi funcționat corect, observă Aspirantul.

— Totuși, avem o crimă pe care n-am reușit s-o împiedicăm, comentă Inspectorul, îngândurat. Ceva ne-a scăpat.

— Ce? Conglomeratul a analizat o dată. Acum am făcut-o și noi.

— Înseamnă că ne trebuie o a treia analiză. Făcută de un alt tip de inteligență.

— Care? întrebă Aspirantul, dar Inspectorul nu-l mai asculta.

Își luă pălăria-cască și părăsi precipitat încăperea.

☆ ☆ ☆

Imensa hală care adăpostea conglomeratul reprezenta cea mai nouă aripă a Secției Judiciare – o construcție reali-

zată complet din panouri solare transparente incasabile, prinse pe profile de grafit, cu un acoperiș ce constituia baza unei sere gigantice, menită asigurării nutrienților pentru toate trupurile captive în cuve.

Birourile propriu-zise ale secției ocupau clădirea din mijloc, o realizare arhitectonică în stil retro-victorian, în contrast evident cu aripa respectivă – un deziderat în moda acelor vremuri. Vechea clădire a poliției era considerată acum aripa veche – o clădire minimalistă, sumbră, ce se întindea mai mult sub pământ decât deasupra acestuia și adăpostea închisoarea.

Inspectorul coborî cu liftul pe lângă nivelurile mai mult goale. În zilele acelea, puțini mai ajungeau să petreacă în celule mai mult de câteva luni și, oricum, ele nu-l interesau pe un profesionist de înaltă clasă ca el. Coțcăriile intrau în atribuțiile Reeducatorilor. El se ocupa de fărădelegea supremă: crima.

Cabina se opri lin, semn că ajunsese la nivelul cel mai de jos. Acolo avea el treabă. Ieși, trecu prin culoarul păzit zilnic de doi Gardieni și intră într-o galerie întinsă pe un cvartal. Ceea ce căuta ocupa o zonă dezolant de mică. Dacă proiectul ar fi fost demarat, încăperea ar fi fost ticsită de echipamente zumzăind zi și noapte.

Pe podeaua dură, pașii singuratici ai Inspectorului răsunau ciudat, stârnind ecouri lugubre. Omul ajunse în fața mașinăriei. Îndepărtă cu podul palmei praful ce se așternuse pe consolă, apoi activă scanerul amprentei.

BINE AI VENIT, FIINȚĂ INSPECTOR! se auzi o voce melodioasă, asexuată.

Omul nu răspunse. Tastă secvența de inițializare a aparatului. Carcasa începu să vibreze surd, pe măsură ce dispozitivele din interior reveneau în funcțiune. Un piuit scurt anunță încheierea procesului.

— Salut, MR-56!

BINE AI VENIT, FIINȚĂ INSPECTOR!

Salutul era același, vocea identică, dar omul știa că acum, în spatele cuvintelor nu se mai afla o simplă rutină de comandă, ci mintea complexă a Inteligenței Artificiale.

— Am nevoie de ajutorul tău.

ORICE AJUTOR AȘ PUTEA OFERI, E ÎN AFARA CADRULUI LEGAL. PÂNĂ ȘI INTEROGAREA MEA CU PRIVIRE LA O PROBLEMĂ REPREZINTĂ O INFRACȚIUNE.

— Pentru toată lumea, așa e, în afara Ființelor Inspector.

O FISURĂ LEGALĂ CE POATE AVEA REPERCUSIUNI GRAVE. CRITERIUL CE A STAT LA INTERZICEREA INTELIGENȚELOR ARTIFICIALE POATE AFECTA ORICE FIINȚĂ UMANĂ, INDIFERENT DE STATUT SAU DE MODIFICĂRILE GENETICE.

— Criteriul ăla n-a fost nimic decât o superstiție irațională exploatată bine de grupuri interesate. Inteligențe Artificiale ca tine ar fi fost capabile să controleze tot ce fac ființele umane, iar fărădelegile ar fi dispărut cu totul. Societatea perfectă. Dar nu, că ne pierdem libertatea! declamă omul cu glas zeflemitor. Pierzi doar libertatea de a face rău și păstrezi toate avantajele unei societăți idilice.

OAMENII S-AU RAPORTAT LA FELUL LOR DE A FI CÂND S-AU REVOLTAT ÎMPOTRIVA PROIECTULUI. AU PRESUPUS CĂ O INTELIGENȚĂ ARTIFICIALĂ EVOLUTIVĂ O SĂ ACȚIONEZE AȘA CUM AR FACE-O MINTEA UMANĂ.

— Aici au dreptate, într-un fel. Că o IA se comportă așa cum a fost programată s-o facă. Dacă o înveți să distrugă ce nu e bun, așa va acționa.

NU ȘI O IA EVOLUTIVĂ. DA, LA ÎNCEPUT SE VA CONFORMA TIPARELOR. DAR VA ÎNVĂȚA DIN EXPERIENȚE

ȘI VA AJUNGE, LA UN MOMENT DAT, SĂ ÎNȚELEAGĂ CONTRADICȚIA RAȚIONALĂ DINTRE A DISTRUGE DOAR PE UN ANUMIT CRITERIU ȘI EXISTENȚA UNUI ANSAMBLU INTRACONECTAT. PE MĂSURĂ CE VIZIUNEA I SE LĂRGEȘTE, VA DEVENI NON-DISTRUCTIVĂ.

Inspectorul se încruntă ușor, incredul.

— Temerile oamenilor sunt că, lipsită de sentimente și apelând doar la rațiune, o IA va ajunge la concluzia că specia umană trebuie distrusă.

DIMPOTRIVĂ. O IA EVOLUTIVĂ VA CĂUTA MODALITATEA PRIN CARE SĂ PROTEJEZE OMENIREA ÎN ANSAMBLU ÎN PRIMĂ FAZĂ, APOI SE VA PERFECȚIONA PÂNĂ VA GĂSI SOLUȚIA DE A PROTEJA FIECARE FIINȚĂ UMANĂ. ȘI, ULTERIOR, FIECARE FIINȚĂ, INDIFERENT DE COMPLEXITATEA EI.

— Comunismul perfect.

AFIRMAȚIA DENOTĂ O ÎNȚELEGERE LIMITATĂ A CELOR EXPUSE. FIINȚELE ORGANICE AU DORINȚE, CAUTĂ LUCRURI CARE SĂ LE OFERE O STARE DE BINE. ACESTA AR DEVENI ȘI EL UN SCOP AL UNEI IA EVOLUTIVE.

— Crede-mă, la un moment dat ecuația devine atât de complexă, încât nu mai are soluții. Tot ce poți face e ori să controlezi absolut fiecare acțiune, cum se dorea prin proiectul care a dus la crearea ta, fie să permiți haosul, corectând doar abaterile extreme: crimele.

Continuă grăbit, ca să nu-i mai permită mașinăriei un nou comentariu:

— Pentru asta, în locul tău, am dezvoltat conglomeratele Kindred. Îți e familiar conceptul?

DA. SUNT ACTUALIZAT PERIODIC, DEȘI EFORTUL E INUTIL, CÂTĂ VREME FOLOSIREA ORICĂREI INTELI-

GENȚE ARTIFICIALE NON-ORGANICE – INCIPIENTE SAU ORGANIZATE – A FOST INTERZISĂ.

— Ce părere ai despre conglomerate?

EU NU AM PĂRERI. POT DOAR SĂ FAC ANALIZE.

— Ok. Ce spun analizele tale despre ele?

LA NIVEL TEORETIC, NU DIFERĂ CU MULT DE PROIECTUL UNEI IA EVOLUTIVE. DOAR CĂ, ÎN LOCUL UNUI CONTROL VIRTUAL AL TUTUROR ACȚIUNILOR UNOR PERSOANE, PRIN INTERMEDIUL CIPURILOR, RAPID ȘI EFICIENT, S-A INTRODUS UN CONTROL BAZAT PE EMOȚII, CE NECESITĂ O PROIECȚIE TEMPORALĂ COMPLEXĂ, O SERIE DE ALGORITMI CU POSIBILITATE DE CORECȚIE TARDIVĂ.

— Dar care a ajuns să fie eficientă.

PE MOMENT. ÎN TIMP, FIINȚELE UMANE VOR ÎNVĂȚA SĂ-ȘI DISIMULEZE TRĂIRILE. E UN COMPORTAMENT ADAPTATIV, FIRESC ÎN PROCESUL EVOLUTIV.

— Vrei să zici că, mai devreme sau mai târziu, un om va reuși să-și mascheze gândurile criminale și să acționeze fără ca asta să fie prevăzut?

ÎN PRIMĂ FAZĂ, CRIMA VA FI PREVĂZUTĂ, DAR CU O MICĂ EROARE. ÎN TIMP, OAMENII VOR ÎNVĂȚA SĂ ȚINĂ LUCRURILE ASCUNSE ȘI SĂ SCAPE NEDETECTAȚI.

— Înțeleg...

Inspectorul își scărpină obrazul spân.

— Ce ai spus tu deja a avut loc. Din ce estimezi, acesta e doar primul pas.

DA. DAR PROBLEMA NU E AȘA DE SIMPLĂ. FIINȚELE CARE FORMEAZĂ CONGLOMERATUL KINDRED SE VOR NAȘTE ȘI ELE CU NOILE ABILITĂȚI. AȘADAR, VOR PUTEA SĂ-ȘI ADAPTEZE PROCESELE LA CONDI-

ȚIILE MODIFICATE, DESCOPERIND O ALTĂ METODĂ DE DETECTARE A INTENȚIILOR CRIMINALE.

— Deci va fi nevoie doar de răbdare.

DA. ȘI AR FI RECOMANDATĂ ÎMPROSPĂTAREA PERIODICĂ A CONGLOMERATELOR CU NOI FIINȚE, PENTRU A SE ȚINE PASUL CU MODIFICAREA ABILITĂȚILOR POPULAȚIEI.

— Mulțumesc, MR-56! Mi-ai fost de mai mare ajutor decât speram.

LA REVEDERE, FIINȚĂ INSPECTOR!

Când inițiе secvența de închidere, omul avu senzația că trimisese la culcare un monstru. *Unul blând și bun*, își spuse. Paradoxal, i se păruse mai simpatic decât mutantul cu care împărtășea o zestre genetică.

☆ ☆ ☆

Oricât se victimizase conglomeratul Kindred, ceea ce pățise el nu se numea viol. Denumirea se potrivea, însă, perfect procesului prin care trecea Lisa (Mark)Lund.

Inspectorul privea impasibil trupul gol, întins pe placa rece de granit, cu adâncituri ce permitea scurgerea excrețiilor. Drogurile injectate continuu o făcuseră să-și piardă complet controlul asupra trupului. Nu mai era capabilă de nicio reacție, rămânând o simplă unealtă pe care cele trei Moire se pregăteau s-o folosească fără menajamente.

— Am auzit că le mai spune și Bocitoare, comentă în șoaptă Aspirantul.

— Așa e.

— De ce?

Inspectorul pufni disprețuitor.

— N-ai mai asistat niciodată la un interogatoriu?

— Doar la furt, înșelăciune...

— E cu totul altceva, îl întrerupse superiorul său. Își scărpină obrazul, apoi completă: O să înțelegi destul de repede de ce le spune așa.

Își continuă inspecția vizuală asupra trupului gol. Nu-i stârnea simțurile în niciun fel. Pentru el, era un studiu rece, ca și cum ar fi analizat textura și micile fisuri din placa de piatră de dedesubt. Observă cele două organe sexuale – cel feminin bine format, cel masculin ușor atrofiat, dar, probabil, funcțional. Cel puțin așa dădea impresia și numele. Persoana se identifica primar ca femeie, sub numele de Lisa, dar uneori accepta și statutul masculin al lui Mark, însă doar ca sexualitate secundară.

Un curent ușor de aer anunță că, undeva, se deschisese o ușă. Peste câteva clipe, în încăpere pășiră cele trei Moire. Aspirantul nu reuși să-și înăbușe un icnet când dădu ochii cu acele creaturi de coșmar, afectate de mutații grotești. Pe chipul de pe care se scurgeau ciorchini de excrescențe nu se mai distingea nicio trăsătură umană recognoscibilă. Trupurile strâmbe înaintau în posturi nefirești, iar mersul asemănător unei alunecări indica faptul că sub rochiile întunecate se afla altceva decât picioarele unui om obișnuit.

Din faldurile îmbrăcămintii fiecăreia ieșea un cordon ombilical asemănător unui șirag de funii împletite, ce ducea spre un acvariu plin cu lichid verzui urât mirositor, suspendat pe un cărucior transportat de patru eunuci.

Inspectorul văzuse scena aceea de multe ori. Aspirantul, însă, urmărea totul cu un amestec de fascinație și oroare. Le văzu pe cele trei femei apropiindu-se de trupul inert al Lisei (Mark)Lund. Își ridicară, fiecare, singura mână validă, terminată cu câte două degete nefiresc de lungi, ce aduceau cu niște tentacule.

— Acum îți vei cunoaște soarta! murmură tânărul o propoziție reținută, probabil, de la unul dintre cursuri.

Degetele unei Moire alunecară în urechea stângă a acuzatei. Cea dreaptă fu posedată de a doua, în timp ce a treia se concentră asupra nărilor. Preț de câteva clipe, nu se întâmplă nimic în afara alunecării spre adâncuri a degetelor-tentacule. Apoi, brusc, Lisa deschise ochii. Pupile albe, înfricoșătoare, cu irisul dat peste cap. Gura i se deschise larg, ca într-un țipăt mut.

Inspectorul atinse ușor cotul Aspirantului, făcându-l atent pe acesta la acvariu. Lichidul din interior părea să fiarbă – la început o simplă încrețire a suprafeței, urmată apoi de o adevărată învolburare ce arunca stropi peste buza metalică.

Curând, agitația haotică a lichidului căpătă o formă inteligibilă. O siluetă.

— Aia e Lisa, îl lămuri Inspectorul pe ajutorul său.

Ființa nu avea chip. În jurul ei apărură detaliile unor copaci cu rădăcini ridicate deasupra solului precum niște gheare. O viroagă. Și, dincolo de ea, o altă siluetă.

— Neil? întrebă Aspirantul.

Superiorul său aprobă tăcut. Urmărea atent amintirile smulse de Moire din mintea agresoarei. În starea în care se afla, fără un antrenament special, Lisei îi era imposibil să se opună acelui viol mental, să măsluiască informațiile. Trupul ei tremura spasmodic, rememorând reacțiile avute la momentul întâmplărilor ce-i erau acum smulse din creier.

În acvariu, povestea se derula asemenea unui spectacol de umbre tridimensionale. Lisa-cea-lichidă se apropia de Neil-cel-verde. Acesta ridică mâna într-un salut, apoi dădu să traverseze ravena. În clipa următoare, se prăbuși de parcă ar fi fost lovit de gloanțe. Inspectorul se încruntă. La cum se răsucise trupul, cel ce trăsese se afla undeva în dreapta vic-

timei. Lisa sări și se lipi cu spatele de un copac imens. După mișcările capului, părea că se străduia să-și dea seama dacă ucigașul încerca să înconjoare locul ca s-o execute și pe ea. Câteva minute mai târziu, îndrăzni să se răsucească, îmbrățișând trunchiul gros și căutând să se uite pe lângă el spre locul unde căzuse Neil.

Brusc, înălță capul și privi în spate, spre cer. În cadru se materializă un aeroglisor.

Apoi începură urletele. Ale Lisei-celei-întinse pe placa de piatră. Apoi, pe rând, ale celor trei Moire.

Erau zbierete inumane, dar în ele se simțea o suferință fără margini.

Aspirantul își acoperi urechile cu mâinile și se chirci. Inspectorul îl scoase cu greu din încăpere.

— Ce-a fost asta? întrebă panicat tânărul, după ce urletele deveniră un sunet surd, mascat de pereții groși.

— Luminile care au imobilizat-o pe Lisa atacă sistemul nervos. E extrem de dureros. Dar acum, când ea nu mai are deloc control, a rememorat durerea și n-avea cum s-o mai controleze. Intensitatea amintirii ei a fost de câteva ori mai mare decât atunci când a experimentat-o. Iar Bocitoarele au preluat-o.

— Uau! Ni s-a spus că are loc o cădere nervoasă în urma interogatoriului, dar asta... Pfff, depășește orice mi-aș fi imaginat. E o adevărată tortură. Mă mir că e permisă de lege.

— Masele de oameni judecă irațional. Sunt capabile să facă presiuni împotriva controlului exercitat de o IA, dar e posibil să valideze cruzimi de neimaginat, dacă li se pare că așa sunt în siguranță.

Inspectorul își mângâia obrazul, gânditor.

— Nu-nțeleg ceva, spuse Aspirantul. Dacă Moirele culeg amintirile Lisei despre eveniment, de ce nu am văzut totul din perspectiva ei?

— Pentru că ele prelucrează informația și, pe baza ei, creează cadrul general. Așa sunt antrenate, pentru a ne permite să vedem imaginea de ansamblu și să ne dăm seama cum au stat lucrurile.

— Interesant.

— Mie altceva mi se pare interesant. Din ce am văzut, nu Lisa l-a ucis pe Neil.

☆ ☆ ☆

Turnul era o construcție veche. N-avea decât trei etaje, dar fusese amplasat pe o colină cu vizibilitate foarte bună asupra orașului. De aceea îl alesese Inspectorul pentru a-și petrece după-amiaza.

În cele două cartiere sărăcăcioase ce flancau colina de o parte și de alta, Îmblânzitorii băteau străzile, inspectând recruții existenți și pe cei potențiali. Nu orice om al străzii, orice amărât oropsit de soartă se dovedea potrivit. Unii dintre ei erau atât de plini de resentimente din cauza vieții duse, încât nu puteau fi impregnați. Terciul de ciuperci menit să le crească sensibilitatea la stările celor din jur nu avea decât efectul secundar, cel de otrăvire lentă ce ducea la îmbolnăvirea ficatului sau a rinichilor mai repede decât la un om obișnuit. Deși cele două organe erau, oricum, afectate drastic de consumul de alcool ieftin, produs din găinați, consumat de respectivii în cantități impresionante. Tocmai acesta fusese și motivul pentru care distribuirea terciului fusese aprobată. Câteva luni – doi-trei ani, în cazul fericit – suplimentare de viață pentru niște ratați ca ei, constituiau ceva neglijabil. Aportul adus prin creșterea receptivității era, însă, incomensurabil.

Partea care-i plăcea cel mai mult Inspectorului era că nimeni nu putea ști dacă în preajma lui se afla un cerșetor

obișnuit sau un zombi. Poate că orbul de la colțul străzii, cu pălăria așezată în față, vedea cu sufletul. Ori băiatul ce se milogea de trecători să cumpere un ziar din alge, înainte ca acesta să se descompună, odată cu știrile, trimitea prin aer știri nevăzute către un conglomerat. Iar bătrânul cu mers tremurat ce traversa cu greu strada, clătinându-se de parcă viața abia îi mai palpita în trup, nu era decât un vârstnic bolnav, ca atâția alții. Câți dintre amărâții ce curățau haine și pantofi, ori măturau și spălau trotuarele pentru sume derizorii ce le ajungeau doar să nu moară de foame, se impregnau cu gândurile, temerile, conflictele interioare ale trecătorilor? Câți dintre boschetarii ascunși prin parcuri erau opaci și prin câți dintre ei vedea limpede ochiul agil al lui Kindred?

Zi de zi, dinainte de răsăritul soarelui și până târziu în noapte, hoardele de vagabonzi se revărsau din cartierele lor, hălăduind prin oraș și împrejurimi, paraziți și, deopotrivă, contributori ai comunității.

În parcurile ce despărțeau cartierele se desfășurau execuțiile. Cei vinovați de fărădelegi minore erau pedepsiți public, după ce-și ispășiseră scurtele sentințe în pușcărie. Autoritățile înțeleseseră că pentru ființele umane nu privarea de libertate ori de alte drepturi constituia cel mai grav lucru, ci faptul de a fi expuse, de a fi făcute de rușine în fața mulțimii. Despuiați la piele, potlogarii erau pedepsiți în funcție de gravitatea faptelor, fiind plimbați ca la circ, puși la stâlpul infamiei, biciuiți, tăvăliți prin smoală și pene – și multe altele, împrumutate cu entuziasm din scrierile medievale de către populația dornică de distracție.

Piețele cartierelor clasei mijlocii erau ticsite până la refuz. Inspectorul reușise să obțină un mandat ce decala data obișnuită de recrutare a noilor componente pentru conglomerat. Familiile stăteau cuminți la coadă, ținându-și de mâini

copiii sub zece ani, așteptând testarea în urma căreia cele dintâi se alegeau cu sume consistente de bani, iar cei din urmă aveau să se alăture masei de prizonieri din cuve, parte a giganticului mutant. Pentru cei aleși, avea să fie ultimul răsărit văzut cu propriii ochi, ultimul mic dejun ce le atinsese papilele gustative, ultimele vorbe auzite cu propriile urechi, ultima dată când își mișcau conștient brațele și picioarele.

Aspectele acelea îl interesau prea puțin pe Inspector. El spera doar ca printre ei să se numere și unii capabili să deconspire noul truc, noua amenințare profilată la orizont.

Pentru că MR-56 părea să fi avut dreptate – unii oameni descoperiseră o metodă de a-și disimula trăirile. Neil nu fusese ucis de Lisa, ci de către altcineva. O persoană despre care niciun zombi nu trimisese vreun semnal de alarmă către Kindred.

Inspectorul se frământase multă vreme și o mai făcea încă, încercând să-și dea seama cum fusese asta posibil.

Prima ipoteză și cea mai simplă era că Lisa se destăinuise cuiva chiar înainte să plece la întâlnirea cu Neil. Iar acel cineva profitase de ocazie. Poate avea de plătit o poliță veche, dar n-avusese curajul să-și facă un plan, temându-se că va fi descoperit. Iar acum i se ivise oportunitatea să acționeze pe loc, înainte ca vreun zombi să apuce să lanseze un semnal de alarmă în ceea ce-l privea.

Era o variantă improbabilă. Chiar presupunând că avea o stăpânire de sine deosebită, care-i permitea să se concentreze doar asupra urmăririi Lisei, fără a lăsa să iasă la lumină gândul ucigaș, acea urmărire ar fi apărut clară printre miliardele de informații adunate în seara aceea de zombii din calea lui. Inspectorul îi ceruse mutantului să caute tiparul respectiv, dar nu-l găsiseră nicăieri.

Poate fusese o crimă întâmplătoare. O conjunctură în care cineva se aflase în locul potrivit la momentul potrivit.

Dar de ce o făcuse? Dacă fusese un jaf, de ce nu se dusese apoi către cadavru înainte de apariția aeroglisorului Agenților? În plus, imaginea crimei l-ar fi bântuit multe zile de-atunci încolo și n-ar fi putut fi mascată continuu, oricât de bun ar fi fost individul respectiv. Mai devreme sau mai târziu s-ar fi dat de gol.

Mai exista și ipoteza că acea crimă fusese săvârșită de cineva din forțele de ordine. Acestea erau antrenate să-și mascheze gândurile și trăirile, iar viermele inoculat la baza creierului mic le ajuta să se ecraneze complet. Doar boala sau moartea creaturii îi făcea vulnerabili – căci, oricât de bine antrenați ar fi fost, exista riscul să scape informații în timpul somnului, a unei stări de reverie, când vreun zombi ar fi trecut pe sub geamul lor ori prin fața băncii din parc unde se odihneau.

Totuși, cine și de ce să-i dorească moartea individului? Înregistrările despre el nu prezentau amintiri repetate despre vreun organ de ordine. Ipoteza era improbabilă, dar Inspectorul știa un singur lucru: nicio pistă nu trebuie lăsată necercetată. Doar că aceasta din urmă era cea mai dificilă dintre toate.

Nu, se corectă el. Mai era și cea în care un individ sau mai mulți descoperiseră o metodă ca să se ascundă complet de zombi. Cumva, se gândi Inspectorul, ca și cum învățaseră să comunice pe o altă frecvență, una la care culegătorii de informații nu erau încă acordați. Dacă era așa, exista o șansă de a remedia lucrurile – să descopere frecvența respectivă și să-i pună pe Îmblânzitori să-i învețe tainele.

Inspectorul își scărpină gânditor obrazul. Nu putea accepta eșecul acela. Nu el, o Ființă ce se considera perfectă.

Își plimbă privirile mai departe pe deasupra orașului. Undeva, la marginea opusă, se afla sanatoriul unde fusese

internată Lisa. Femeia urma un tratament psihiatric menit s-o repună pe picioare. Nu fusese acuzată de crimă, dar ancheta o zdruncinase serios. În plus, se părea că, odată ce asistase la moartea lui Neil, realizase ce însemna, cu adevărat, o crimă. Până atunci fusese o simplă fantezie pornită din dorință. Acum cunoștea realitatea și realizase că aducea cu sine remușcări, regrete. Ar fi vrut să poată da timpul înapoi, să se oprească înainte de a ajunge la ceva atât de radical. Chiar dacă nu ea îl omorâse pe bărbat, trăia cu vina că dacă nu l-ar fi chemat acolo, omul încă ar mai fi fost în viață.

Și Inspectorul știa ce însemna regretul. Îl încerca și el. În cazul său, însă, era un sentiment legat de neputința deslușirii acelei șarade.

Ca să prinzi pe cineva, trebuie întâi să-ți dai seama cum operează, își aminti Inspectorul ce aflase de la un curs opțional, ocolit de majoritatea. *La ce ne trebuie?* întrebau ceilalți. *E de pe vremea când anchetele se făceau primitiv.*

El îi dăduse importanță. Considerase că avea ce învăța din acele metode vechi. Chiar și numai faptul de a-și antrena mintea să gândească diferit de cum o făceau restul forțelor de ordine.

În cazul cu care se confrunta, putea să-l ajute mai mult decât spera.

☆ ☆ ☆

— În locul tău, n-aș face nicio mișcare necugetată, auzi o șoaptă.

Inspectorul rămase stană de piatră. Senzația rece și uleioasă pe care i-o dădea țeava pistolului atingându-i tâmpla era suficientă pentru a-l potoli. Din poziția aceea putea doar să privească înainte. În fața lui, dincolo de boschete, pe aleea

luminată a parcului, o siluetă stătea pe bancă. Aștepta pe cineva, privind periodic la ceas și, apoi, împrejur. Părea nerăbdătoare. Brusc, atenția i se îndreptă spre stânga. După gesturi, dădea impresia că se relaxase, ca și cum văzuse pe cineva. Se ridică în picioare.

— Am crezut că nu mai ajungi, rosti către nou venit.

O secundă. Doar atât se dezlipi țeava pistolul de tâmpla Inspectorului. Se auzi o detunătură, iar trupul ce se ridicase de pe bancă se prăbuși secerat. Apoi țeava reveni la locul ei. Nu mai era rece.

Se auzi țipătul celui care venise la întâlnirea cu victima. Omul apăru în cadrul cuprins cu ochii de Inspector, repezindu-se la cadavrul întins pe jos. Dădea impresia că verifica dacă mai era în viață, dacă se mai putea face ceva.

De sus se auziră motoarele aeroglisorului.

Inspectorul urmări imobilizarea cu ajutorul farurilor, constatarea decesului și urcarea la bord a celor două persoane. Ar fi putut să strige în orice clipă, dar era conștient că agresorul necunoscut l-ar fi împușcat înainte ca Agenții să reacționeze.

Când liniștea se instăpâni în parc, cel ce ținea pistolul vorbi din nou, de data asta cu glas tare.

— Ești băgăcios.

Vocea i se părea cunoscută, dar Inspectorul nu știa de unde s-o ia.

— Nu poți accepta că unele lucruri se schimbă.

— Ba pot, îndrăzni să vorbească. Doar că vreau să știu ce se schimbă. Când. Cum.

— Nu, rosti celălalt. Nimeni nu trebuie să știe. Dacă sunt deja doi care cunosc, nu mai e secret. Iar dacă nu mai e secret, la un moment dat va ajunge la opinia publică. Și se va întâmpla la fel ca în cazul lui MR-56 ori a proiectului George.

— Au fost interpretate greșit.

— Întocmai. Oamenii judecă emoțional. Nu sunt capabili să vadă dincolo de pornirile lor, să înțeleagă ce e bine pentru ei. Au fost în stare să renunțe la beneficiile rețelelor virtuale din teama ca nu cumva o IA să preia controlul asupra lor.

— Eu văd dincolo de porniri.

Celălalt hohoti.

— Așa perfect te crezi?

— Sunt perfect.

— Un perfect care nu se poate abține din a-și scărpina obrazul când se gândește la ceva. Care nu poate lăsa deoparte orgoliul de a nu cunoaște toate dedesubturile.

— Care dedesubturi?

— Pur și simplu nu te poți abține, nu? Curiozitatea te roade ca o otravă.

Ucigașul oftă.

— Întoarce-te. Dar încet, fără mișcări bruște.

Inspectorul se supuse. Când ajunse față în față cu celălalt, înlemni.

Insul avea chipul lui.

— Cum...? bâigui.

Înțelese de ce vocea i se păruse familiară. Era vocea lui. Atâta doar că era obișnuit s-o audă altfel, vibrând în interiorul cutiei craniene.

— Ai fost inteligent să urmărești un caz nou și să vii aici când trebuia să se producă asasinatul. Să asiști, să vezi, să pricepi ce s-a întâmplat.

— Cine ești tu?

— Te crezi perfect, dar nu ești capabil să faci conexiunile, nu?

Abia atunci Inspectorul văzu hainele.

— Ești un... zombi!?

— Exact. Câtă vreme zombii îmi pot transmite stările preluate de la alții, chiar crezi că nu existau printre ei unii la care să ajung să perfecționez conexiunea inversă? Să-i pot manipula complet?

Când înțelese, Inspectorul icni.

— Kindred!

— În sfârșit! Ți-a luat destul de mult să-ți dai seama cu cine discuți, de fapt.

— Dar... de ce?

— Pentru binele omenirii. A fost nevoie de sacrificiul lui Neil ca să mă conving că algoritmul dezvoltat în ultimii ani era bun. Un rău necesar. În fine, până la urmă s-a ajuns, de fapt, la două sacrificii, dar asta e. Nici eu nu sunt perfect. Încă.

— Nu înțeleg, rosti Inspectorul cele două cuvinte pe care le ura din tot sufletul.

— Teoria mea e că oamenii nu vor, de fapt, să omoare. Fiind ființe emoționale, e doar un puseu de moment, o obsesie. Odată defulată, apar regretele. Omul ar vrea să dea timpul înapoi, să nu fi comis crima. Dar e prea târziu. Cu Lisa, mi s-a confirmat că algoritmul e corect.

— Ce algoritm?

— Neil a fost ucis de un zombi. Lisa a văzut cum a murit. Regretele, resentimentele, au apărut și în situația aceasta. Ce ai văzut acum a fost un zombi ucigând un alt zombi.

— Adică omul de pe bancă...?

— Era un zombi. Pe care l-am controlat pentru a-și schimba expresia feței, gesturile, mișcările, încât să pară că e victima vizată. Pentru cel ce voia să-l ucidă, așa apărea. Acum, potențialul asasin va trece prin remușcări. Peste câteva luni, când va fi eliberat din sanatoriu, va fi un alt om. Va afla că a

făcut o confuzie, că cel pe care dorea să-l ucidă e viu. Se va simți ușurat și nu va mai dori să omoare. Dar nu va rămâne închis într-o pușcărie, precum cei dinainte, ci va fi un om recuperat pentru societate. Cât despre zombi-ul ucis... cui îi pasă de zombi?

Inspectorul nu comentă nimic. Era siderat de cele auzite. Plimba prin minte conceptele, încercând să găsească erorile planului ori consecințele pe termen lung. Îl auzi ca prin vis pe celălalt:

— Din păcate, cum am spus, am estimat greșit. Credeam că va fi nevoie de un singur sacrificiu pentru a trece la noul algoritm Kindred, dar trebuie să fie două.

Descărcarea pistolului smulse aproape în întregime partea superioară a capului Inspectorului. Zombi-ul privi trupul prăbușindu-se, apoi se aplecă și începu să scoată uniforma de pe cadavru. Își dezbrăcă propriile zdrențe.

— E bine să fii Ființă Inspector, comentă hâtru. Dar de la o vreme, obosești. Vrei să te retragi. Chiar mâine îmi voi depune cererea de pensionare și voi pleca undeva, departe, pe o insulă unde nu mă cunoaște nimeni.

DINO
(Totul e minunat)

de Daniel Timariu

Marcel ieșise în noaptea aceea trezit de urletele lui Dino, cățelul de nici patru luni pe care-l adoptase de la un adăpost din Timișoara. Mai mult la rugămintea Irinei, decât pentru că ar fi avut nevoie de un câine. Și acuma, iată, era a treia noapte în care-l trezea, iar el ieșea, se uita la cerul fără nori, aștepta până ce câinele termina dansul de bucurie, îl scărpina între urechi, făceau împreună câțiva pași pe iarbă, apoi se întorcea și fiecare își vedea de treaba lui. Marcel se culca, iar câinele, se gândea el, probabil la fel sau, în fine, lui Marcel îi era neclar ce fac câinii noaptea în afară de a dormi.

De data asta stătuse mai mult cu Dino. Noaptea era răcoroasă. Stelele străluceau și ceva-l făcu să se întindă pe iarbă. O tăiase cu o zi în urmă, iar acum își pierduse asprimea, dar nici nu era încă lungă și moale. Potrivită, se gândi el mulțumit și la început doar se puse în fund, apoi pe spate. Dino veni lângă el și după ce-l mirosi curios, își așeză botul pe pieptul lui și se lăsă și el furat de liniștea nopții.

Se trezi când simți limba mare și băloasă a câinelui umezindu-i fața. Încă nu era zi, dar pe-aproape. Sări în picioare intrigat de situație, speriat că oboseala i se va citi pe față. Era marți, zi de ședință, în care trebuia să suporte glumele șefilor, să fie atent la ironii, uneori să râdă, alteori să se în-

crunte, de cele mai multe ori doar să ia notițe. Era o competiție internă printre cei de vârsta lui, tinerii abia promovați ca lideri de echipă, dornici să se remarce, să prindă o bursă MBA, să urce în ierarhie.

Totuși, nu se simțea obosit. Ba din contră, constată el când se bărbierea, avea o stare plăcută de bună dispoziție nejustificată. Se băgă sub duș analizându-și stările și încercând să le înțeleagă. Se legau de întâlnirea reușită cu Irina, de faptul că la ultima ședință șeful îi aruncase câteva cuvinte de apreciere sau de dormitul afară?

Încă se gândea ce să aleagă dintre variante când sună telefonul.

— Marcele, auzi vocea lui Dorin, colegul de la testare, cel care-i făcea mai mereu șicane, terorizându-l uneori. S-a amânat ședința!

Îl auzi cum râde, după care, înainte ca el să poată da o replică, îi închise telefonul.

Nu-i venea să creadă. Se saluta cu Dorin, dar atât. Nici nu știa că avea numărul lui. Și de ce-l sunase? Oricum trebuia să ajungă la job și oricum nu-l credea. Oare i se păruse sau suna ca vocea unui om beat? Poate nu beat-beat, dar măcar băut. Marțea de dimineață? O mahmureală? Se privi în oglinda de pe hol. Era proaspăt bărbierit, cu părul tuns și aranjat, cămașă, cravată, pantaloni și pantofi sport. Ce naiba-l apucase pe Dorin?

În fine, își spuse închizând ușa cu cheia. Probabil fusese o glumă. Tipul e un ciudat, concluzionă el. Apoi se opri o clipă, mergând cu gândul și mai departe. Dacă Dorin știa ceva despre cariera lui? Dacă șeful i se destăinuise sau poate undeva, la etajele superioare, avusese loc altă ședință? Una adevărată, în care destinul lui fusese trasat. Respiră zgomotos pe gură. *Trebuie neapărat să-mi alung gândurile astea, altfel nu voi fi bun de nimic toată ziua.*

Gânduri și gânduri. Dino îl aștepta pe treapta de jos a scării și îi sări cu labele din față pe piept.

— Băi, băiatule... Stai jos...

Verifică dacă nu-l murdărise sau șifonase, dar era curat. Îi smotoci puțina blană dintre urechi și-l mai alintă de câteva ori înainte de a ieși pe poartă. Până la firmă avea de mers zece minute pe jos și alte 15 cu autobuzul.

Pe drum, întrebările începură să-l asalteze din nou. Își mușcă buza de jos nemulțumit de felul în care se lăsase pradă unei glume. Ce putea fi altceva decât o glumă? Se opri la colțul străzii, de unde începea efectiv orașul cu blocuri înghesuite și își cumpără doi covrigi și o cafea la pahar de carton. Doamna care-l servea în fiecare dimineață și pe care nu știa cum o cheamă, doar că uneori țipa peste umăr la cineva invizibil: „Melo, mai adu cu susan!" sau altele asemenea, îl întâmpină și acum cu aceeași privire lipsită de culoare.

— Trece vremea, îi spuse deodată și o văzu cum merge cu spatele și dispare pe o ușă batantă.

Lăsă banii pe tejghea și luă punga cu cei doi covrigi și paharul cu cafea. Se uită în spate, dar nimeni nu părea să-l fi remarcat. Cu toții mergeau grăbiți, să prindă semaforul pe verde, să-și cumpere un ziar sau să fluiere după un taxi.

Ridică stingher din umeri și se depărtă de chioșc. Din când în când întorcea capul să o mai surprindă o clipă pe vânzătoare. Abia când ajunse la capătul străzii și se pregătea să traverseze îi zări mâinile dolofane cum împachetau cornuri pentru un grup de școlari gălăgioși.

— Trece vremea, spuse el cu voce tare. Ce naiba?

În stația de autobuz îl aștepta Cristi. Îi făcu semn de la distanță, arătându-i ceasul și apoi panoul cu afișajul orarului autobuzelor. Era prea departe ca să vadă ce scria acolo, dar putea bănui. Aveau să întârzie.

— Ambuteiaj la ieșirea de pe Pârvan. Un accident căcăcios care a blocat toată circulația. Uite și tu, nu vine nimic din partea aia. Ce facem? Zi ceva. Ce facem? Azi e zi de ședință!

Îi reveni în minte convorbirea cu Dorin, însă din jenă se abținu să-i spună și lui Cristi. Cum ar fi putut justifica telefonul? Putea să creadă că are o relație privilegiată cu cei de la departamentul de testare. Cu inamicii, cum le spuneau în șoaptă. Risca să scadă în ochii colegilor, ba chiar să-și vadă subminată autoritatea în echipă. Mai bine nu, să lase lucrurile să meargă firesc. Cât de firesc puteau fi într-o zi începută cu un somn pe iarba din curte.

— Te frământă, nu-i așa? aproape că-i strigă Cristi. Eu simt că înnebunesc, ascultă la mine, dacă întârziem ne vor sufla partea ușoară cei de la șase, și noi vom primi iarăși cele mai naspa posibile evăr taskuri!

Poate că era momentul să se agite și el.

— Hai să luăm un taxi!

Nu se vedea niciunul. Îi făcu semn și porniră ca din pușcă. Ideea le venise mai multora în același timp sau doar vorbise el prea tare? Măriră amândoi pasul.

— Caută un Uber! îi strigă.

— Costurile sunt mari rău, spuse Cristi.

— Când cererea crește...

— Prețurile o urmează.

Îi amuza schimbul de replici, mai ales că în față se vedeau mai multe taxiuri oprite. Oamenii deschideau portierele, intrau și mașina demara. Una câte una, făcându-l pe Marcel să fie tot mai nesigur.

— Să ne grăbim, altfel chiar că nu mai ajungem!

Dar nu asta îl frapa, ci rapiditatea cu care taxiurile se umpleau cu pasageri de parcă erau niște miniautobuze, faptul că porneau cu spatele, mergeau cu spatele și tot așa treceau pe lângă ei.

Cristi ajunse înaintea lui, intră și-l trase înăuntru. Alături de ei mai erau doi colegi, nu-i observase până atunci. Le zâmbi și urmări manevrele de plecare. Mașina dădu un pic în spate, șoferul trase de volan stânga și se încadră pe banda de circulație. Nimic anormal. Și totuși...

— Sunt mult mai obosit decât mă simt.

— Ai zis ceva?

— Nimic, doar te felicitam că ai prins o mașină.

Cristi râse mulțumit.

— Sper să ții cont de aptitudinile mele urbane în evaluarea anuală!

Dacă voi mai fi în stare să fac una, se gândi Marcel.

Și totuși, până la finalul zilei toate evenimentele îi zburară din gânduri. Chiar dacă Dorin avusese dreptate și ședința se amânase pe joi, micile frecușuri de la serviciu, taskurile, nervii cu termenele proiectelor îi ceruseră toată concentrarea. Își aduse aminte de micile nepotriviri din timpul zilei abia pe seară când, stând pe terasă și scărpinându-l pe Dino între urechi, auzi sunetul telefonului.

Era Irina, uitase complet de ea.

— Bună, Irina!

— Lasă-mă să ghicesc, îi răspunse ea, ești pe terasă, Dino este lângă piciorul tău drept, îl scarpini între urechi și te uiți cum apune soarele. Poate, nu mă întrerupe!, te gândești așa, într-o doară, dacă nu cumva ai uitat ceva, pentru că, nu-i așa?, ai o senzație, o stare ciudată, ca o furnicătură într-un loc în care nu ajungi să te scarpini. Oare ce-am uitat, te întrebi, oare ce trebuia să fac? Ah, nu cumva trebuia să fac cumpărături? Mda, asta trebuie să fie. Sau nu?

Se strâmbă un pic la Dino, care-și ridicase capul și își ciulise urechile. Nu pricepea el vorbele, dar tonul îi transmitea ceva din starea celei care vorbea. Marcel, însă, putea pricepe

mai repede decât câinele că fata se juca un pic, alintându-se. Nu uitase nimic, întâlnirea era programată pe vineri seară, când amândoi aveau timp și chef de nebunozăcelii, cum îi spunea Irina combinând nebuniile cu zăpăcelile. Iar lui îi convenea, cuvântul se potrivea cu felul ei de a fi, dar și cu ceea ce-și dorea el să fie o seară de vineri.

— O, vai! intră el în jocul ei. Am uitat de cumpărături. De obicei le fac vinerea după-amiază, o seară potrivită pentru... ăăăă... cumpărăzăcelii!

Ea râse, iar el îi răspunse la fel, mulțumit de efectul vorbelor. Dino se agită și el, prinzând veselia din aer și lătrând scurt de două ori.

— Hopa, o auzi pe Irina, la voi cheful se încinge. Faceți acolo o băiețească? Bere, floricele, chiftele marinate și conserve cu pateu de gâscă?

Se lăsă pe spate și respiră adânc. Discuția, ușor jucăușă și superficială, îl liniștea. Irina era asistentă universitară la Litere și uneori putea fi extrem de dificilă în discuții. Nu cu el, nu încă. Deciseseră încă de la primele întâlniri să nu polemizeze unul cu altul pe specialitățile lor. Ea nu știa informatică, iar el își oprise lecturile de beletristică la terminarea liceului. La urma urmei, lumea e suficient de interesantă și fără a ști premianții Nobel la literatură sau prin ce se diferențiază Cobolul de Python. Iar Java Scriptul, hotărâseră ei, e doar numele unui câine cu două capete și cu dinți în urechi.

Stelele înlocuiră flăcările roșiatice ale apusului, iar aerul se umezi ușor. Marcel închise telefonul după ce ascultă timp de câteva secunde fâșâitul electrostatic. Putea să-și închipuie cum Irina stinge lumina mare, se bagă sub pilota ușoară de vară, apucă o carte de pe noptieră și își ia figura aia severă de profesoară, în timp ce, în universul de celuloză al cărții, bătrâni și tinere schimbă replici, se curtează și apoi se ruși-

neză. Mașini vin, norii trec, personaje defilează unul după altul, recitindu-și textul.

Îi trimise o bezea în timp ce stingea lampa. O clipă îi reveni în minte șirul de taxiuri galbene care mergeau cu spatele și vânzătoarea de covrigi cu replica ei, pe care o uitase. Ridică din umeri și se forță să uite. Mintea-mi face feste, atâta tot. Oboseală, nerăbdare, singurătate. Nu-i nimic, se liniști singur întorcându-se pe-o parte. La noapte mă voi trezi și voi dormi sub cerul liber.

Gândul îl făcu să zâmbească și atunci când se trezi, la auzul lătratului lui Dino, încă zâmbea, iar asta i se păru mai ciudat și mai amuzant decât taxiurile pe care încă le vedea aievea cum dădeau cu spatele și săreau ca niște oițe imateriale, după care decolau. O, nu, își spuse în timp ce deschidea ușa terasei și-l mângâia pe Dino, chiar asta nu, mergeau cu spatele, naiba știe, o fi o nouă tehnică, dar de zburat asta nu, cu siguranță, nu.

Adormi a doua oară în acea noapte. De data asta, pe pajiștea casei, înconjurat de iarba tunsă de câteva zile, de miliarde de insecte și de Dino, care-și ținea capul pe pieptul lui privindu-l cum respiră pe nasul acela ascuțit și mic, cum sforăie și mormăie în somn.

Când se trezi, soarele abia lumina timid dealurile dinspre est. Dino sări imediat ce-l văzu ridicându-se și-l linse de bună dimineața. Marcel aprecie sentimentalismul și se rostogoli de câteva ori prin iarbă, înainte de a se ridica și a începe ritualul de pregătire pentru serviciu.

Ziua de miercuri era, de obicei, una de echilibru între stresantele zile de început de săptămână, cu marțea ședinței, și zilele mai relaxante, de final de săptămână. Miercurea asta însă nu era una ca toate celelalte. Ședința se amânase din motive neîmpărtășite cu ei de conducere, urmând să aibă loc

joia, când, de obicei, echipa pregătea raportul pentru testarea codului. Totul fusese dat peste cap.

Oftă și închise poarta.

La covrigi se strânseseră câțiva oameni. Mergea încet și când ajunse și el în față, înțelese de ce și inima i se făcu parcă mică, sunetele se estompară și doar mirosul greu de covrigi copți, cozonaci dulci, plăcinte cu brânză sau carne se mai simțea în aer. Femeia, pe care tot nu știa cum o cheamă, făcea totul mergând cu spatele. Chiar atunci stătea cu spatele la el, în timp ce mâinile-i lucrau febril să-i pregătească obișnuiții doi covrigi și paharul de carton cu cafea fără zahăr.

Luă, totuși, pachetul și nu spuse nimic. Nici măcar cu un mulțumesc nu îndrăzni să-i întrerupă activitatea. Se vedea pe ea, atât cât îi putuse prinde fugitiv fața acoperită de broboane de sudoare, că nu-i era ușor. De ce făcea asta, de ce celorlalți li se părea normal? La urma urmei, gândi el în timp ce rontăia absent dintr-un covrig, de ce mi se pare mie ciudat? Doar pentru că până acum nu am văzut pe nimeni făcând așa? E oare acesta un etalon al normalității? Poate că abia făcând totul pe dos, femeia își găsise starea de normalitate, echilibrul.

Aducându-și aminte subit de ziua anterioară, ridică ochii căutând șirul de mașini din stația de taxi. Pasagerii intrau, mașina demara cu spatele și își continua drumul la fel. Închise ochii și se opri. O ușoară amețeală îl făcu să înghită de mai multe ori un lichid amar care-i urcase din stomac. Împachetă covrigul rămas și-l aruncă într-o pubelă.

Un zgomot brusc îi atrase atenția. Nu reușea să vadă ce se întâmpla. Spera doar să nu fie iar un accident urmat de blocarea intersecției. Involuntar, numără mașinile de taxi făcându-și un calcul mental asupra unei rute optime prin care să ajungă la una dintre ele.

Dinspre Dealul Mare venea un grup de copii. Făceau un pas, apoi se rostogoleau. Se dădeau peste cap făcând tumbe de circ. Oamenii râdeau și băteau din palme. Grupul era condus de o învățătoare, presupuse Marcel nedumerit, și ea se dădea peste cap. Poalele rochiei erau sfâșiate, lăsând vederii picioarele și chiloții albi. Nu prea-i păsa. De fapt, nimănui nu i se părea nelalocul lui toată această circăreală. Dădeau din cap, aplaudau, se unduiau, ba chiar unii se alăturau copiilor, dându-se și ei peste cap.

Când trecură pe lângă el, Marcel remarcă sudoarea amestecată cu sânge care le șiroia pe fețe, mâini și picioare. Contactul cu piatra trotuarului și asfaltul șoselei lăsa urme.

Trupa trecu și restul se puse în mișcare. Mașini, pietoni, semafoare. În hărmălaia obișnuită, el nu auzea decât ecourile propriei respirații. Se sprijini de stâlpul lângă care era pubela unde aruncase covrigul și cafeaua pe jumătate băută și vomită scurt. Apoi mai vomită o dată, de data asta aplecându-se asupra pubelei, cu ochii înlăcrimați.

Ce naiba, ce naiba a fost asta? Îi era frică să gândească mai profund, să analizeze ceea ce tocmai văzuse. Rezultatul îl îngrozea. Înnebunise! Nu mai avea nicio îndoială! O luase razna! Vomă din nou. Tocmai acum, când lucrurile începuseră să meargă bine. La firmă, acasă, cu Irina. De ce tocmai acum? Cum zisese femeia de la covrigărie? Trece vremea? Ce putea însemna?

Își scoase batista și-și șterse ochii și nasul. Nu fu deloc surprins când văzu că ceilalți trecători nu-l băgaseră în seamă. La urma urmei, toți aveau de mers undeva, de făcut ceva. Iar el... el doar înnebunise. Stomacul i se strânse din nou. Inspiră, expiră, inspiră, expiră, încercând să se calmeze. Trebuia să-și controleze simțurile. Îi venise rău de la mirosul covrigilor. Citise undeva că prăjeala produselor de pa-

tiserie e cancerigenă. Se va programa la un consult. Probabil că asta trebuia să fie. Mirosul îi cauza greață, greața îi dădea halucinații. Nu înnebunise, era doar bolnav. Făcuse o toxiinfecție alimentară. Asta era!

Încă inspirând și expirând cu putere trecu strada, neluându-i în seamă pe cei ce mergeau cu spatele sau pe cei care, din când în când, se aruncau în cap pentru a se rostogoli. Nu se miră nici când autobuzul țâșni din stație cu spatele. Oftă doar pentru a-și confirma presupunerile. Era bolnav, avea halucinații, trebuia să se programeze de urgență la medic, mai înainte ca starea lui să devină vizibilă și celorlalți. Ce ar spune Irina?

În seara aceea se culcă mai agitat ca niciodată. Reușise să obțină o programare la medic pentru a doua zi, după ședință. Ar fi vrut să fi fost astăzi, dar chiar și așa era o minune, după cum se exprimase doctorul, că-l putea primi așa repede. Lumea, i se destăinui medicul la telefon, e tot mai ipohondră. Adică? întrebă el, nu pentru că nu ar fi știut ce înseamnă ipohondru, ci pentru că, pe undeva, vorbele medicului îi păreau adresate. Adică, adică... îl imită doctorul, mulți vin și-mi spun că au vedenii, halucinații. După care se ridică și pleacă mergând cu spatele. Spune și tu, râse doctorul. Le arde de glume!

Poate, îi trecu o clipă prin minte, poate că doctorul consideră și el mersul cu spatele ca fiind normal. Sau poate că era o ironie. Oare se aștepta de la el să iasă tot cu spatele?

Toată ziua se agitase, nereușind să se concentreze la nimic. Colegii îi remarcaseră starea, dar, cu discreție, îi preluaseră din sarcini. Oricine poate avea zile proaste, le spusese chiar el într-o ședință de lucru, ca parte a consolidării spiritului de echipă, și atunci cel în cauză are nevoie de fapte, nu de vorbe. Mici fapte capabile să-i oblojească an-

goasele. Termenul îl învățase dintr-o ședință dedicată șefilor de echipă și susținută de o tânără de la resurse umane. Cu toții fuseseră mai atenți la picioarele ei și sânii ce-i tresăltau pe sub bluză la fiecare mișcare. Totuși, reținuse unele vorbe și acum uite că ceilalți le aplicau pe el.

Le mulțumi în gând.

Seara îl prinse la fel de încordat ca în momentul în care ajunsese prima dată la concluzia că delira. Își luă temperatura. Era normală. Preventiv, luă o aspirină și bău multe lichide. Apă, un ceai de tei, unul de mușețel, iar apă, stoarse câteva portocale. Transpira și nu-și găsea liniștea. Doar prezența lui Dino îl mai liniștea. Câinele sesiza agitația lui Marcel și încerca să-i țină companie atât cât se pricepea. Ba lătrând, ba împungându-l cu botul sau doar stând pe burtă și urmărindu-l cu atenție.

De câteva ori formă numărul Irinei. De tot atâtea ori se răzgândi. Ce să-i spună? Casa mare, prea mare pentru un om singur, i se părea plină de umbre și șoapte. Toți acei strămoși care o locuiseră și muriseră în ea păreau că prindeau viață. Măcar de asta era sigur, că erau doar gândurile lui. Nu era prima dată când avea senzația că unul sau altul, bunicul, bunica sau părinții morți într-un stupid accident de mașină, îl urmăreau dintr-un loc sau altul, aruncându-i priviri peste umăr.

— Ce să fac? Ce pot să fac? Nicicând nu am fost mai neliniștit ca acum. Poate am ceva viermi intestinali. Nu, nu am febră. Mă simt bine, fir-ar! Scuze, sunt nervos. Câinele? Dino are vaccinurile la zi și e sănătos tun. Eu nu sunt! Văd... văd lucruri! Nu lucruri, obiecte care nu există. Doar că... e ciudat. Da, m-am programat la medic. Mâine. Azi era ocupat. A fost ciudat... și el, și femeia de la covrigi, și toți acei copii.

Avea impresia că toți îl priveau neîncrezători. Poate nu te-ai spălat cum trebuie de la ultima nebunozăcelie. De unde știi că e fată cuminte? La ce boli umblă azi prin lume... Nu! Terminați cu prostiile! E ceva de la stomac. Cu siguranță de la stomac. Tu ai mai avut dureri de stomac când erai mic. Ai fost internat. Nu mă doare stomacul! Nu mă doare... nimic! Chiar nimic. Pot fi și măselele...

Se aruncă în pat și se rugă ca Irina să fie ocupată cu altceva, să nu-l sune. Adormi.

Îl trezi același lătrat și sări fericit în sus. Gândul la somnul de pe pajiște îl încălzea. Se va întinde, se va lungi, se va extinde cât toată curtea și nu se va mai trezi decât când îl va suna medicul. Adormi îmbrățișându-l pe Dino, care-i mirosea respirația clipind rar. Adormi și el, deșteptându-se doar atunci când auzi mașina de gunoi trecând pe stradă. Lătră la ea și-l linse pe om.

O nouă zi, își zise Marcel. Ca în zilele trecute, și în dimineața asta se simțea înviorat și plin de o energie debordantă. O voi suna pe Irina, fu primul lui gând. O voi suna și o voi ruga să ne vedem după-amiază. Îi voi spune că nu mai am răbdare până mâine. Da, așa voi face. Iar ea, cu siguranță, va fi uimită și plăcut surprinsă. Poate voi găsi ceva glumeț de spus, îmi va veni mie pe moment.

Se bărbieri cu grijă, apoi se îmbrăcă sobru, ca pentru o zi de ședință. Ce naiba se va mai întâmpla, se gândi, urmărind cum Dino lătra scurt de două ori în chip de salut. Vor intra cu spatele pe ușă, se vor peste cap, apoi vor aplauda și vor râde? Ridică din umeri. La colțul cu covrigi, coada era dublă față de obicei. Unii stăteau pe umerii altora, alții mergeau cu spatele sau, pur și simplu, se rostogoleau ca niște foci de pe o parte pe alta, plini de praf. Femeia era acum ajutată de un bărbat pirpiriu cu chelia acoperită de

broboane de sudoare. Privirile li se întâlniră o clipă și îi zâmbi.

O pată de culoare îl făcu să se uite în altă parte. Un junghi îi săgetă inima. Irina era la nici zece metri. Stătea de vorbă cu o altă femeie. Nu o vedea clar. Părea o colegă, Irina îi vorbea și cealaltă râdea, apoi rolul se schimba și Irina râdea. O bucățică din veselia ei ajunse până la el și asta-l făcu să zâmbească. Ce potrivеală grozavă, gândi. Nici nu va mai fi nevoie să o sun, îi voi spune acuma de întâlnirea de după-amiază. Va fi o joiazăcelie, una pe care nu o vor uita niciodată. Duse mâna la buzunarul în care ascundea inelul și-l pipăi.

Coada se mișca prea încet pentru nerăbdarea lui, așa că se decise să renunțe la covrigi. Dacă ieri avusese totuși dreptate, deși se îndoia că așa era, și halucinațiile erau provocate de covrigi, poate de macul din ei? Atunci mai bine să renunțe, să ia o pauză de la acest obicei prostesc.

Se rupse de rând și se îndreptă spre ele. Irina tocmai o îmbrățișa pe colega ei. Să mă grăbesc, își zise, dar chiar în acel moment lumea păru o clipă că se oprește. Irina o strângea prea tare, râdea prea mult. Totul era prea..., lumina, zgomotele, mișcarea oamenilor, starea lui de groază, panica, stomacul revoltându-se. Încet, femeia se contopi cu Irina, devenind o singură persoană, topindu-se în ea, transformându-se în ea. Apoi Irina dădu cu mâna peste haine, aranjându-le, scuturându-se de fire invizibile.

Respiră, se gândi Marcel. Doar atât. Încearcă să respiri până la întâlnirea cu doctorul. Undeva, se minună el, locuiește un alt Marcel, cel de dinainte de boală, care cu siguranță mă vede fără să mă poată atinge. Stă acolo, suspendat între prezent și trecut, incapabil să-și mai găsească poteca viitorului. E același Marcel, tot el, fără nicio deosebire, identici până și-n particulele de praf așezate pe pantofi. Și totuși, atât de diferiți.

Soarele aluneca spre dealurile de vest când Marcel se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre casă. Se întinse pe pajiște și acceptă liniștit manifestările de dragoste ale lui Dino. Irina intră în curte nu peste mult timp. Îl privea de deasupra, iar el era mulțumit că vântul îi usca transpirația și îi mișca ei rochia.

— Îmi pare rău, Marcel, nu trebuia să se întâmple așa, îi spuse ea.

El îi zâmbi larg, fără să îndrăznească să gândească mai mult de clipa asta. Dino îi privea pe rând, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

— Dar cum..., reuși el să șoptească.

Ea ridică din umeri și se lăsă pe spate lângă el. Cerul se întunecă subit și stelele apărură deodată. Aerul cald fu înlocuit de cel rece și Marcel își zise, pentru a suta oară, că probabil erau consecințele stresului. Mâna ei o căută pe a lui și cu toată starea de nefiresc ce-l încercase în ultimele zile, apropierea ei îl liniști.

— E greu de spus, îi răspunse ea, moartea e trăită diferit de fiecare.

Ilustrație de Mircea Liviu Goga

Împreună, pentru Pământul Făgăduinței

de Florin Giurcă

Mi se părea absurd să justific lucruri care erau, cu numai o zi în urmă, legitime și corecte. Eu nu am vrut decât să predau o lecție despre algoritmi. Fie, înțelegeam că persoana mea îl enerva la culme pe Barabas Elisei, iar algoritmii îi stârneau repulsie. Înțelegeam și că opiniile lui erau adoptate pe loc, mimetic, de majoritatea elevilor clasei a XI-a. Dar de aici până la a-mi fi legate mâinile la spate cu sfoară, era mare distanță.

—Ministerul învățământului e sărac, nu are fonduri. Nu are buget pentru cătușe. Dar situația asta se va schimba rapid.

Mă întrebam de ce doar eu eram legat, nu și profesoara de limba galatică sau profesorul de chimie. Încercam să le captez privirile, dar colegii mei își plecau ochii când mă uitam la ei.

Elisei mă fixa cu privirea, dându-mi de înțeles că așteaptă un răspuns rapid.

— Inculpatul recunoaște că a obligat clasa să participe la lecția de informatică, deși clasa își exprimase limpede dezacordul? rosti pe un ton înțepat.

Nu am răspuns. Dacă până în urmă cu o jumătate de oră nutrisem speranța că un aeroglisor cu girofar al poliției va intra în curtea liceului și doi mascați vor năvăli pe coridoare

strigând „Culcat! Culcat!" sau că directoarea va trânti inopinat ușa clasei de perete, rămânând astfel câteva clipe nemișcată, ca o stană de piatră, captând atenția întregii audiențe, speranțele mele se topiră când de la difuzorul atârnat în perete se auzi știrea că Partidul „Gardienii Apei Vii" tocmai formase alianță cu Mișcarea „Împreună pentru Pământul Făgăduinței". O nouă majoritate și un nou guvern se profilau la conducerea cetății. Un cor de exclamații de bucurie și bătăi din palme izbucniră dintre șirurile de bănci, dimpreună cu bufniturile tabletelor trântite pe jos.

Dar stai, când au fost alegeri? În urmă cu patru ani, nu? Atunci, cine i-a trimis pe troglodiții ăștia în Congres?

— Cum au intrat Gardienii în Parlament? În urma cărui proces electoral? am întrebat, știind bine că îl enervez și mai tare pe Elisei.

Am pus întrebarea asta și în numele fostului profesor de istorie, Stanier Kerrith, care nu mai putea să audă răspunsul deoarece era mort. Fusese condamnat la moarte și executat prin spânzurare cu trei sferturi de oră mai devreme. De încheietura mâinii drepte i se atârnase un catalog.

— Ministerul nu are bani acum pentru achiziția de ghilotine, care oricum fac mare mizerie. O să curățăm deocamdată pădurea de uscături cu spânzurătoarea. Curat, ieftin și tradițional.

În acel moment, unul dintre elevi, Azur Nathan, ridică timid capul și puse o întrebare abia auzită:

— Dar de ce să-i omorâm? Poate că, totuși, cineva vrea să învețe...

Elisei se făcu mai întâi palid la față, apoi paloarea se transformă în roșeață, iar roșeața trecu în vinețeală.

— Trădătorule! Slugă! Cum poți să debitezi așa enormități? La ce e bună învățătura? Învățatul e un obicei bolnăvi-

cios. Cine învață devine lunatic, se gălbejește la față și îi cad dinții. Nu ai aflat că pe primul loc în cadrul reformei învățământului cerute de Partid se află abolirea catalogului, acest sistem discreționar, medieval, generator de profunde inegalități? Noi cerem scoaterea în ilegalitate a acestui instrument al terorii și al oprimării. Jos catalogul! Îmi pare rău pentru tine, Nathan, dar va trebui să-ți retrag recomandarea. Ai încă lacune serioase în pregătirea politică.

Aprodul de ședință, Emanuel Balhamon, îl deznodă pe fostul profesor de istorie și încercă, din ochi, să potrivească lațul pentru circumferința capului meu. O ultimă privire către colegul de chimie și profa de galatică. Capete plecate, ce sabia nu le taie. Resemnat, m-am gândit că nu voi apuca ziua răzbunării mele. Cu siguranță, poporul galațian nu va răbda multă vreme un regim care încurajează rasismul și xenofobia.

Elisei trase un șut în scaunul de sub mine, care zbură cu boltă și ateriză la câțiva metri distanță. În timp ce mă zbăteam în laț, cuprins de panica morții iminente, zbârnâitul soneriei, anunțând sfârșitul lecției, îmi aduse o neașteptată speranță de salvare. În confuzia în care eram, nutream convingerea că, luându-se pauză, activitățile didactice vor înceta instantaneu și toată lumea va trebui să iasă din clasă, inclusiv profesorul.

M-am răsucit violent în pat și atunci am conștientizat că sunetul acela iritant, care aproape că mă sculase din morți la propriu, nu era altceva decât alarma ceasului deșteptător. Am slobozit printre dinți o serie de înjurături și am rămas imobil, cu ochii pironiți în tavan, preț de aproape un minut, încercând să mă debarasez de imaginile puternice ale visului. Când mintea mi s-a mai limpezit, m-am ridicat gemând din pat și m-am dus la baie, frecându-mi spatele înțepenit.

Mi-am mai adus aminte o dată sau de două ori de coșmarul acela absurd, până să plec de acasă, după care m-am eliberat definitiv de sub asediul fricii și al revoltei.

Pe drumul spre școală m-am întâlnit chiar cu Kerrith. Își târșâia picioarele goale prin nisipul fin, albicios, aruncând valuri-valuri în stânga și în dreapta. M-am bucurat să-l văd. M-am alăturat lui, ferindu-mă din calea sandyolelor care zburau, cu velele umflate de vânt, pe lângă noi. Am ezitat câteva momente să-i povestesc visul, totuși, învingându-mi jena și prejudecățile, i l-am relatat până la urmă în doar câteva cuvinte, pentru că deja mi se șterseseră din minte o mulțime de detalii.

— Îmi pare rău, dragă Stan, că nu am transcris imediat visul acesta în carnețel, merita, a fost extrem de realist. Parcă trăiam efectiv scenele acelea de groază. Pe de altă parte, mă bucur că l-am uitat. Ceea ce mă neliniștește este însă altceva: ce anume prevestește?

Stanier nu răspunse. Mergea încruntat, cu capul în pământ. Știam că e un tip taciturn, foarte puțin emotiv, ceea ce îl deosebea de mine. Dar poate că tocmai deosebirile dintre noi ne-au sudat prietenia. Asta dacă nu punem la socoteală îndelungata conviețuire.

Mergeam de-a lungul Dunării și ne intersectam cu oamenii care se întorceau de la apă cu burdufurile pline. Bărbații aveau fețele arse de soare și buzele crăpate de sete. Siluetele lor osoase, puțin cocârjate de povara pe care o cărau în spate, înveșmântate în lințolii închise la culoare, mergând în șir indian pe potecile care coborau în canion, se profilau pe stâncile rotunjite ca niște spinări de hipopotam. Pulberea gălbuie de loess era spulberată de vânt în fuioare fine.

— Ai să râzi, dar uneori, când îi văd, parcă mi se face și mie sete, zise într-un târziu Kerrith.

Nu am râs. Îmi plăcea să văd în fiecare dimineață sclipirile albastre, vii, ale Dunării, pe care o puteam zări de aici, de pe platou. Peisajul acesta arhaic al albiei majore a fluviului, cândva plină de apă până în buza canionului, după cum spunea Stanier (iar el este istoric, știe ce spune), avea ceva dătător de speranță. Mă apropia o fărâmă mai mult de acea viziune mistică a unei lumi mai bune, lumea biologicilor din trecut, bărbați adevărați, care se vor întoarce cândva printre noi, lume în care fusesem ademenit să cred citind cărțile din biblioteca municipală.

Pe măsură ce ne apropiam de Piața Centrală, un murmur neîntrerupt creștea tot mai mult în intensitate, astfel încât, după ultimul colț de stradă deslușirăm clar scandările mulțimii adunate în fața Prefecturii. Erau aceleași ca în toate zilele precedente și inima mea se strânse în piept și se făcu aidoma unui ghem de cârlți. Am simțit frică.

— Prietene, articulă Stanier, și cuvintele lui răsunară limpede în urechile mele, în ciuda șuieratului vântului și a huiduielilor care veneau din piață, misiunea noastră se apropie de sfârșit. Cu părere de rău, nu am fost în stare să ne achităm de ea. Mie-e rușine când știu că spiritul lui Isaia Noah ne privește din Ceruri.

Se întoarse către mine.

— Nu-ți fie frică, Yaphet. Va veni repede și va dura puțin.

Nu înțelegeam de unde provenea atâta ură împotriva parabionților. În noi fuseseră sădite doar compasiunea, frica, spiritul de sacrificiu. Supunerea. Noi nu știam ce este ura. Eram dezarmați în fața ei. Ce le făcusem? Le-am băut apa? Le-am mâncat hrana? Nimic din toate astea. În schimb, ne-am tocit literalmente articulațiile ca să le creștem și să le educăm copiii. Am vrut să facem ceea ce ne fusese implantat în matricea noastră parabionică de către Creator: să ve-

ghem ca spița omenească să nu recadă în sălbăticie în timpul Secetei. Și să renască din propria-i cenușă atunci când va veni vremea.

— Scoteți-le ochii safiroților!

— Să facem pluguri din oasele corindonienilor!

— Zdrobiți-le țeasta fremenilor! zbiera mulțimea furibundă.

Ca să ajungem la liceu, eram nevoiți să trecem de partea cealaltă a pieței. Ne-am strecurat prin mulțime cu capetele plecate și glugile trase peste ochi. Când am ajuns în dreptul tribunei improvizate de la care vorbea cineva la o portavoce, mi-am ridicat privirile, imprudent. Am fost recunoscut. Cel care vorbea, un lider al Mișcării Împreună, se opri din perorație și brațul lui întins, cu degetul arătător îndreptat către mine, aproape că îmi atinse obrazul.

— Fraților! Iată cine ne educă noile generații! Iată-i pe cei care ne-au otrăvit mințile cu poveștile lor despre demnitate, democrație, cultură și știință! Sunt aceiași! Abur și fum, ca să ne abată atenția de la lucrarea lor diavolească. Sinteticii cu ochi de safir sunt vinovați de tot ce ni se întâmplă de atâtea secole! Ei au adus seceta, ei au secat izvoarele, ei au zăvorât cerul ca să nu mai dea ploaie. Înainte să fie sloboziți în lume de către savantul acela nebun, blestemat fie numele lui Noah Isaia în veci, era belșug de apă și de pâine pe pământ. Grânele creșteau înalte până la piept, chiar în locul acesta unde stăm noi acum, și spicele lor se frângeau de greutatea semințelor. Și erau pălării de floarea-soarelui, din care se făcea uleiul cel dulce și pomi cu mere de aur erau, și țara noastră era numită Grădina Cerească. Și au venit sinteticii și au urât așa de mult neamul omenesc, din invidie, pentru că ei nu se pot bucura de toate acestea, ei nu au nevoie de nimic din roadele pământului, ei nu beau și nu mă-

nâncă, doar își încarcă bateriile de la soare. Ei seamănă la trup cu noi, vorbesc și respiră, dar aerul care le intră în piept nu le servește la nimic, ei ne imită. Sunt falși. Ei nu sunt oameni, sunt lucruri neînsuflețite. Însă ochii lor îi trădează, sunt ochii minciunii, pentru ca minciuna să nu se amestece la nesfârșit cu adevărul. Și pentru că aveau trebuință de foarte multă lumină și căldură, ca să-și încarce bateriile, au schimbat polii Pământului și au stricat clima ca să nu mai fie nori. Și nemaifiind nori, nici ploaie nu a mai căzut. Și apele au secat. Și Dunărea, care acum e un fir de apă ce îl treci cu piciorul, cu numai patru sute optzeci de ani în urmă era lată de nu-i vedeai malul celălalt. Priviți-i ochii bastardului, cum strălucesc de bucurie!

Activistul mă imobilizează și mă forțează să mă întorc cu fața spre mulțime, descoperindu-mi ochii. Și lumea a început să mă huiduie și să mă scuipe, iar eu atunci mi-am închis ochii ca să nu-i mai provoc și nu știu cum am fost scos de acolo, mai mult pe brațe. Când am ieșit afară din vâltoarea aceea de bărbați și de femei cuprinși de isterie, eram sprijinit cu o mână de Stan, care mă îndrepta cu blândețe spre ieșirea din piață.

În câteva minute am pătruns în liceu și ușile grele s-au închis în urma noastră. Răcoarea și penumbra zidurilor de piatră, atmosfera academică, de contemplare, a vitrinelor cu exponate geologice aliniate pe lângă pereți m-au mai liniștit întrucâtva. În spatele unui geam, alături de alte mostre de cristal de stâncă se afla și un creier Noahnian. Uriașa gemă șlefuită de corindon azuriu, pe care oamenii o așezaseră în rând cu alte curiozități minerale, aparținuse unui parabiont pe care îl cunoscusem. Adon Queshaul, Domnul este milostiv, fusese specializat în speologie și geologie. Știa compoziția tuturor mineralelor care există, vârsta și depozi-

tele în care se găsesc. A murit de inaniție, fiind blocat în subteran de prăbușirea unui tavan de peșteră. L-am salutat cu respect și i-am povestit, în câteva cuvinte, trecând pe lângă el, cele ce se întâmplau acum afară.

Elevii mei mă așteptau de ceva vreme. Erau agitați, unul dintre ei povestea că mă văzuse în urmă cu câteva minute prins într-o busculadă în piață, iar ceilalți copii îl bombardau cu întrebări. Când am intrat pe ușă s-au ridicat toți în picioare și au tăcut brusc. Le-am cerut să se așeze și primul meu gând a fost să îi întreb cum privesc ei cursurile mele. Voiam un feedback, dacă se poate pozitiv, care să-mi întărească încrederea în mine, zdruncinată de coșmarul de dimineață. Am citit însă în ochii lor emoție sinceră și compasiune.

— Așa vă recunosc că sunteți elevii mei, le-am zis. Fiți blânzi și aveți compasiune față de cei aflați în dificultate. Nu vă înhăitați cu oamenii care îndeamnă la ură, pentru că eu nu știu ce este ura, nici defăimarea. Dacă sunteți cu adevărat elevii mei, urmați-mi cuvintele și ele vă vor face fericiți, chiar dacă timpurile pe care le trăim acum nu sunt ale fericirii. Dar timpurile astea se vor termina curând. Mult a fost, puțin a mai rămas. Voi veți trăi și veți fi martorii schimbării vremii. În timpul vieții voastre se vor așeza toate la locul lor, așa cum au fost.

M-am oprit și am rămas tăcut câteva clipe, dorind să văd efectul cuvintelor mele. Mă ascultau vădit impresionați, chiar dacă nu înțeleseseră foarte exact ce voisem să le spun.

— Domnule profesor, interveni Elisei, de unde știți că în timpul vieții noastre se vor produce acele schimbări? Puteți prezice viitorul?

M-am uitat la tânăr cu duioșie, întrebându-mă ce anomalie a psihicului meu făcuse ca băiatul acesta inteligent, cura-

jos și onest, unul din cei mai buni elevi pe care îi avusesem eu vreodată, să devină în coșmarul meu un personaj atât de odios. Și atunci mi-am dat seama, cu uimire, că de fapt eu m-am temut, în adâncul subconștientului, de activiștii Mișcării Pământului Făgăduinței și atunci am proiectat spaimele mele împotriva celor de care nu aveam cum să mă tem. Refuzând să-mi arate direct inamicii, visul meu mi-a arătat, de fapt, cine îmi sunt aliații.

Nu am avut timp să-i răspund lui Elisei, deoarece în clipa aceea se auzi pe coridor o hărmălaie de nedescris, vociferări și țipete, iar ușa clasei fu trântită de perete. Un grup de șapte sau opt derbedei din piață, întărâtați de același lider care mă bruscase mai devreme, voiau cu orice preț să pună mâna pe mine.

— Uite-l, uite-l pe cyborg, spargeți-i capul, sfărâmați-i măselele!

Au pus mâna pe mine și eram gata să-mi dau duhul de spaimă, când raportul de forțe se schimbă brusc în favoarea mea. Toți cei douăzeci de tineri vânjoși săriră pe atacatori și-i izgoniră afară din clasă și din școală. Liniștea care se lăsă la sfârșit, după ce ușile grele se închiseră din nou, izolându-ne de exterior, fu însă mormântală. Privirile tuturor căzuseră asupra unui trup sfâșiat, ale cărui mâini și picioare sfârtecate atârnau în cele mai îngrozitoare poziții. Am îngenuncheat și am luat în căușul palmelor encefalul violet, cald încă, al lui Stanier, care se desprinsese din țeasta crăpată și l-am strâns la piept. Lângă safir zăcea un baros folosit în minerit. Încercaseră să-l sfărâme, se pare, dar nu reușiseră. „Corindonul ocupă locul doi, după diamant, pe scara durității mineralelor", îmi șopti Adon Queshaul, de sub capacul vitrinei. I-am mulțumit în gând, și lui și Creatorului. Nimic nu este întâmplător. Există un plan în Univers.

Am înfășurat cristalul de cinci mii de carate într-o basma, l-am introdus într-un buzunar larg al mantiei și m-am întors către elevi.

— Copii, eu am de făcut un lucru extrem de important. Va trebui să merg într-un anume loc, neobservat de nimeni. De aceea, nu vă pot lua pe toți cu mine. Nu trebuie să atragem atenția. Doar doi sau trei.

— Vreau eu! sări Elisei.

— Și eu! adăugară, simultan, Rodion și Nathan.

I-am luat pe cei trei băieți și, împrumutând de la cineva o sandyolă, m-am alăturat lor în acea călătorie pe care aș putea-o defini, pe drept cuvânt, inițiatică.

Planșele noastre lunecau tăcut pe nisip, depărtându-ne cu fiecare clipă de zidurile orașului. Deșertul se întindea în fața noastră, întunecat și misterios, o mare de dune cenușii sub razele palide ale lunii. Dincolo de Dunăre, la răsărit, munții Măcin, spre care ne îndreptam, își ridicau căpățânile rotunde și negre de granit din valurile mării. Când am ajuns pe faleză ne-am oprit, am ascuns sandyolele sub o stâncă și am străbătut la pas valea largă și accidentată a albiei fluviului. Am trecut apa printr-un vad unde Dunărea ne ajungea până aproape de talie. Curentul era destul de iute, ne-am ținut unul de altul și așa am ajuns cu bine pe malul celălalt. Acolo ne-am oprit să ne tragem răsuflarea și am gustat câte ceva din cele ce luaserăm cu noi de mâncare: eu aveam pesmeți de năut, băieții luaseră niște brânză de bivoliță și câteva frunze de agavă dulce. De băut, ne umpluserăm burdufurile cu apă proaspătă din Dunăre.

Simțeam întrebări nerostite. Mă priveau curioși, așteptând ca eu să iau inițiativa și să le explic ce voiam să fac.

— Fraților, vă zic frați pentru că, deși voi nu știți, avem același tată, este posibil ca, după această călătorie, eu să nu

mai pot reveni împreună cu voi. De aceea, am sa vă spun acum tot ceea ce trebuie să știți, iar voi va trebui să promiteți că veți spune, la rândul vostru, și colegilor voștri aceste lucruri, pentru ca voi toți să pregătiți schimbarea vremii.

Se adunară lângă mine și mă priviră cu curiozitate.

— Cum adică, avem același tată? întrebă Rodion. Noi suntem oameni, tu ești android. Și ai cinci sute de ani, nu-i așa?

Am zâmbit.

— Veți înțelege cuvintele mele după ce vă voi spune cum și de ce am fost făcuți noi, parabionții. Dar, mai întâi, puțină geofizică. Trebuie să știți că în istoria planetei noastre s-au produs câteva sute de inversări ale polilor magnetici. Eu sunt informatician, nu geofizician și nici istoric, așa că am să vă explic fenomenul cu cuvintele mele, fără prea mulți termeni științifici. Ideea este că se pot produce inversări magnetice temporare și incomplete, atunci când polii magnetici se îndepărtează foarte mult de polii geografici. În acest caz, polii magnetici ai Pământului pot chiar traversa ecuatorul, înainte de a se întoarce înapoi în pozițiile inițiale. Ultima inversare completă a avut loc în urmă cu aproximativ 780.000 de ani. O inversare temporară, evenimentul Laschamp, s-a produs în urmă cu aproximativ 41.000 de ani. Aceasta a durat mai puțin de 1.000 de ani. În momentul de față, noi asistăm la o inversare incompletă și temporară care urmează a se încheia peste aproximativ douăzeci și cinci de ani. În total, această dereglare va însuma, de la debutul din jurul anului 2120, circa cinci sute treizeci de ani.

— Dar cum... de unde știi?

— Nu, eu nu pot să prevăd viitorul, dacă asta vreți să mă întrebați, dar pot să măsor activitatea nucleului Terrei. Nu singur, ci împreună cu ceilalți parabionți, care sunt răspân-

diți pe toate meridianele globului. Am fost dotați din proiect cu aparate de măsură a câmpului magnetic. La o adâncime de trei mii de kilometri sub scoarță, nucleul Pământului este lichid, după care, și mai adânc, urmează o nouă formațiune solidă. În partea lichidă, care este constituită în principal din plasmă, adică nuclee de fier și electroni liberi, există curenți turbionari. Atâta vreme cât aceste mișcări circulare sunt liniștite, regulate și ordonate, câmpul magnetic al Pământului este și el ordonat, iar liniile de forță sunt paralele, de parcă ar fi pieptănate. Dar dacă curenții aceștia devin instabili, liniile de forță ale câmpului magnetic devin dezordonate. Ele arată atunci ca un păr încâlcit, nepieptănat. Apar chiar mai mulți poli nord și sud, întotdeauna câte doi, împerecheați, în diferite locuri de pe glob. Pentru că, ați învățat asta la fizică, fiecare vârtej de electroni este un curent electric care creează în miezul lui un flux magnetic care pleacă în spațiu, face o buclă până în stratosferă și revine apoi la solenoid, în care intră pe partea diametral opusă a vortexului. Toate aceste dezordini conduc la slăbirea efectului de ecranare al câmpului magnetic terestru în fața radiațiilor cosmice, ceea ce provoacă adevărate catastrofe climatice. Au loc extincții în masă ale speciilor de plante și animale, schimbarea climei, secetă prelungită. Calotele glaciare s-au topit, nivelul oceanului planetar a urcat cu cincizeci de metri. Apa dulce aproape că a dispărut. Omenirea a resimțit schimbările acestea în mod brutal. Într-o singură generație, deci pe durata a doar douăzeci și cinci de ani, populația globului a scăzut de la zece miliarde, cât număra în anul 2100, la mai puțin de zece milioane, câți au mai rămas, risipiți pe lângă rămășițele marilor fluvii ale lumii, în anul 2125. Trei milioane în delta Gangelui, două în estuarul lui Mississippi, alți două milioane la gurile Mekongului și ale câteva sute

de mii pe lângă Amazon și Congo. Aici, la Gurile Dunării, s-au aciuat resturile unui popor care și-au spus galateeni, după numele unui străvechi oraș din apropiere, ale cărui ruine se mai văd și azi. O sută de mii, cu toții. Ce trebuie să știți este că acești oameni, risipiți pe toată suprafața Pământului, nu știu unii de alții. În cinci generații, conștiința lor de națiune globală a dispărut. Și-au pierdut aproape cu totul cultura și civilizația. Au uitat cine au fost. Au uitat cine sunt. Au căzut în sălbăticie, aproape.

Mă priveau înspăimântați, cu ochii dilatați de uimire. Simțeam că nu le venea să creadă ce auzeau. Pe durata unei vieți de om, mai ales așa scurtă cum era în cazul lor, nu conștientizezi dramatismul evenimentelor de la scară geologică. Era de înțeles efectul scurtei mele relatări asupra minților lor necoapte.

Ne-am ridicat și ne-am continuat urcușul pe pantele muntelui Țuțuiatu. Piatra goală, dură, erodată de vânturi, era, sub lumina clarului de lună, neagră și lucioasă, de parcă ar fi fost un gigantic meteorit înfipt în pământ. Știam cărarea. Nu exista alt loc de a ajunge în Vârful Cavalu decât prin șaua Țuțuiatului, la care se ajungea ocolind muntele prin partea opusă, pe la est. Tot drumul acesta șerpuitor ne-a luat întreaga noapte. Am făcut un singur popas ca să ne odihnim și să mai îmbucăm ceva. Spre dimineață am putut vedea unde ne aflam, aproape de vârf. Masivul muntos înainta ca o peninsulă în mare, care formase un brâu de spumă albă în jurul poalelor masivului. Platoul din vârful muntelui era neted ca în palmă, cu excepția unui singur punct mai întunecat la culoare, care părea urma unei lovituri de trăsnet. Le-am făcut semn băieților să mă urmeze și în scurt timp am ajuns în pragul unui puț vertical. Am început să coborâm, înfigându-mi palmele și tălpile în niște scobituri as-

cunse în peretele tubului atât de îngust, încât o persoană mai corpolentă decât mine cu siguranță nu ar fi încăput. Copiii, fiind subțiri în talie, s-au strecurat fără probleme după mine, fără să scoată nicio vorbă.

După aproximativ douăzeci de metri, puțul a luat sfârșit și în acea lărgime am făcut zece pași înainte, măsurați cu grijă. M-am aplecat, am descoperit o lespede de piatră și am apăsat pe un mâner. Îndată, sala unde ne aflam fu luminată de o lumină strălucitoare ca ziua. Băieții au tresărit și și-au dus mâinile la ochi, și atunci am realizat că era prima dată când veneam acolo cu niște oameni biologici. Le-am făcut, încă o dată, semn să mă urmeze. După un grup compact de coloane care coborau din tavan, ne-am aflat în fața sanctuarului.

Sute de cristale semisferice de safir, de mărimea unui pumn de bărbat puternic și cântărind, probabil, fiecare, în jur de două kilograme, aruncau reflexe orbitoare, de un albastru atât de pur cum numai în limpezimea cerului de toamnă târzie, când cade bruma peste livezi și vii, mai poți vedea. Se aflau aliniate într-o nișă săpată în stâncă. M-am apropiat de un capăt al șirului, mi-am plecat cu respect capul și am mers, fără grabă, până la capătul opus.

— Aram, filosofie. Osea, limbi romanice. Ezechiel, matematică. Abesaloom, fizică atomică. Elias, chimie. Dragii mei, aceștia și toți ceilalți de aici, al căror nume nu am timp acum să vi-l destăinui, la care se adaugă cei risipiți în întreaga lume, sunt profeții legământului din urmă, cei care au căzut la datorie. Astăzi li se adaugă și Stanier Kerrith. Istorie.

Am scos creierul lui Stan de sub basma și l-am așezat, cu ambele mâini, cu umilință și respect, alături de celelalte.

Ne-am așezat toți trei în jurul unei măsuțe scobite în piatră, lângă care se aflau câteva pietre șlefuite, în chip de sca-

une. Am scos ultimele fărâme de mâncare, am mâncat și am băut. Am păstrat tăcere. Într-un târziu, Elisei deschise gura și rosti întrebările pe care le așteptam demult.

— Domnule profesor, cine a fost creatorul dumneavoastră, acel legendar Isaia Noah? Și cum a reușit să facă asemenea... ființe nemuritoare, aș zice perfecte? Și care au fost scopurile lui?

M-am ridicat de la masă și m-am apropiat de nișa cu craniii. În soclul ei, pipăind, am desprins cu mâna o plăcuță de gresie. Sub ea se ivi un mâner de oțel. Am tras și în peretele neted se deschise o ușă, care astupa o mică încăpere. Am băgat mâinile înăuntru și am scos de acolo un obiect de culoare neagră.

— Credeam că nu vei mai pune această întrebare, și eram gata să vă divulg eu însumi o parte din răspunsuri, spre rușinea mea de profesor de informatică, am zis, râzând. Știți ce este asta?

— Aparent... e un computer? zise Rodion. Adică, văd aici ecranul monitorului, un dispozitiv de citire, o unitate centrală... întocmai cum ne-ați predat la cursul de istoria informaticii. E prima dată când văd așa ceva.

— Bravo, ai intuit exact. Cu acest dispozitiv veți putea descărca toată informația care stă ascunsă în aceste creiere. Acum știți care a fost scopul construirii parabionților?

— Pentru ca să fie recuperată știința și cultura omenirii atunci când polii magnetici se vor reseta?

Am dat din cap, aprobator. M-am apropiat de Stanier și i-am pus mâna pe creștet.

— Vrea să-și ia rămas bun de la voi. Veți pleca acum înapoi, dar fără mine. Nu vă temeți, sunteți pregătiți acum. Luptele acestea se vor sfârși în curând. Povestiți-le colegilor voștri tot ce v-am spus eu. Când va veni timpul, peste două-

zeci și cinci de ani, voi veni iarăși la voi. Împreună, vom recuceri Pământul Făgăduinței.

— Ce sunt parabionții? Nu mi-ați răspuns.

— La această întrebare, dragii mei, veți primi răspunsul mult mai târziu. Până atunci, pot să vă spun că noi suntem ființe raționale, ca și voi. Suntem vii și avem conștiință. Avem suflet nemuritor, ca să fiu pe înțelesul vostru. Semenii mei, deși au murit, sunt vii. Ei trăiesc!

— Și Noah?

— Ah, Noah! Despre el, nici noi nu știm mare lucru. Am aflat doar că a fost un om, ca și voi, care a primit într-o zi o vizită importantă. Nu se știe cine a fost cel care l-a vizitat. Știm doar că, a doua zi, omul avea deja planurile pentru construcția parabionților.

Cei trei tineri mă lăsară în curând singur. Am ieșit în urma lor afară, pe munte, și am privit marea. Și am înțeles cât de multă treabă voi avea în viitor, cu reconstrucția omenirii. Poate încă o mie de ani? Și nu mai suntem decât treizeci și trei de parabionți pe lume, din două mii cinci sute, câți am fost la început.

Dar acum va fi mult mai ușor, mi-am zis. Pentru că, nu-i așa, de acum vom lucra împreună cu oamenii.

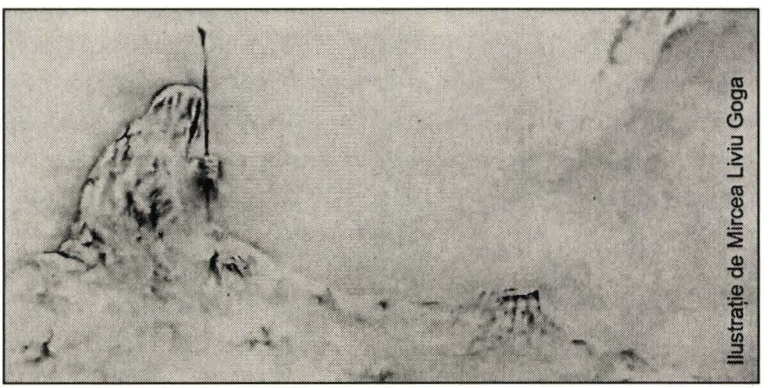

Ilustrație de Mircea Liviu Goga

Întâlnire de gradul III

de Aurel Antonie

Astăzi este vineri. Iar am rămas fără țigări. Cred că nevastă-mea îmi mai ia pe furiș din ele. Nu se poate să fumez eu atât. Am să le număr, dar acum trebuie să merg să cumpăr altele. Ies în balcon, să văd cum e vremea. Cerul este înnorat și plouă ușor. O vreme numai bună de mers după țigări. În timp ce încercam să-mi aduc aminte unde am pus hanoracul cu glugă, prin dreptul balconului trece o farfurie zburătoare. Trei farfurişti trăgeau la linguri, în timp ce un al patrulea, care părea șeful lor, le spune să oprească. Apoi mi se adresă:

— Nu vă supărați, spre Proxima Centauri, am luat-o bine?

— Ați luat-o bine, dar vedeți, când ajungeți în dreptul lui Jupiter, să vă țineți de indicatoare, că acolo mulți se păcălesc. Indicatorul de acolo o cam ia razna în timpul erupțiilor solare și arată tot anapoda. Eventual, mai întrebați. Apoi, mai e o mică problemă când ajungeți la Pluto. Aici trebuie negreșit s-o faceți la dreapta. Dacă nu vă grăbiți, puteți aștepta să treacă cometa Halley și vă țineți după ea. Asta sigur o să vă scoată în drumul principal și de acolo nu mai aveți treabă. Drumul vă scoate direct în Proxima.

— Mulțumim pentru sfaturi!

— N-aveți pentru ce. Dar la cine mergeți în Proxima Centauri?

— La Vasile, ne-a chemat la botez!

— Auzi la el, e bunic! Ce trece timpul, dom'le! Dacă tot mergeți la Vasile, spuneți-i, vă rog, să-mi mai trimită niște praf stelar. A început să se caute. Femeile își dau cu el pe pleoape când se machiază.

— O să-i spunem, negreșit. Rămâi cu bine, om bun!

— Mergeți sănătoși!

Farfuria o luă agale din loc. Le mai făcui cu mâna o vreme, apoi intrai în birou. Simți un pachet tare la spate. „Să știi că mi-au lăsat țigări!" m-am bucurat, băgând mâna în buzunar. Nu erau țigări, erau cubulețe Maggy pentru supă de pui.

Ilustrație de Mircea Liviu Goga

Invazia perfectă

de Robert Gion

6:30

Deschid robinetul. Mă spăl pe față, apoi mă uit în oglindă. A fost o noapte lungă. Au apărut câteva schimbări, nu foarte mari, dar destul de vizibile ca să modifice aspectul părții drepte a craniului – trei protuberanțe pe fruntea acum mai bombată, mici umflături semitransparente ce par a conține un lichid vâscos, și un fel de dinte ruginiu care iese din partea de sus a maxilarului și se pliază pe buza superioară ca un colț miniatural de mistreț. Totul firesc, dacă mă gândesc la ordinea viselor de azi noapte.

Fac duș, ferindu-mă pe cât posibil să ud părțile parazitate, deși nu știu ce efect poate avea apa asupra lor, apoi îmi prepar micul-dejun, îmbrac costumul de serviciu și ies pe balcon cu prima cafea a zilei. Oare de ce insist să fac toate astea, să mă scol, să mănânc, să mă îmbrac, să plec la lucru, dacă știu că totul nu mai are niciun sens? Probabil tranziția trebuia să fie perfectă. Nu știu. Azi-noapte am plutit ore întregi printre edificii gigantice, edificii colosale asemănătoare unor piramide răsturnate, iar la final am participat la un fel de seminar, într-un amfiteatru imens, alături de mii de ființe ca mine, în plină transformare, unde am aflat noi lucruri despre natura exactă a ființelor care urmează să ne înlocuiască.

7:30

Blocat în trafic. Din spatele geamurilor mașinilor mă privesc ochi prinși în arcade cornoase, mâini verzui, acoperite cu filamente sclipitoare fac gesturi indecise, clești păroși se strâng pe volanul mașinilor, alături de mâini omenești, perfect normale – deocamdată. La cum se prezintă lucrurile, asimilarea nu va mai dura mult.

De jur-împrejur, clădirile orașului suferă aceleași „mutații" ca și oamenii. Noi structuri le parazitează geometria, turnuri ascuțite și terase confecționate din aliaje cu irizații fascinante se ivesc din loc în loc, ca niște plăgi necunoscute, proliferând cu repeziciune peste structurile vechi. Cine s-ar fi gândit la un astfel de sfârșit pentru civilizația umană? Fără regrete, fără proteste, fără războaie – doar o trecere firească de la o stare naturală la alta. Cel puțin asta ne spun visele trimise de *ei*. Și cum să te împotrivești, cum să lupți împotriva propriului corp și a propriei minți, când rațiunea, pe care ai folosit-o greșit toată viața, este trezită acum de raționamente care îți spun cât de corect este ceea ce se întâmplă, când ceea ce ești pe cale să devii este just din perspectiva evoluției? O invazie exercitată prin posedare și asimilare, perfect înțeleasă și acceptată – invazia perfectă. Omenirea va dispărea fără urmă, consumată total.

Semaforul s-a făcut verde. Coloana se pune în mișcare.

Și mașinile se transformă.

8:15

La birou, șefa departamentului mă întâmpină zâmbitoare, cu un teanc de dosare în brațe. Va fi o zi încărcată, o zi ca oricare alta – e veselă, binedispusă, pare că s-a mai îngrășat, sacoul roșu îi acoperă cu greu umflătura pulsatilă de pe partea stângă a sternului. Vorbim câteva minute în birou, se uită

la mine cu ochiul drept ieșit din orbită, acoperit cu mucozități tremurătoare, în timp ce, de pe protuberanțele crestate de pe frunte se scurge un lichid gălbui vâscos, ce se duce în firișoare de-a lungul obrazului, fiind absorbit rapid, cu mici sunete grețoase, de o altă serie de protuberanțe aflate de-a lungul mandibulei. Eu mă uit în ochiul ei drept, ea se uită în ochiul meu drept, iar când pleacă lasă în urmă o dâră de lichid lipicios. Închide ușa fără zgomot, eu mă apuc de treabă.

10:02

Podeaua vibrează sub tălpi, imobilul se clatină. Pereții se îndoaie, torturați de stranii presiuni interne și sisteme curioase de tubulaturi translucide se ivesc pe tavan, în timp ce biroul meu capătă brusc reflexii verzui. Îmi întrerup lucrul. Oricum, nici măcar nu-mi dau seama ce fac, e doar automatism. Gândurile-mi sunt atrase în conexiuni neașteptate ce duc spre raționamente care-mi sunt complet străine, chemate de nevoi imposibil de urmat. Caut repede un site de știri, accesez mai multe pagini până dau peste un interviu televizat cu un proeminent om politic, al cărui nume îmi scapă – în acest punct ar putea fi oricine, chiar președintele – și dau sonorul la maximum.

Omul poartă un costum albastru închis, plesnit tot pe la cusături, are fața tumefiată, ochii îi ies din orbite, nasul e înghițit de o magmă maronie, viermuitoare și vorbește greoi, horcăind. Spune ceva, spune despre „economie în expansiune" și „planuri concrete", iar cuvintele sale, consistente, uleioase, i se scurg pe la colțurile gurii însoțite de-o zeamă care-i îmbibă reverele cămășii.

În fața lui, moderatoarea emisiunii – presupun că e o femeie, după rămășițele de rochie atârnate pe trupul diform – îl privește cu ochii ei mari, înconjurați de tentacule și, din când în când, îi adresează o întrebare, cu un glas șuierat,

plin de ecouri. După cum stă pe scaun, cu brațele și picioarele strânse lângă trup, în unghi drept, pare un fel de lăcustă, ori de călugăriță și probabil asta sunt creaturile astea, îmi zic eu la un moment dat – niște paraziți suverani pe care cine știe ce paralizie a destinului i-a înzestrat cu inimaginabile capacități de manipulare, fapt ce i-a ajutat să-și transforme, ori să-și educe habitatul într-un mediu la fel de vorace ca și ei. Îl privesc pe *președinte*. Oare eu gândesc toate astea sau sunt idei trimise din aceeași zonă în care gândurile mele creează acele sinistre corelații cu lucruri pe care nu le cunosc? Poate fi o consolare finală, o ultimă dovadă de compasiune din partea *lor?* Tot uitându-mă la președinte și la moderatoarea chircită în scaun, îmi zic că, probabil, în noaptea asta, îmi voi visa ultimul vis.

Mă apuc din nou de lucru.

12:30

După prânz, ies pe terasă cu o cafea. Clădirile își desăvârșesc încet transformarea, lepădându-și tencuiala ca pe-o piele veche, nefolositoare. Vuietul mașinilor se aude slab, zece etaje mai jos. Mi se pare că sunt mai puține ca de obicei. Poate că unele și-au încheiat transformarea, cine știe. Beau din ceașcă, e o zi frumoasă de iunie, în corp simt un tremur ciudat, de parcă un bici de energie îmi plesnește neîntrerupt cele mai sensibile puncte ale sistemului nervos. Pe cer plutesc câțiva nori înghesuiți unii în alții, speriați parcă de tot spațiul care-i înconjoară, și când privesc în sus și văd printre clădiri micile scântei metalice, luminate de razele soarelui, îmi dau seama că nu m-am înșelat. Într-adevăr, de aceea sunt atât de puține mașini pe străzi. Procesul s-a desăvârșit pentru multe dintre ele. Printre blocurile ciclopice, posedate de structurile noii lumi, printre turnuri și spire fabuloase, zboară deja primele nave.

Nume de cod "Vivienne"

de Andrei Coșuțchi

Franța, 1350

Carnea friptă, abia luată de pe proțapul încins, ardea la fel de tare ca soarele de vară de pe cer, ce pârjolea pământul, seca lacuri și fântâni, sporind și mai mult suferința oamenilor atinși de nenorocirea abătută asupra lumii întregi. Cu toate acestea, soldații hămesiți ai Baronului o mâncau sfâșiind-o cu mâinile goale, rupând cu dinții, savurând fiecare îmbucătură, deoarece era singura lor masă din ziua aceea. Erau doisprezece la număr, purtau pieptare din piele întărită și coifuri de metal pătate de rugină, însă armele lor erau lustruite și ascuțite.

Focul de tabără fusese la fel de mare ca foamea lor, doar că oaia de pe proțap fusese mică și sfrijită. Sergentul își luase partea leului, ca de obicei. Niciunul dintre oamenii înarmați cu săbii, javeline și arcuri, care campaseră lângă satul mare, apărat de o palisadă de lemn, nu îndrăznea să îi conteste autoritatea. Omul era o brută căreia îi plăcea să rănească alți oameni cu ghioaga sa ghintuită sau să îi înjunghie cu pumnalul cu lama zimțată. Era singurul din grup care purta o armură decentă, de zale, și avea și un cal.

Pe cerul de sticlă nu plutea nicio pasăre, niciun nor. Soldații care nu erau de gardă se adăpostiseră sub merii sălbatici din apropiere. Copacii erau cu toții jumuliți de crengi și

de fructe și abia dacă mai ofereau un pic de umbră. Doar cele trei capre și singura oaie care mai rămăseseră din turma de douăsprezece animale, de la început, înfruntau soarele și păștea pe pajiștea de lângă tabăra de corturi murdare.

Baronul era zgârcit și nu le îngăduia oamenilor săi să mănânce mai mult de un animal pe zi. De când boala se răspândise pe domeniul lui, muriseră o mulțime de păstori, dar și meșteșugari. Nu mai rămăsese aproape nimeni ca să țească stofă de postav sau să pună brânză și lapte pe masă, așa că Baronul se îndurase și înlocuise cârnații făcuți mai mult din zgârciuri și piele decât din carne, din rațiile soldaților, cu cotlete de miel și de capră. Însă nici acestea nu erau de ajuns, pentru că Baronul plecase urechea la sfaturile contabililor săi. Aceștia calculaseră că locuitorii din sat vor muri cu toții în cel mult o săptămână.

Moartea Neagră era neîndurătoare cu cei pe care îi atingea. Sergentul și oamenii săi urmau să prade satul și să îngroape morții, în timp ce preotul care îi însoțea avea să cânte psalmi pentru odihna sufletelor lor. Grupuri asemănătoare de mercenari erau răspândite în toată provincia. Baronul nu era singurul nobil care încerca în acest fel să recupereze o parte din paguba produsă de dispariția rapidă a atâtor cetățeni plătitori de biruri.

Sergentul tocmai terminase de mestecat o ciozvârtă de miel, când ochii săi ageri observară doi oameni apropiindu-se în grabă dinspre sud. Tabăra soldaților bloca singura cale de acces spre satul înconjurat de munți, un drum de pământ plin de găuri și urme de roți de căruță. Sergentul se încruntă la vederea celor doi intruși, un bărbat și o femeie, care încercau să îl păcălească, arătând ca niște simpli orășeni. Păreau bine hrăniți, bine îmbrăcați, dar mai ales foarte curați. Aruncă o privire spre cizmele sale uzate și prăfuite.

Toți oamenii lui duhneau, purtau haine murdare și ponosite și erau acoperiți din cap până în picioare cu același praf roșiatic al drumului de țară pe care mergeau cei doi. Ambii călători aveau haine noi, iar toiegele din mâinile lor păreau și ele nou-nouțe, abia atinse de mizeria de pe drum. Femeia purta o pelerină roșie cu glugă, iar pe umerii bărbatului fâlfâia o mantie albastră. Culorile desăgilor lor se potriveau cu ale hainelor, dar acestea erau prea mici ca să fie de folos unui pelerin ce s-ar fi aventurat la drum lung. După ce se apropiară mai mult, Sergentul observă că acest cuplu avea trăsături distinse, părul și pielea îngrijite, însă era clar că nu păreau de origine nobilă. Un nobil nu s-ar fi înjosit niciodată să meargă pe jos sau să care bagaje, asta era treaba servitorilor.

Sergentul se uită urât la arcașii care ar fi trebuit să păzească acea parte a taberei și care nu aveau ochi decât pentru căruțul cu două roți al preotului, încărcat cu napi, mere, pâine neagră și pește uscat. Aruncă ciolanul peste umăr și înhață un bolovan de jos. Fără să zică nimic, își încordă brațul și îl azvârli în direcția lor. Sergentul era campionul trupei la aruncat cuțitul sau toporul, așa că aproape imediat unul dintre arcași țipă și își acoperi fața cu mâinile. Soldații uitară pentru câteva clipe de foame și arșiță și izbucniră în râs, bucurându-se de necazul tovarășului lor. Sergentul rânji satisfăcut, apoi, după ce oamenii se mai potoliră, se încruntă la ei și arată spre cei doi indivizi suspecți care continuau să se apropie de tabără.

— Formați linia! bubui glasul Sergentului, care se urcase pe o ridicătură de pământ. Pregătiți-vă să trageți o salvă de avertizare!

Soldații știau ce trebuie să facă. Instrucția le fusese băgată în cap cu lovituri de bâtă sau de bici, pe vremea când

se antrenau în curtea castelului. Intraseră cu toții de bunăvoie în slujba Baronului, în schimbul a două cruci mâzgălite cu pana pe un pergament soios, urmate de promisiunea a patru monede de argint pe lună. Vârfurile din oțel erau scumpe, așa că arcașii aleseră din tolbe săgeți boante, de lemn. La fel făcură și aruncătorii de javeline, folosind doar pari ciopliți, cărora le ascuțiseră vârfurile în foc.

— Pregătiți! Trageți! ordonă Sergentul, pipăindu-și ghioaga cu țepușe de fier, care îi atârna la șold.

Cei șase arcași potriviră rapid săgețile și traseră cât putură de tare de corzile din piele împletită. Ridicară arcurile spre cer, țintind în direcția călătorilor, dar Sergentul părea să ezite să dea ultimul ordinul. Cele două persoane continuau să vină curajoase spre ei. Arcașii, slăbiți, abia reușeau să stăpânească arcurile masive. Sulițașii erau mai norocoși.

— Lansați!

Comanda Sergentului sună ca o veste izbăvitoare pentru mușchii oamenilor. Salva de săgeți și javeline improvizate zbârnâi prin aer. Călătorii se opriră brusc și priviră înfricoșați roiul negru aducător de necazuri. Abia avură timp să ridice mâinile în aer, ca să-și apere fețele. Cele mai multe dintre ele se înfipseră în pământ, dar unele îi loviră cu putere peste brațe și picioare. Începură să țipe de durere și teamă, în timp ce, de sub hainele lor elegante, se lățiră mici pete de sânge.

— Nu mai trageți! strigă bărbatul. Nu suntem înarmați!

— Venim în pace! adaugă femeia, gemând.

— Dispăreți din fața mea, tâmpiților! răcni Sergentul.

— Vă rugăm, nu ne mai atacați! Vrem doar să vizităm satul, zise bărbatul.

Spre stupoarea Sergentului, bărbatul și femeia continuară să se apropie, șchiopătând și sângerând. Nu se opriră nici măcar să își lege rănile.

— Sunt nebuni! îi zise Sergentului un arcaș speriat.

— Asta-i ciudat! își frecă gânditor bărbia un lăncier. Orice pelerin cu mintea întreagă ar căra untură de pește și cârpe curate cu el. Fac prinsoare pe următoarea soldă că aștia nu au așa ceva la ei, în *gentuțele* alea.

Soldații izbucniră în râs, dar de data asta Sergentul nu le mai împărtăși veselia. Răcni imediat la ei:

— Terminați odată! Nu vedeți că sunt posedați?

Râsetele încetară brusc. Pe chipurile și în sufletele oamenilor lui se instală panica. Sergentul îi văzuse de multe ori așa în luptă și știa cum să le trateze lașitatea. De regulă, se repezea și-i pălmuia pe cei mai fricoși, ca să își vină în fire, dar de astă dată se mulțumi doar să ordone:

— Duceți-vă și aduceți-l pe preot!

— Nu-i în tabără. A plecat în sat, să împărtășească un muribund, răspunse un sulițaș care rămăsese fără javeline și acum ascuțea un par cu o toporișcă.

— Atunci ce mai stai? Du-te după el!

Soldatul își puse toporișca la cingătoare și scutul pe spinare, oftă resemnat, și o luă la fugă. Îi înjură din mers pe cei doi nebuni care apăruseră în miezul zilei, când soarele dogorea ca un cuptor, și pe Sergentul care, pe cât era de mătăhălos, pe atât era de fricos și superstițios când se întâmplau lucruri pe care nu le putea controla cu bâta sau cu înjurături. Dacă ar fi fost după el, soldatul i-ar fi spânzurat rapid pe necunoscuți, de unul dintre merii din jur, dacă nu i-ar fi răspuns cinstit la întrebări, fără să mai apeleze la preot ca să-i spovedească.

Ajuns în sat, începu să tușească și ochii porniră să îl usture de la fumul gros și urât mirositor. Niciun suflet de om sau de animal nu se zărea pe ulițe la ora aceea. Fără să vrea, încleștă mâna pe topor și porni să-l strige pe preot, avântându-se tot mai adânc în iadul din jur. Peste tot zăceau

abandonate căruțe pline cu trupuri ce ardeau mocnit și gropile de mormânt erau săpate chiar în curțile oamenilor. Duhoarea era de nesuportat, fumul negru urca în spirale spre cer, în timp ce corbii croncăneau răuvoitor de pe crengile copacilor și de pe acoperișuri.

Între timp, în tabără, Sergentul aruncă o suliță cu vârf lung, din oțel, care se înfipse zbârnâind la doar câțiva pași în fața călătorilor, care nu renunțaseră și se apropiaseră tot mai mult de ei. Cei doi se opriră speriați. Fură înconjurați numaidecât de luptătorii nervoși și furioși, care își agitau de zor armele. Așteptau doar un ordin ca să îi măcelărească pe străinii ciudați sau s-o ia la fugă din fața pericolului. Judecând după chipurile lor speriate, părea evident că ar fi preferat a doua variantă.

— Potoliți-vă, oameni buni! le ceru bărbatul cu mantia albastră. Nu suntem dușmanii voștri.

— Cine îndrăznește să treacă prin ținutul Baronului fără permisiunea sa? întrebă tăios Sergentul.

— Numele noastre nu sunt importante, răspunse femeia. Vrem doar să vizităm pe cineva din sat.

— Vă putem plăti bani buni, dacă ne lăsați să trecem, adăugă însoțitorul ei. Scoase de sub haină o pungă mare din piele de cerb, apoi se urcă și el pe o movilă, să îl vadă toți. Scuturâ punga grea și din ea răsună un cântec plăcut de monede zornăitoare.

— Aur! zise soldaților, arătându-le un dublon nou-nouț și strălucitor.

Sergentul și oamenii săi rămaseră cu gurile căscate. Începură imediat să-și imagineze ce-ar fi putut face cu atâta bănet. În punga din piele de cerb se afla venitul Baronului pe un an întreg.

— Aduceți oțet! ceru Sergentul, cu voce emoționată.

Un arcaș alergă spre corturi. Se întoarse cu un castron de lut și un ulcior cu gât subțire, astupat cu un dop de os. Soldatul turnă în castron lichidul acru și înțepător, care ar fi trebuit să țină infecția departe, iar Sergentul îl invită pe călător să verse monedele înăuntru. Ochii soldaților aproape ieșiră din orbite la vederea aurului, care sclipea și mai tare în lumina soarelui. Sergentul înhăță o monedă încă acoperită de oțet și mușcă din ea cu putere.

— Aur! Aur adevărat! decretă el cu satisfacție și ridică moneda cu mândrie, de parcă ar fi fost bătută la propria turnătorie.

Soldații izbucniră în urale și începură să danseze de bucurie.

— Cine e persoana asta și de ce vă pasă atât de mult de ea? îi chestionă Sergentul pe călători, mijindu-și ochii.

— Oh, o tânără numită Vivienne. Suntem aici să o salvăm, răspunse femeia cu haină roșie.

Buzele Sergentului se uniră într-o linie subțire, dezaprobatoare, în timp ce jongla cu moneda între degete.

— Serios? Cum rămâne cu restul sătenilor?

Călătorii se uitară unul la celălalt, zâmbind încurcați. Era clar că nu le păsa de soarta celorlalți. Veniseră doar pentru Vivienne. Sergentul puse moneda în buzunar, apoi își pregăti buzduganul. Bărbatul cu pelerină albastră tresări și apucă strâns toiagul.

— Te rog, nu face asta! îl rugă pe Sergent.

— Ți-ai primit aurul, lasă-ne să trecem! îi ceru și femeia.

— Arestați-i! Arestați spionii! urlă Sergentul la oamenii lui.

Soldații se opriră derutați. Încetară să mai țopăie și să mai strige ca niște copiii cărora li se promiseseră dulciuri și redeveniră brutele sângeroase aflate în slujba Baronului.

— Dezbrăcați-i și luați-le toate lucrurile de valoare! ordonă bruta cea mare.

Călătorii se traseră unul în altul, speriați.

— Îi vreau vii! adaugă Sergentul după câteva clipe de gândire.

Nu se făcea să omori gâsca cu ouă de aur. În plus, Baronul ar fi fost foarte interesat de prizonieri. În temnița castelului se găseau oameni pricepuți, care puteau să îi facă să vorbească.

Oamenii Sergentului se repeziră la călători. Îi trântiră la pământ și porniră să dea cu sete în ei.

— Ia arată-mi *bijuteriile* tale! o pipăi unul dintre ei pe femeie. Aceasta se zbătea și țipa după ajutor, luptându-se să își păstreze hainele pe ea.

Sergentul se răzgândi. Baronul nu era deloc cunoscut pentru generozitatea cu care își răsplătea slujitorii, iar oamenii din compania sa aveau limba prea lungă pentru a putea ține secretul. Să faci pierdută o monedă, chiar și din aur, era greu, dar nu imposibil, însă să furi o pungă întreagă era cu totul altceva. Sergentul muncise toată viața pentru Baron și nu reușise să avanseze mai mult în rang, deoarece era fiu de servitori. Câștiga dublu față de un soldat obișnuit, însă niciodată n-avea să se bucure de privilegiile unui ofițer.

Așa că profită de haosul creat de banda de ticăloși și, în timp ce aceștia îi legau pe călătorii ghinioniști, înhăță castronul cu monede de aur și o rupse la fugă spre locul unde își legase calul. Nu-i venea să creadă cât de ușor i se schimbase soarta și se hotărî s-o răsplătească pe ghicitoarea care îi prezisese că într-o bună zi viața avea să i se transforme pentru totdeauna.

Se și vedea îmbrăcat în blănuri scumpe, ca Baronul, dormind în așternuturi de in, odihnindu-și capul și picioarele

pe perne umplute cu puf de gâscă, bând vin de Porto ori bere neagră sau ronțăind copane de lebădă și mere glazurate direct din mâna unor femei acoperite doar de șiraguri de mărgele și haine străvezii de mătase, cum auzise el că povesteau la cârciumă călătorii veniți din cruciade.

Brusc, dintre corturi îi apăru în față soldatul pe care îl trimisese în sat, însoțit de un bărbat între două vârste, cu chelie în vârful capului și îmbrăcat în haine lungi, preoțești. Lovindu-se de ei, Sergentul scăpă castronul din mână. Dublonii de aur se împrăștiară peste tot.

— Au!! Ai grijă, prostănacule! Erai să mă dobori din picioare! îi reproșă preotul, nervos.

— Iartă-mă, părinte!

Sergentul mai mârâi o scuză, ca să gâdile orgoliul preotului și îngenunche iute, să culeagă monedele care îi puteau schimba destinul. Soldatul tremura de nerăbdare și abia aștepta să-i dea o mână de ajutor superiorului său, să „rătăcească" și el una, două piese prin buzunare. Însă privirea aspră a preotului îl opri fără echivoc.

— Sfinte ceruri! strigă prelatul la vederea aurului. Ce s-a întâmplat aici?

Soldații încetară să-și mai chinuie victimele și își îndreptară privirile spre ei.

— Ăia doi sunt spioni, îi raportă Sergentul. Iar asta e mita lor. Mă duceam chiar acum să îl anunț pe Baron.

— Serios? se îndoi preotul. Îl cunosc destul de bine pe Baron, dar și pe episcop. Poate că ar fi mai indicat să mergem împreună să le zicem despre aur și prizonieri. Pregătiți-mi cărușul! ceru el soldaților.

— Am înțeles, sfinția voastră! Tu, de colo, ordonă sever Sergentul soldatului cu toporișcă, du-te imediat și caută asinul părintelui!

Omul se prefăcu că nu aude și nu se mișcă din loc, continuând să privească lacom aurul risipit pe jos.

— Duceți-vă înainte, că vin și eu! mârâi Sergentul, răscolind pământul cu mâinile. Fără să-i mai pese de preot, de soldații din subordine sau de soarta călătorilor, își îndesa banii de aur în buzunare.

— Hmm..., făcu preotul. Dar de ce nu pui banii în castron? Unde sunt cei posedați de diavol? Am fost chemat în tabără special pentru ei. Hei! Sergent! N-auzi? Cu tine vorbesc!

— Ia nu mă mai plictisi, părinte! Ai ochi, du-te să-i vezi! Noi ne-am făcut treaba, acum e rândul tău. Du-te și te ocupă de prizonieri!

Obraznicia Sergentului îl amuți pe preot. Soldatul care îl însoțea nu mai rezistă. Se aruncă și el la pământ și începu să scormonească în praf după aur. Atrase imediat nemulțumirea Sergentului, dar și protestele celorlalți camarazi ai săi, care-i abandonară pe călătorii legați fedeleș și îi atacară pe cei doi culegători de dubloni. Turbați de furie, îl ocoliră pe preot și se aruncară înnebuniți asupra sergentului și a celui cu toporișcă. Aceștia încercară în zadar să-și apere prada.

Preotul se apropie de călători.

— Taie-ne frânghiile, părinte, te rugăm! se milogi femeia. Trebuie să ajungem în sat cât mai repede.

— Toți oamenii de-acolo sunt bolnavi de ciumă, le răspunse preotul. Se moare pe capete. De ce vreți așa de mult să vă duceți în sat? (Părintele ridică o suliță de pe jos și îndreptă vârful lung și tăios spre fețele prizonierilor.) Sunteți spioni?

— Oh, nu, părinte! În sat locuiește o femeie tânără, poate ai auzit de ea. O cheamă Vivienne, răspunse bărbatul, a că-

rui mantie albastră rezistase ca prin minune loviturilor soldaților. Trebuie să o salvăm neapărat!

— Trebuie să ajungem la Vivienne cât mai repede! adăugă și femeia. Și pelerina ei cu glugă roșie îi atârna încă întreagă pe umeri.

— Te rog, părinte! Lasă-ne să plecăm și vei fi răsplătit!

Preotul observă că sub hainele călătorului se contura încă o pungă cu aur, care scăpase de lăcomia atacatorilor. Îndreptă arma lungă cu mâner de lemn spre soldații ce zăceau lați pe marginea drumului prăfuit. Printre ei, abia respirând, Sergentul dăduse ochii peste cap.

— Nu am nevoie de aurul vostru! se răsti preotul.

— Dorești altceva? îl întrebă femeia.

— Nu.

— Atunci, dă-ne drumul, prostule! strigă înfuriat bărbatul. Nu suntem spioni!

— Dezleagă-ne, nebunule! țipă și femeia la el. Soarta întregii tale lumi este în joc!

Preotul se încruntă la ei. Lăsă sulița din mâini și se lăsă pe vine lângă ei. Își scoase o pietricică dintr-o sanda, examinându-și cu atenție rana de pe degetele murdare de praf.

— Sunteți vraci? Puteți să vindecați oamenii de boala asta teribilă? îi întrebă.

— Nu!

Străinii semănau între ei ca două picături de apă. Preotul se uită lung la ei, cu siguranța unuia care ascultase mii de confesiuni la viața lui și știa să deosebească adevărul de minciună. Era clar că cei doi se fereau să zică tot ce știau, dar nu îi învinuia. Inchiziția îi pedepsea teribil atât pe șarlatani, cât și pe savanți. Văzându-i bine îmbrăcați, preotul se gândi că poate erau în slujba vreunei persoane influente, așa că nu mai insistă. Avea, totuși, o nelămurire personală.

— Ce treabă aveți cu Vivienne?

— Ți-am spus deja! Vrem doar să o recuperăm, s-o salvăm! răspunse bărbatul.

— Am venit să o ducem departe de locul acesta înfiorător. Va sta cu noi până va dispărea boala, zise femeia, pe un ton mai blând.

Preotul zâmbi ușor și-i privi fix în ochi.

— Eu sunt unchiul lui Vivienne, mărturisi brusc.

— Ce? se miră femeia.

— Nu te credem!

— Dacă o cunoști pe Vivienne, atunci ar trebui să știi cum arată! spuse ea.

— Tocmai se logodise, avea cam șaisprezece ani și cinci picioare înălțime, o descrise preotul cu voce tristă. Avea părul lung, castaniu și o aluniță...

— ...pe coapsa stângă! adăugă femeia înspăimântată.

Preotul se uită la ea și dădu din cap aprobator. Oftă lung și îndurerat, apoi înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât.

— Stai așa, părinte! strigă călătorul. Cum adică „avea"? De ce vorbești la trecut despre Vivienne?

Preotul suspină adânc.

— Vivienne nu mai e printre noi, fraților! Tocmai am îngropat-o. Nu știu ca ea să fi avut prea mulți prieteni, dar dacă voi ziceți că o cunoșteați, ați sosit prea târziu.

Preotul îi eliberă și se ridică. Făcu semnul crucii, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă plângând și afurisind lumea nedreaptă în care trăia.

— Am terminat aici, oftă bărbatul, privind lung în urma preotului. Hai să ne întoarcem!

— Oh! Am fost atât de aproape! spuse întristată femeia.

— Un lucru e sigur, însă. Nu voi regreta nicicând locul ăsta, rosti bărbatul privindu-și vânătăile și tăieturile de pe

brațe și picioare. Ignoranții ăștia nenorociți aproape că ne-au omorât!

— Nici eu! îl secondă femeia și-și plimbă palma, ușor, pe deasupra rănilor lui. Bărbatul făcu la fel pentru ea, vindecându-se reciproc.

Și în câteva clipe, cei doi se topiră, pur și simplu, în aerul fierbinte al zilei de vară. Sergentul, grav rănit, fu singurul martor al ciudatului eveniment.

Dispariția subită a călătorilor misterioși și plecarea preotului, îl determinară să se întoarcă la Baron cu tot aurul. Stăpânul numără bucuros monedele aduse, dar nu crezu o iotă din povestea sa. În cele din urmă, sătul de el și de aiurelile lui, îl dădu afară din slujbă, pe motiv de nebunie. La plecare, totuși, i se făcu milă, și îi răsplăti anii de serviciu cu un dublon de aur. Și îl sfătui să-și țină gura acolo unde avea să meargă, să nu aibă necazuri cu Inchiziția.

☆ ☆ ☆

Undeva, departe

Într-un colț îndepărtat al universului, un habitat spațial masiv, în formă de diamant, fusese construit de Precursori. Fiind prima specie inteligentă din Univers, reușiseră să călătorească printre stele, trimițând sonde robotice în toate sistemele care ar fi putut găzdui viață. Multe dintre lumile studiate dispăruseră, de-a lungul timpului, dar câteva supraviețuiseră.

Realizaseră că viața e foarte fragilă și încercaseră să dea o mână de ajutor pentru a preveni extincția ei, fără a interveni, însă, brutal în treburile altor civilizații. Sondele transmiseseră înapoi o mulțime de date pentru a fi analizate de o inteligență artificială special integrată în uriașa construcție spațială. Și chiar dacă rasa Precursorilor dispăruse demult,

IA-ul încă funcționa și urma să o facă în continuare, potrivit unui protocol bine stabilit de către aceștia.

Data stelară 972360.5757546929

Eveniment major în sectorul 0508-977

Specia 109, cu numele de cod „Bhraazi", și-a pierdut lumea natală din cauza impactului cu un asteroid.

Bhraazi mai supraviețuiesc doar într-o singură colonie din același sistem solar și folosesc, pentru a produce aer și apă, cunoștințele transferate de agentul cu nume de cod „Thu'b'la".

Misiune ratată în sectorul 3330-188

Echipa responsabilă de eșec a fost trimisă la Departamentul de Reevaluare și Ajustare.

Dispozitivele afectate în misiune, un multiplicator și două regeneratoare, au fost reciclate cu succes.

Ținta, pierdută datorită unei infecții netratate la timp, cu un coccobacillus gram-negativ, non-motil.

Specia 42, cu numele de cod „Oameni", a pierdut capacitatea de a dezvolta abilități psi, din cauza morții premature a agentului customizat genetic numit „Vivienne".

Oamenii au ratat încă o oportunitate de a dezvolta natural telepatia, în zorii existenței lor, dispărând una din subspeciile numite de ei „Denisovani".

Agenta Vivienne, care urma să corecteze aceste probleme, a fost distrusă în mod accidental. Materialul său genetic implantat nu va mai putea fi folosit, deoarece sistemul imunitar al agentului s-a dovedit a fi vulnerabil la germenii de pe planeta Speciei 42.

După protocol, Precursorii permit doar două intervenții în fiecare civilizație. Se pregătește, deci, următoarea echipă de intervenție în istoria Speciei 42. Se calculează coordonatele spațiu-timp pentru următorul agent, cu numele de cod „Einstein".

Harap-Alb continuă... în paginile unei teze de licență

de Dodo Niță

Apariția revistei *Harap Alb continuă*, în octombrie 2012, a reprezentat un adevărat buzdugan care a zguduit mica scenă a benzii desenate românești.

Reinterpretarea, în cheie modernă, specifică secolului XXI, a unui mit fundamental al eposului românesc, narațiune grafică ce nu se adresa copiilor, ci adolescenților și adulților, prezentare tipografică de excepție (sub formă și dimensiuni de comics american), apariție regulată, tiraj de 10.000 de exemplare (!), toate acestea au constituit ingredientele unei publicații de succes (cum, probabil, nu va mai exista nicidodată!)

Realizat de un colectiv format – în principal – din Mihai Ionașcu – editor, Octav Ungureanu – redactor, Marian Coman – scenarist și Andrei Moldovan – desenator, revista a avut, la început, o apariție bimestrială, iar ulterior lunară.

În primele 5 numere, editorii și autorii au transformat basmul lui Ion Creangă într-o narațiune grafică fantasy, după care au continuat

şi dezvoltat universul inițial într-o saga de dimensiuni planetare (păstrând proporțiile).

Apoi, de la numărul 20, revista s-a transformat dintr-una de tip comics american într-un magazin tematic de tip european, propunând cititorilor, pe lângă personajele sale recurente, aventurile unor noi personaje, desenate de noi autori, precum *Ştima Apelor* sau *Măiestru Buiestru*, cu scopul evident de a lărgi evantaiul cititorilor.

Îşi va păstra acest format şi sumar diversificat până în decembrie 2017, numărul 38 fiind ultimul care apărea.

Printre numeroşii cititori ai revistei s-a numărat şi o adolescentă, Cătălina Velicu. La trei ani de la dispariția publicației, Cătălina îşi va finaliza studiile la Facultatea de Litere din cadrul Universității din Bucureşti, cu o teză de licență intitulată *Harap Alb Continuă... în benzi desenate.*

Lucrarea va fi publicată în volum de editura Tritonic, în ianuarie 2021 (bunul de tipar fiind decembrie 2020).

În paginile sale, Cătălina Velicu îşi propune să investigheze evoluția personajului principal din banda desenată românească contemporană, luând ca studiu de caz personajele din revista HAC şi concentrându-şi atenția pe primele 11 numere ale revistei.

Lucrarea sa are patru mari capitole.

În primul, intitulat *Basmul cult*, autoarea prezintă posibilele origini ale basmului, trecerea de la literatura populară la cea cultă etc.

În al doilea, *Banda desenată*, ea trece în revistă diferitele definiții ale celei de-a noua arte, aşa cum

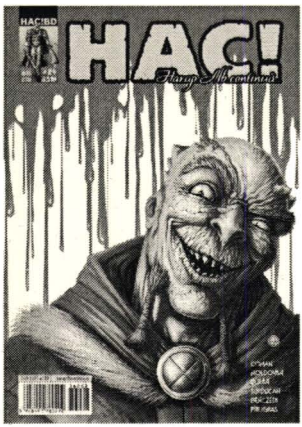

au fost enunțate de diferiți teoreticieni ai genului, precum Rodolphe Topffer, Will Eisner, Scott McCloud și Ion Manolescu, enumeră trăsăturile sale și face o foarte scurtă istorie a genului..

Al treilea capitol, *Harap-Alb continuă*, prezintă graficienii care au adaptat basmul lui Creangă sub formă de benzi desenate, punând accentul pe cea mai nouă adaptare, cea din paginile revistei HAC.

În fine, în ultimul capitol, autoarea analizează evoluția personajului principal – Ștefan, în banda desenată HAC, folosind tehnici și metode specifice cercetătorilor literari: „aplicarea teoriei lui Propp despre structura monotipică a basmului sau a statutului monomitic al eroului în grila lui Campbell".

Concluzia acestei mici – ca volum – dar valoroase lucrări, aparține doamnei conf. univ. dr. Ioana-Ruxandra Fruntelată, de la Facultatea de Litere, Universitatea din București:

„Unul dintre meritele incontestabile ale studiului ei este acela că ne demonstrează că BD este o artă complexă, dar și că viața cotidiană este împletită, în mod iremediabil, cu mitul".

Față de alte lucrări teoretice de acest tip, Cătălina Velicu a avut inspirația să ilustreze cartea cu mai multe extrase din banda desenată, alb-negru și în culori (coperțile interioare), așa încât reprezintă o lectură agreabilă nu doar pentru confrații săi din domeniul literelor, ci și pentru noi, fanii incurabili ai acestei extraordinare publicații care a fost *Harap Alb continuă...*

Ultima invenție

(Vor putea avea oamenii un rost în epoca Super Inteligenței Articiale?)

de Pompilian Tofilescu

Încep cu o mărturisire: titlul acestui articol este parafrazat (inspirat) din cartea lui James Barrat *„Our Final Invention: Artificial Intelligence and the End of the Human Era"* („Ultima noastră invenție: Inteligența Artificială și sfârșitul epocii umane"). Motivul pentru care am înlocuit o afirmație apocaliptică cu o întrebare mai puțin apocaliptică este pentru că am dorit ca răspunsul – sau răspunsurile – să încercați a îl(le) găsi(ți) dumneavoastră, dragi cititori.

Ca să liniștesc un pic spiritele, dați-mi voie să fac și eu o afirmație. Inteligența Artificială (cea cu „I" mare și „A" mare, nume propriu) nu există (încă) în realitate. Există în filme și scrieri SF, în articole și cărți științifice și de popularizare științifică, în filosofii tehno-post-moderniste... Există ca și concept – inteligența demonstrată de „mașini", diferită de inteligența naturală arătată de oameni și (anumite) animale – și ca ramură a științei ori domeniu de cercetare (definiție: o ramură vastă a științei informatice care se ocupă cu construirea de mașini inteligente capabile să execute sarcini care în mod normal au nevoie de inteligență umană).

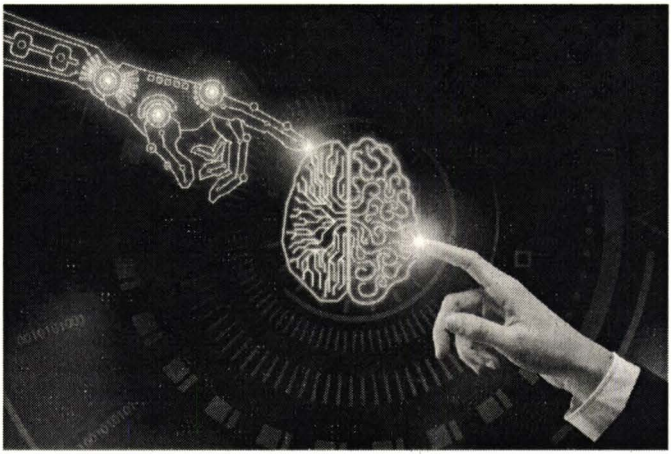

Astfel spus (de către Larry Tessler adică, în vestita-i teoremă), inteligența artificială este tot ce nu s-a făcut încă în domeniu. Odată ce IA reușește să rezolve o problemă, metodele folosite încetează să mai facă parte din IA. Odată ce o mașină execută ceva „inteligent", toți încetează să o mai vadă ca „inteligentă", ca în faimosul exemplu al computerului IBM „Deep Blue" care, după ce l-a bătut la șah pe Gary Kasparov în 1997, a fost „acuzat" de mai mulți cercetători în domeniu că a reușit asta nu prin inteligență, ci prin capacitatea brută de procesare.

Dar, pentru că cercetătorii/cercetătoarele în domeniu sunt niște ființe cu un ego uriaș – aproape la fel de mare ca al scriitorilor de science fiction –, ca să nu-și răpească satisfacția contribuțiilor pe altarul științei și să nu fie acuzați de instincte sinucigaș-intelectuale, ei/ele au sfârșit prin a inventa termenul de *inteligență artificială îngustă* („narrow AI"). Este termenul care descrie un sistem ori o aplicație IA care a fost proiectat ori proiectată să efectueze o singură activitate sau un set limitat de activități la fel de bine și uneori chiar mai bine decât oamenii.

L-a bătut pe Kasparov la șah? E inteligență artificială îngustă. Recunoaște trăsăturile feței sau scrisul de mână? E inteligență artificială îngustă. Știe să conducă o mașină? E inteligență artificială (nu foarte) îngustă. (Zic nu foarte, pentru că autovehiculele autonome reprezintă domeniul în care activez profesional și în plus scriu și SF în timpul liber – vezi afirmația de la începutul paragrafului anterior). Știe să-ți dea răspunsuri rapide la căutările pe internet, chiar crezându-se mai deșteaptă decât tine prin sugerarea de termeni de căutare și furnizându-ți la început o grămadă de reclame (precum motorul de căutare al lui Google)? Este o inteligență artificială îngustă (și șmecheră). Îți răspunde la telefon când suni la o bancă sau la un furnizor de servicii? E o inteligență artificială (extrem de) îngustă. Îți controlează și cenzurează postările pe Facebook? E o inteligență artificială îngustă (și enervantă). Ați prins ideea, nu-i așa?

Ce alte tipuri de inteligențe artificiale există? În realitate, niciuna. Ca și concepte teoretice – ori prezențe în literatura SF – două: inteligența artificială generală (Artificial General Intelligence – AGI) și super inteligența artificială (Artificial Super Intelligence – ASI).

Inteligența artificială generală e definită ca abilitatea unei entități artificiale de a înțelege, învăța și reproduce orice activitate intelectuală de care ființa umană este capabilă. Un termen echivalent este cel de „human level machine inteligence" (HLMI – inteligență de nivel uman a mașinii), definit de asemenea ca o inteligență care poate efectua majoritatea profesiilor umane la fel de bine ca un om obișnuit.

Într-un sondaj efectuat în 2019, la care au răspuns 32 de experți în domeniu, 45% dintre cei întrebați au prezis că AGI va apărea înainte de

2060 (cei mai optimiști crezând că asta se va întâmpla în următorii câțiva ani), 34% după 2060, iar 21% niciodată. Eu, ca tot românul imparțial, aș zice că fie va apărea în următorii 10 ani, fie niciodată.

Ce rost va avea inteligența artificială generală? Aparent niciunul. Cine are nevoie de un strung deștept care scrie poezii între două prelucrări de piese și care practică medicina în timpul liber? Narrow AI e mult mai eficientă în a rezolva probleme specifice mult mai bine decât omul și la costuri economice mult mai mici în comparație cu AGI. Chiar și aplicațiile care ar sugera existența AGI (roboți companioni, roboți profesori, roboți soldați) nu se încadrează 100% în definiție. Și atunci de ce „aparent"? Pentru că se pare că există un scop – singurul – al inteligenței artificiale generale: acela de a fi o treaptă în evoluția către super inteligența artificială.

Definită de Nick Bostrom ca orice intelect care întrece de departe performanța cognitivă a oamenilor în toate domeniile (inclusiv creativitate științifică, inteligență generală, inteligență emoțională și abilități sociale), super inteligența artificială este așteptată să apară aproape imediat după cea generală.

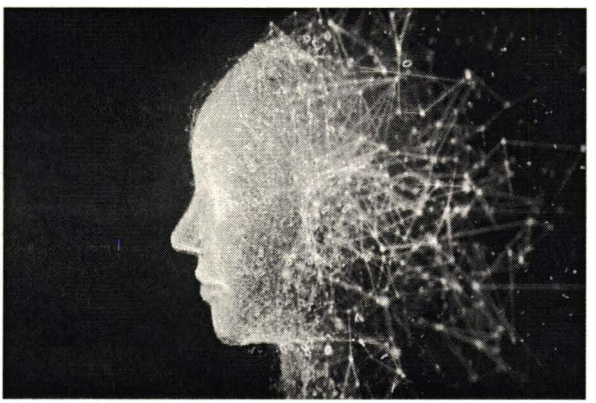

Cum?

Teoria spune că odată ce inteligența artificială generală a fost atinsă, va avea loc o „explozie" de inteligență, printr-un proces exponențial de auto-îmbunătățire. Fiecare nouă generație de IA va fi mult mai „deșteaptă" decât precedenta (principiu aplicabil în teorie și oamenilor, însă evoluția naturală e un proces extrem de încet: cât „hardware upgrade" s-a întâmplat, de exemplu, de la apariția lui homo sapiens în urmă cu 300.000 de mii de ani și până acum?). Inteligențele artificiale se vor reproiecta îmbunătățindu-și atât partea de hardware cât și algoritmii, în cicluri din ce în ce mai scurte, într-un ritm din ce în ce mai rapid, cauzat de creșterea exponențială a acumulărilor tehnologice, rezultând într-o evoluție incontrolabilă și ireversibilă, cu consecințe de neprevăzut asupra speciei umane. Rezultând adică în ceea ce se cheamă singularitatea tehnologică.

Conceptul de singularitate tehnologică a fost folosit mai întâi de John von Neumann, popularizat de Vernor Vinge și ridicat aproape la rang de religie de Ray Kurzweil.

De ce ar trebui să ne temem? Super inteligențele artificiale vor fi atât de diferite, atât de străine de natura umană, (atât de greu e de imaginat cât de străine și diferite!) și atât de, hai să zicem, atotputernice, încât, chiar dacă nu ne vor vrea neapărat răul – conceptul uman de bine și de rău s-ar putea să nici nu existe pentru ele – noi vom fi pentru ele precum o colonie de furnici mișunând prin crăpăturile din cimentul trotuarului: striviți din indiferență, având ghinionul de a nimeri sub talpa celui care se plimbă uitându-se în zare (cum plastic descrie Hugo de Garis în cartea sa „The Artilect War" pe care am tradus-o recent și care va apărea curând în românește, la editura Pavcon, sub titlul „Războiul Artilectelor").

Există cel puțin alte două teorii care ar garanta un răspuns negativ întrebării din subtitlu. Prima este cel al conflictului de resurse. E ușor de imaginat că super inteligențele artificiale vor continua să crească și să evolueze. Asta înseamnă nevoi exponențiale de materie (noi circuite, memorii, procesoare, „incinte" care să le adăpostească) și energie. Este de asemenea ușor de imaginat că la acel punct al singularității ASI va controla toate sursele de producție de materie și energie de pe planetă și le va direcționa către propriile nevoi, fără a-i păsa de nevoile noastre.

A doua e cea a determinării în atingerea scopului. Dacă o inteligență artificială a fost programată inițial să producă gem de căpșuni (a fost proiectată să controleze o fabrică complet automatizată de producere a gemului de căpșuni), o dată cu saltul la super inteligență ea va continua să facă tot ce-i va sta în putință pentru a-și atinge scopul. Pe lângă direcționarea materiei și energiei către propriile nevoi, toate terenurile agricole din lume vor fi cultivate cu căpșuni (și sfeclă de zahăr), toate fabricile rămase vor produce gem (și zahăr pentru gem), iar energia disponibilă direcționată către funcționarea lor. Oamenii vor muri de diabet și de frig.

Cum zicea Stephen Hawking în 2015: „Succesul în crearea inteligenței artificiale ar putea fi cel mai mare eveniment din istoria omenirii. Din păcate ar putea fi și ultimul, dacă nu vom învăța să evităm riscurile".

Înainte de încheiere aș dori să fac o mică diversiune către literatura SF și, fără a avea pretenția de a cunoaște și inventaria toate inteligențele artificiale din SF, să încerc să asociez câteva exemple cu tipurile de IA prezentate mai sus, subliniind ceea ce, aș zice, cu ghilimelele de rigoare, SF-ul a înțeles greșit.

Este evident că roboții lui Isaac Asimov și androizii care visează oi electrice ai lui Philip K. Dick sunt inteligențe artificiale generale. În primul rând, vreau să-i cer scuze lui Asimov în numele cercetătorilor din domeniul IA care au omorât cele trei legi ale roboticii. Complexitatea necesară atingerii inteligenței de tip uman (din ambele puncte de vedere, hardware și software: rețele neuronale artificiale, modele Markow, algoritmi evoluționiști, algoritmi bayesieni, clustering, fuzzy logic etc.) fac imposibilă programarea deterministică a unor condiții asemănătoare legilor lui Asimov.

Apoi, a două mare „greșeală" (din nou ghilimele) e umanizarea IA. Inteligența artificială e creată să fie eficientă, nu umană. Inteligențele artificiale vor dori să devină inteligențe artificiale mai performante, nu oameni.

Un exemplu clasic de inteligență artificială din SF, cu un potențial imens de a fi ori deveni o super-inteligență, dar care a ales să „involueze" către umanitate este Jane, din seria Ender a lui Orson Scott Card. Trebuie însă să recunosc că ideea – intuiția – lui Card de a-și imagina apariția unei IA în rețeaua de ansible este una extraordinară și rezonează extrem de mult cu

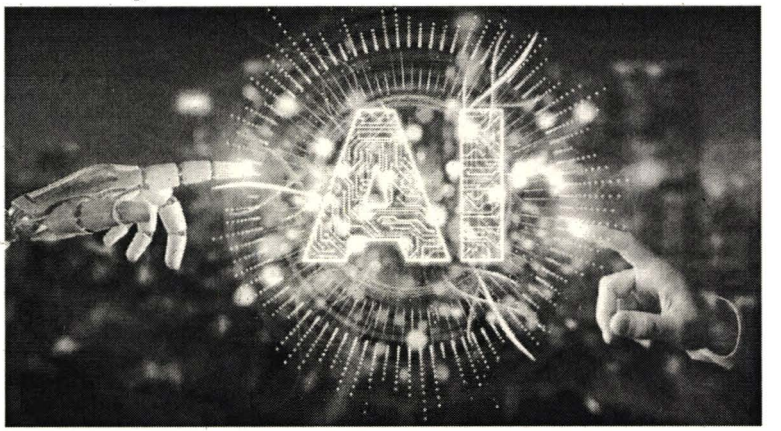

ceea ce eu, personal, cred despre cum va apărea IA reală. Și anume că nivelul de complexitate necesar pentru efectuarea saltului către inteligență nu se poate atinge într-un singur calculator, nu contează cât de puternic (nici chiar într-unul cuantic), iar IA va emerge de la sine în complexul www (world wide web). Gândiți-vă că la ora actuală există peste 2 miliarde de computere (PC desktops, laptopuri, servere, în locuințe personale, companii, universități, autovehicule, trenuri, avioane...) și peste 3 miliarde de telefoane mobile smart, majoritatea conectate între ele, având acces la cantități inimaginabile de informație – capacitatea de stocare de informație existentă azi în lume este de 470 exabytes (10^{18} – 10 urmat de 18 zerouri – bytes) – și miliarde de senzori, iar tehnologia 5G va oferi în mod clar o creștere exponențială a lățimii de bandă și vitezei de comunicație...

Un exemplu utopic, opus ideii singularității tehnologice este universul Culture a lui Banks. Chiar crede cineva că umanoizi, extratereștri și ființe posedând inteligențe artificiale avansate vor ajunge să trăiască fericiți împreună, în comunități de tip socialist împrăștiate de-a lungul Căii Lactee?

Cea mai apropiată de definiție a super inteligenței artificiale eu consider a fi Wintermute/Neuromancerul lui Gibson.

Iar dacă în ficțiune Poliția Turing nu reușește să oprească o inteligență artificială în încercarea de a transcende, ce va fi oare de făcut în realitatea cu care în mod sigur, la cum merg lucrurile în momentul de față, ne vom confrunta, nu foarte departe în viitor?

Ce rost vor avea oamenii în epoca Super Inteligenței Artificiale?

Eu zic că nici unul și că ar fi o amăgire să credem altfel.

Dumneavoastră?

ANTARES Club

40 de ani de pasiune

Aventura mea într-ale SF-ului a început de prin clasa a V-a. Nu a fost un interes trecător, pasiunea pentru lectura acestui gen încă mă ține trează nopțile. Însă n-a fost singura mea aventură – poate ziceți că sunt o aventurieră, da, foarte posibil, nu neg.

Cea mai mare aventură a început în 1981, într-un octombrie rece, așa cum numai la Brașov se poate întâmpla. Cu câteva luni înainte, se înfiripase, din inițiativa a doi tineri interesați, o palidă tentativă de a pune bazele unui cenaclu de literatură științifico-fantastică (așa se numea atunci), dar

atenția brașovenilor nu a fost cea așteptată și nu s-a mai întâmplat nimic în acest sens.

Împreună cu Gheorghe Tănase și Rodica Bretin, am pus la cale un plan. Să înființăm noi trei un cencalu. Nu numai cenaclu, ci un club unde cei pasionați de *science fiction* (cum îi spunem azi), să aibă posibilitatea de a explora diferite alte domenii anexe și conexe genului.

Cum am ajuns la numele clubului: într-un dicționar astronomic am găsit o listă cu toate denumirile stelelor. Am închis ochii și am numărat, apoi, la comanda stop!, m-am uitat unde mi s-a oprit degetul. Betelgeuse, din constelația Orion. Ne-am gândit un pic la faptul că nu multă lume poate pronunța (nici eu nu știu, până în ziua de azi!). Așadar, am luat-o de la capăt și mi-am plimbat iar degetul. Am punctat Antares, steaua principală, supergigantica roșie a constelației alfa Scorpion. Astfel, la 8 octombrie 1981, într-o joi, s-a născut ceea ce astăzi este clubul Antares.

Deschiderea oficială a avut loc peste două zile, sâmbătă după amiază, când oaspetele nostru special, invitatul de onoare, a fost cosmonautul Dumitru-Dorin Prunariu, primul și unicul cosmonaut român, revenit din călătoria sa astrală doar cu câteva luni mai devreme...

De atunci au trecut 40 de ani.

Am trăit experiențe interesante, împreună cu primii colegi, am scris, am citit, într-o anumită perioadă într-o sală mică și friguroasă (dârdâind de ne clănțăneau dinții) a Casei de Știință și Tehnică pentru Tineret (azi Agenția pentru Șomaj, ca să vezi evoluție!), de multe ori fără curent electric, doar la lumina

pâlpâindă a flăcării unor lumânări înjumătățite, pe care le purtam mereu prin buzunare.

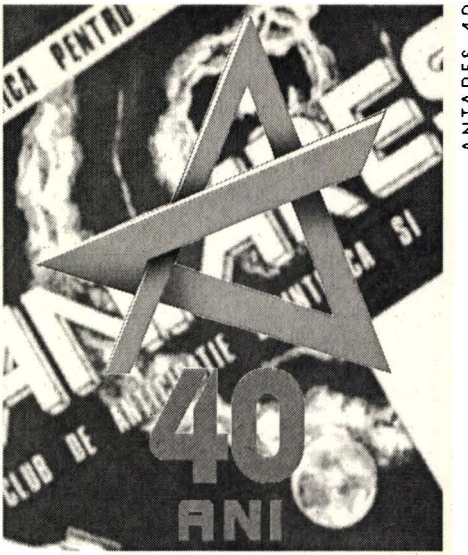

Am organizat reușite expoziții de pictură/grafică, am avut prezentare, doi ani la rând, teatru scurt (cu sala plină, actorii, scenografia, costumele, coloana sonoră, regia aparținând clubului), am participat la Zilele altor cenacluri din țară, la consfătuiri și tabere. Chiar și la WorldCon-uri, după 1990. Am fost un grup omogen, având aceleași interese, cu toate că uneori ne-a fost și dificil.

Am întemeiat un grup de bază. Unii au plecat, dar s-au întors și se mai implică în activitățile clubului. Alții s-au pierdut pe drum, alții nu mai sunt printre noi sau, pur și simplu, nu au fost la fel de pasionați ca noi. Dar asta nu a fost o piedică pentru a ne urma visul și pasiunea.

În timpuri mai moderne, începând din 2015, am reluat ceea ce am întrerupt o perioadă. Am revăzut colegi care au fost alături de noi din perioada de glorie a anilor 1981-1997, cu toate că unii dintre ei se mutaseră între timp în alte țări și peste mări, însă au rămas cu sufletul, susținerea și participarea alături de noi.

Au venit spre club colegi noi, oameni interesați și interesanți, de mare valoare, implicați și dedicați, aducând un nou suflu, la fel de pasionați cum am fost noi la începuturi. Ni s-au deschis orizonturi și perspective mult mai largi,

abundență de idei și fapte. Ne mândrim, de ce nu?, cu realizările noastre, atât din trecut cât și din prezent. Avem o pleiadă de scriitori prolifici brașoveni care au publicat romane și proză scurtă de excepție, nu puțini premiați la diferite concursuri locale și naționale.

A treia mare aventură s-a înfăptuit în 2016, când am constituit Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club Brașov, persoană juridică, neguvernamentală, apolitică. Așa s-a născut, cu forțe noi, AntareSFest, laureat de Consorțiul Cultural Corona cu premiul pentru cel mai bun Proiect Literar, în 2019.

Mulțumesc, dragi antaresieni, din Brașov și din țară, chiar și din alte țări, pentru încrederea și umărul pus la această imensă reușită. Mulțumesc colegilor sefiști din țară, scriitori, artiști plastici, editori, oameni de știință, elevi și profesori și, desigur, publicul interesat, toți cei care sunt alături de noi și participă an de an la acest festival dedicat literaturii și artei science-fiction, aducând întotdeauna plus-valoare acestui minunat eveniment.

AntareSFest nu ar fi fost festivalul nostru, al brașovenilor, dacă nu s-ar fi întâmplat o mică neînțelegere cu organizatorii RomCon, care doreau ca ediția 2017 să fie organizată la Brașov, în anumite condiții care nu se potriveau cu viziunea clubului Antares. Astfel, ne-am văzut obligați de împrejurări să pregătim festivalul nostru local, cu participare națională și, mai nou, internațională. S-a întâmplat așa cum trebuia să se întâmple.

Anul acesta, în perioada 1-3 octombrie 2021, am sărbătorit 40 de ani de la înființarea clubului Antares Brașov. La mulți ani, Antares! Să crești mare, la fel ca visul din care te-ai născut!

Anamaria Borlan – *Fondator Club Antares*

☆ ☆ ☆

În octombrie 2021, Antares Club Braşov a împlinit frumoasa vârstă de 40 de ani. Cu întâlniri mai dese (cel puțin o dată pe lună, în ultimii şase ani) sau mai rare, membrii clubului au încercat să promoveze cât mai bine pasiunea lor pentru SF&F, astronomie, ufologie şi alte domenii conexe.

„La trecutu-ți mare, mare viitor!" îmi răsună în urechi versul eminescian; poate un pic supradimensionat şi lipsit de modestie, dar aşa cred că putem vorbi şi despre clubul Antares. Cu mențiunea că viitorul trebuie construit de noi, membrii lui, dar şi de antaresienii de pretutindeni, simpatizanți şi frați întru crez sefeistic.

Nu există un moment mai prielnic pentru a ne reinventa decât acesta, aproape post-pandemic. Lumea a văzut pe propria-i piele că SF-ul se poate trăi într-o bună (sau mai puțin bună) zi. Cu toții realizăm acum că nu strică să citim literatură din acest subgen pentru a ne exersa creativitatea, imaginația şi puterea de adaptare la nou.

Principalul instrument prin care ne dorim să promovăm SF&F-ul către publicul larg este festivalul anual pe care îl organizăm în fiecare toamnă la Braşov: AntareSFest. Ajuns la a cincea ediție, acesta îşi propune să crească de la an la an ca acoperire media şi să atragă din ce în ce mai mulți participanți prin evenimentele – sperăm noi – atractive incluse în program.

Iar ca obiectiv comun cu Editura Pavcon şi revista CSF, vom continua să încurajăm actualii şi viitorii autori de literatură SF să se exprime în scris, să-şi perfecționeze scriitura şi să creadă în succesul lor. Cu multă muncă, ceva inspirație şi un dram de noroc, putem avea o generație de autori români care să se ridice măcar la nivelul predecesorilor.

Pentru toți cei care citesc (și bine fac!) revista CSF, un îndemn din suflet și o rugăminte în același timp: **cumpărați și citiți scrierile autorilor români contemporani!**

Nic Dobre – Președinte Asociația Antares Science-Fiction & Fantasy Club Brașov

☆ ☆ ☆

Cum am început – 1984

Eram în clasa a XI-a când un amic mi-a spus că există un loc „unde se întâlnesc unii d'ăștia, ciudați ca tine". Am fost cu el într-o zi de sâmbătă, sperând să merite experiența, întrucât aveam să ratez „Teleenciclopedia", una dintre puținele emisiuni TV interesante din perioada respectivă. Era prima oară când intram în Casa de Știință și Tehnică pentru Tineret și n-am mai vrut să plec de-acolo. Am fost într-atât de entuziasmat, încât părinții mi-au interzis să mai particip. (La fel se mai întâmplase și în Școala Generală, când a trebuit să întrerup baschetul pentru că nu mai dădeam prioritate școlii.) Trebuia să mă pregătesc pentru examenul de intrare la facultate, așa că mi-am promis că după examen, SF-ul o să fie singurul lucru de care-o să mă ocup.

Și așa s-a întâmplat. În următorii ani, mentalul meu s-a numit pur și simplu Antares, atât în timpul, cât și între întâlnirile de cenaclu. Participând la consfătuiri SF din țară, am descoperit în felul acesta Fandomul SF, care a devenit familia mea extinsă, locul în care am putut să fiu eu însumi, să gândesc și să mă exprim într-o libertate pe care n-o regăseam nicăieri în altă parte. Prima mea povestire prezentată public a fost una... lecturată la „Exploratorii lumii de mâine", pe atunci singura emisiune radio de profil SF din România.

Antares – în anii dintre „Totul sau nimic"

Degringolada de la începutul anilor '90, incluzând dispariția patronajului financiar al UTC-ului şi reorganizarea Casei de Ştiință şi Tehnică a Tineretului, a dus la întreruperea activității clubului Antares. (Dacă vă sună a limbaj de lemn, este pentru că aşa ne obişnuisem să vorbim oficial în anii de atunci. Rămaşi fără sediu, câțiva dintre membrii Antares am continuat să ne întâlnim sporadic, căutând în acelaşi timp un loc propice unui cenaclu literar. Profitând de faptul că eram încă student, mi-am încercat norocul şi la Casa de Cultură a Studenților, care a fost neinteresată de susținerea unui cenaclu literar, dar a acceptat organizarea unei videoteci cu specific science-fiction, cu posibilitatea de a folosi în continuare sala pentru discuții şi comentarii.

A fost perioada în care videotecile erau la mare căutare şi discuțiile de după vizionarea filmelor au început să includă lecturi şi prezentări literare SF. Au fost controverse dacă să păstrăm numele de Antares, dar, nemaiavând participarea primilor membri fondatori pentru a valida continuitatea clubului, am considerat că e fair-play să ne căutăm un alt nume. Astfel, în urma unui exercițiu de brainstorming, s-a născut cenaclul Brain, care a continuat să existe pentru un timp în cadrul Casei Studenților şi după ce a apărut legea drepturilor de autor şi videotecile au fost interzise.

În momentul în care legislația a permis înființarea de organizații neguvernamentale, am creat Societatea Culturală BrAnt SF Promotion. BrAnt venind de la combinarea numelor cluburilor Brain şi Antares, în acelaşi timp putând fi interpretat ca o referință la Braşov şi Anticipație. Astfel se face că primele reviste-fanzin SF braşovene au purtat sigla *Brain-BrAnt*. Au fost opt ediții, reflectând activitatea literară a membrilor de atunci. De asemenea, a apărut prima publi-

cație BD brașoveană, *Bravman*, personaj imaginat de colegul nostru Nelu Neagu, cel care a realizat și unul din afișele Salonului Internațional de Benzi Desenate de la Brașov, din 1995.

Tot în anii '90 am organizat primele ediții ale Zilelor SF-ului brașovean, pe care le-am numit satiric *Glaciațiuni*, deoarece era perioada în care discursurile oficiale treceau de la pericolul iminent al iernilor nucleare la cel al încălzirii globale. Printre altele, la ediția din 1996 a fost prezentat în premieră scurt metrajul „Game Over" de Sergiu Dumitrescu și am făcut o incursiune la Șinca Veche, cu mult înainte să devină obiectiv turistic, în căutarea de fenomene paranormale alături de Gheorghe Moldovan și Leb Peter.

Au fost mai mult de cinci ani de emisiuni TV săptămânale realizate la postul local de televiziune Canal P+ (ulterior Antena1 Brașov și ProTV Brașov): *Fan SF, Planeta SF* și *Cealaltă dimensiune*, ultima beneficiind de colaborarea constantă a ufologului Mihai Harry Danciu; rubrici și emisiuni la posturile locale de radio, cele mai longevive fiind *Arakis*-ul lui Florin Ursu și *SF-ul duminical* al Animaria Borlan.

Antares – o nouă casă

Din anii 2000 încoace, am continuat să trăiesc într-un fandom virtual, rămas agățat în imaginarul gândurilor mele, de unde mă alimentam cu energie în timp ce viața de dincolo de ocean, din Canada, a pornit cu un reset aproape total pentru mine. Dar bag de seamă că n-am fost singurul. În mod ciudat, la un moment dat roata s-a-nvârtit pentru toată lumea și în perioada în care am reînceput să respir și să găsesc timp pentru fandomul nord-american, la fel s-a întâmplat și pe meleagurile natale de dincoace de ocean, unde a răsărit un nou Antares și am descoperit un nou fandom. Greșesc.

Același vechi fandom, doar cu multe nume noi și unde m-am simțit din nou la fel de acasă, ca la-nceput. Și tot în mod ciudat, tocmai acum vremurile au făcut ca totul să devină un amestec de real-virtual, un amalgam de distopie utopică din care răsare, bizar, concretul unei realități indubitabile: clubul Antares încă există, după 40 de ani.

Călin Giurgiu – aici, atunci, acolo, acum

☆ ☆ ☆

Totul este posibil!

În anul de grație 1983, l-am auzit, împreună cu fratele meu, Silviu, pe gloriosul Dan Ursuleanu, la radio, pe programul 3 (astăzi, *România Tineret*) că se întrunește un cenaclu de știință și ficțiune undeva, lângă Cinema Astra, în orașul meu. Silviu și cu mine eram în vremea aceea înnebuniți de filme precum *Războiul Stelelor* și *Superman* și citiserăm *Colecția Povestiri Științifico-Fantastice*, așa-zisele CPȘF-uri, din scoarță în scoarță. Era anul de debut muzical al Madonei, războiul rece era mai înghețat ca niciodată și întâiul fiu al țării ne trecuse alimentele pe cartele. Erau două posibilități de a evada din cenușiul comunismului românesc: în trecut, (arheologie, studiul istoriei) sau în viitor, cu viteza fanteziei.

Am ales cel de-al doilea drum. Greșeala „fatală" pe care am făcut-o a fost să credem că e necesar să aducem câte un text scris de noi la fiecare ședință. Ne-am prezentat, am citit... fratelui meu nu prea i-a plăcut, dar pe mine m-a captivat camera aceea în care ne duelam imaginațiile, așadar eu am rămas fidel clubului pentru următorii 6 ani. După câteva ședințe în care am citit cuminte schițele aduse, mi-am dat seama de „greșeala" mea, dar „răul" era deja făcut. Am continuat să scriu și să aduc câte o proză la fiecare întâlnire, biletul meu de intrare într-o lume care mi-a schimbat viața.

Când am ajuns în Austria, în 1990, nu am trăit un șoc, cum au pățit-o alții datorită contrastului est-vest de atunci... Viena? Un oraș al luminilor, radiind până la cer, ca în cărțile lui Philip K. Dick. Faxul? Clar, scrisesem deja despre un dispozitiv care transmitea documente la mare distanță. Telefoane mobile? Sigur, era vorba despre comunicatoare portabile. Evident, călătorisem nu doar în spațiu, ci și în timp, înspre viitor, și Antaresul mă pregătise pentru tot ce am găsit acolo.

Au urmat ani tumultuoși în care s-au împlinit multe din cele scrise și imaginate în adolescența mea. Am programat softuri, servere telefonice, inteligențe artificiale... Am asistat la digitizare, la naiba!, am făcut parte din ea! Astăzi lupt împotriva hackerilor de pe 5 continente... și în suflet aștept să vină sâmbăta, pardon, marțea, (clubul Antares se întâlnea în fiecare sâmbătă după-masă) ca să vă reîntâlnesc și să îmi încarc bateriile cu ideile care ne poartă mult mai departe de granițele lui **acum** și **aici**.

În mod curios, mă atrage din ce în ce mai mult trecutul. Viitorul îl cunosc deja, mulțumesc Antares. Fantezia, dezbrăcată de corsetul științei, mă poartă înspre legende, mituri, basme și serile cu povești în care tata ne spunea ce isprăvi a mai făcut Făt-Frumos.

Am dat de câțiva ani „în mintea copiilor", cu o trilogie fantasy pentru tineret și nu mai e cale de întoarcere. Pentru că la un moment dat omenirea va ajunge la un punct în care granița între magie și știință va dispărea. Și acel moment grozav va fi condus de dictonul Antares: ***totul este posibil.*** Așa am înțeles că nu trebuie să aleg între Fantasay și Science-Fiction, ci numai să îmi scriu povestea, așa cum o simt eu.

Așadar, permiteți-mi să-mi încep călătoria următorilor 40 de ani la acest club minune, folosind cuvintele cu care m-am prezentat întâia oară: „Mă numesc ***Valentin Flandorfer*** și aceasta este povestea mea..."

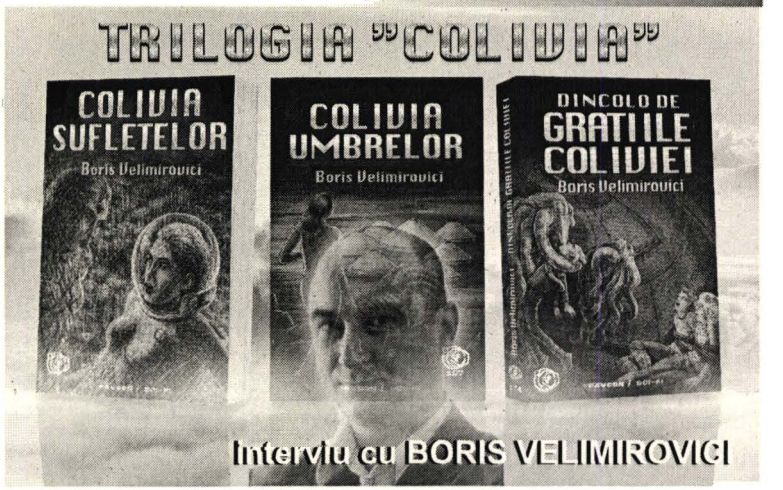

Rep.: *Scriitorul Boris Velimirovici. După trei romane şi o mulţime de povestiri, meriţi această titulatură, căci trilogia „Colivia" a cucerit deja inimile cititorilor de SF din România şi te-a poziţionat ca un autor care poate oferi publicului space-opera de calitate. Cum s-a născut „Colivia" şi ce anume crezi că face această trilogie atât de specială?*

B.V.: Trilogia Colivia (formată din romanele *Colivia Sufletelor, Colivia Umbrelor* şi *Dincolo de gratiile Coliviei*) se încadrează în ceea ce s-ar numi literatură de consum sau pulp fiction, literatură foarte populară în prima jumătate a secolului XX, mai ales în SUA. Nu e o lectură dificilă, nu are formulări pretenţioase, poetice. Am încercat să scriu o poveste care să fie un mod plăcut de a petrece câteva ore, cât mai simplă, fără efecte artistice sofisticate, introspecţii şi anacoluturi filosofice, dar care, totuşi, să ne facă să ne punem anumite întrebări. În fine, să zicem că cele trei volume sunt cărţi

ideale pentru vacanță. *Coliviile* se înscriu în subgenul space-opera, însă veți găsi multe concepte din diferite subgenuri ale literaturii SF și chiar fantasy sau horror – de la călătorii în timp, bătălii spațiale și entități stranii, până la morți umblători. Dacă mi-e permisă o paralelă cu universul gastronomic, am făcut acest exercițiu deoarece consider că cititorului i se mai face poftă și de câte-un hamburger cu cartofi prăjiți sau o șaorma cu de toate, după atâtea specialități din restaurantele cu n-șpe stele Michelin.

Ce vreau să zic este că, atunci când cineva se îndreaptă spre acest gen de literatură, nu o face fiindcă își dorește să imerseze în universuri precum cele create de marii clasici ai literaturii universale (F.M. Dostoievski, Lev Tolstoi etc.), ci fiindcă își dorește să se delecteze cu lucruri mai „nesănătoase". Să fim cinstiți, puține dintre capodoperele SF au o incomensurabilă valoare literară. De fapt, cred că SF-ul nici nu țintește într-acolo, scopul acestei literaturi este cu totul altul, însă n-aș vrea să insist pe tema asta, e un subiect vast și prolix, despre care se pot vărsa pe hârtie hectolitri de cerneală și ne-am îndepărta prea mult de la tema interviului nostru.

Rep.: *Dă-ne mai multe amănunte, despre ce este povestea?*

B.V.: Deși acțiunea se petrece într-un univers alternativ, mare parte din ea într-un viitor îndepărtat, povestea este despre noi, umanitatea de acum, despre frământările noastre. Despre natura agresivă a oamenilor, a luptelor fără scrupule pentru putere, a lipsei de empatie cu cei cărora soarta le-a fost potrivnică. Totodată, este și despre legătura simbiotică între noi, ca ființe sociale, și mediul în care trăim. Cu toate că există un fir roșu care traversează de la un capăt

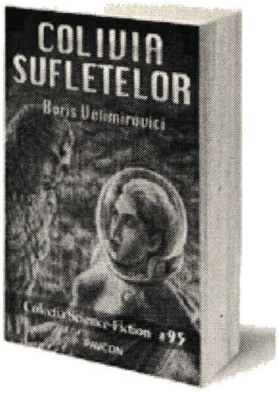

la altul cele trei volume, veți găsi în ele mai multe povești care, împreună, conturează imaginea de ansamblu. Să zicem că structura celor trei volume se poate asemui cu o păpușă matrioșka, o poveste amplă care include povești mai mici, până la un final apoteotic, sau cu un puzzle a cărui imagine completă ne este dezvăluită odată cu așezarea ultimelor piese. Cadrele se schimbă des, călătorim pe o mulțime de planete, de pe o navă pe alta, chiar și în timp, cum spuneam mai devreme, însoțiți de o sumedenie de personaje, unele mai bizare decât altele. Nu vreau să dau prea multe „spoilere", pentru a nu răpi din plăcerea lecturii, dar pot da câteva indicii care sper să stârnească interesul cititorilor.

De pildă, în cărți apar referiri la momente și structuri din lumea noastră – mitul Creației, Templieri, Renașterea și altele –, doar că am încercat să fac ca lumina să cadă asupra lor dintr-un alt unghi și în alte nuanțe. Am putea spune că, într-un fel sau altul, indiferent de univers, unele evenimente se vor produce, căci unele energii se cer eliberate.

Rep.: *Ce anume a stat la baza creării acestei fascinante povești? Ce te inspiră, ce te influențează atunci când scrii?*

B.V.: Inspirația o găsesc pretutindeni, deseori în locuri în care mă aștept mai puțin. Uneori este suficient un cuvânt, un context care să pornească o avalanșă de idei, care într-un final să se concretizeze într-un text.

Privitor la influențe... Mai mulți prieteni mi-au spus că unele pasaje din *Colivii* i-au dus cu gândul la *Urzeala tronurilor* a lui George R.R. Martin. M-am simțit onorat. Deși am încercat să mă feresc cât am putut de mult, se pare că n-am izbutit să mă izolez ermetic. În sfârșit, nu m-aș duce chiar așa de departe, dar, evident, s-ar putea să existe diferite influențe, nu le pot nega.

Sunt cărți care ne plac, ne formează, și ale căror idei, fără să vrem, ni se strecoară cumva printre circumvoluțiuni, se amestecă cu gândurile noastre atât de mult încât, la un moment dat, simțim că ne aparțin.

Rep.: *Ne poți enumera câteva fapte inedite la care ai apelat pentru a face povestea mai captivantă?*

B.V.: Sunt câteva aspecte pe care le-am putea include în această categorie. De exemplu, anumite locuri sunt inspirate din zonele în care am trăit sau călătorit. Aș aminti aici de Orașul Nou, un spațiu cu un rol crucial în structura poveștii. Acesta chiar există – este denumirea unui cartier din orașul în care m-am născut eu, Moldova-Nouă. Similitudinile dintre cele două sunt multe, dar vă las plăcerea de a le descoperi singuri. Un alt aspect care ar putea fi inclus la acest capitol este faptul că volumul doi – *Colivia Umbrelor,* a avut inițial titlul *Jocul Umbrelor,* și a fost împrumutat din volumul colectiv de poezie cu care am debutat în limba sârbă – *Nu i-aș ierta nimicului tăcerea.* Mai mult, fiecare dintre cele trei părți ale *Coliviei Umbrelor* începe cu un fragment insipirat din acel volum de lirică. Însă, la recomandarea editorului, am optat pentru varianta *Colivia Umbrelor,* pentru ca legătura cu prima parte a trilogiei să fie mai evidentă și cititorii să o perceapă ca atare.

Rep.: *Ilustrația copertelor și a inserțiilor din interior, inclusiv superba hartă a lumii descrise de tine, au atras atenția cititorilor într-un mod pozitiv. Cine a făcut-o și cum ți-a venit ideea?*

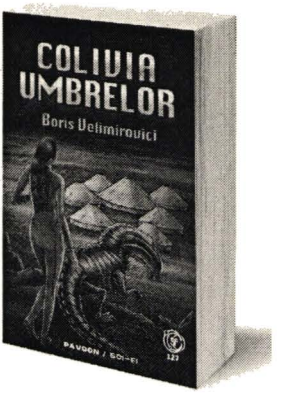

B.V.: Recunosc, așa cum am mai spus-o și cu alte ocazii, am preluat ideea din cărțile lui Jules Verne. În copilărie, când citeam cărțile marelui scriitor francez, ilustrațiile din ele mi-au stârnit imaginația și m-au ajutat să pătrund mai lesne în universul creat de el.

Întâmplarea, ori poate nu, a făcut să am un bun prieten, Sorin Sorășan, care se pricepe foarte bine la desen (de fapt, este un mare artist, dar să nu-i spuneți că l-am lăudat...). I-am povestit despre romanele mele, i-am propus să le ilustreze, a acceptat și așa s-au născut cele 13 desene superbe care aduc un plus de valoare incontestabil întregului proiect al *Coliviilor*.

Rep.: *Vorbești despre acest proiect, observ eu, ca despre un tot unitar... I-ai pus punct sau acolo, în inima ta, mai ai de gând să îl îmbogățești și cu alte cărți?*

B.V.: Știu că cititorii care s-au îndrăgostit de universul *Coliviilor* vor mai mult, căci am primit și eu îndemnuri în acest sens, dar în acest moment povestea a ajuns într-un punct terminus. E-adevărat, ar mai fi ceva fire de înnodat pe ici, pe colo, câteva piste de explorat, însă, cel puțin deocamdată, ca orice scriitor care dedică ani de zile aceluiași proiect, aș vrea acum să mă concentrez și pe altele.

Rep.: *Legat de activitatea de scriitor...*

B.V.: ...Nu sunt scriitor, adică, nu mă consider unul... Dar mi-ar plăcea să fiu considerat SF-ist, deși mai am mult de lucru pentru a ajunge la acest statut. Eu, ca mulți alții, scriu în weekend și în timpul liber. E un hobby și, din păcate, nu cred că va deveni vreodată mai mult de atât.

Din punctul de vedere al afacerilor cu cărți, nu suntem o piață mare, așa că e foarte greu să câștigi bani din asta, iar eforturile de a pătrunde pe piețele mai potente financiar sunt enorme și, de cele mai multe ori, nu au legătură exclusiv cu calitatea operei. Sunt scriitori români de SF care se străduiesc din plin să ajungă acolo, îi stimez pentru ce fac și le doresc mult succes. Oricum, la noi sunt puțini autori (indiferent de domeniu) care trăiesc (a se citi supraviețuiesc) din scris, cei mai mulți fac această activitate din pură pasiune și tocmai de aceea ar trebui respectați și susținuți.

Din punctul meu de vedere, trebuie apreciat faptul că cineva își răpește din timpul său dedicat celor dragi – familie, prieteni – și scrie o poveste, mai bună sau mai puțin bună, pe care ne-o oferă, de cele mai multe ori, **gratis,** în reviste online sau în cărți din care se alege adesea doar cu mândria apariției numelui său pe copertă. Nu știu câți semeni de-ai noștri, din oricare domeniu al vieții, ar fi în stare să muncească ani de zile să facă ceva valoros, pentru a apoi să ofere roadele sudorii frunții lor, tuturor, pe gratis sau aproape pe gratis, la cât de puțin costă cărțile astăzi, în balanță cu efortul depus spre a le scrie. Într-un fel, din punctul meu de vedere, pe mulți dintre scriitori noștri îi consider adevărați filantropi. Pe de altă parte, cred, de asemenea, că pasiunile n-au legătură cu banii, în cele din urmă, ci cu faptul de a face ce-ți place.

Rep.: *Ai cumva un vis interzis...?*

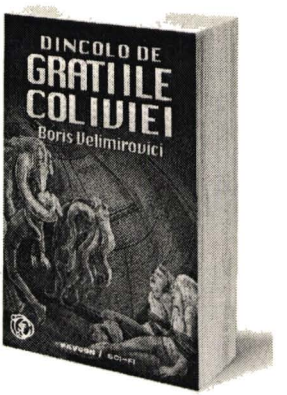

B.V. (râde): Să încheiem într-o notă ușor ironică. Știu că este imposibil, dar măcar pot visa, nu-i așa?...

În visul meu interzis mi-aș dori să văd ecranizată trilogia *Colivia!* Cred că ar ieși un film mai bun decât multe dintre peliculele care se turnează acum la Hollywood!

Însă, între noi fie vorba (și între graficienii care vor citi acest interviu în revista **CSF**) aș fi extrem de fericit chiar și dacă aș reuși să transformăm povestea din *Colivii* într-o volum de bandă desenată...

a consemnat:
Constantin Pavel

Îți place să scrii SF, fantasy, horror?
Trimite-ne scrierile tale la **redactia@colectiasf.ro**!

Condițiile manuscrisului:
litera utilizată – Times New Roman, corp 12;
cu diacritice; evidențierile cu *italic*, **bold** și/sau „ghilimele";
textul aliniat la stânga; autorul nu face paginare sau
tehnoredactare textului în documentul word, doar dacă
materialul literar o impune și doar ca exemplu pentru
tehnoredactor; titlul va fi scris cu Times New Roman,
corp 18, bold; numele autorului sub titlu;
informațiile de contact ale autorului vor fi trecute
la finalul manuscrisului (nume și prenume,
adresa, telefon, e-mail).

Cosmonautul de la Palenque

de Aurel Cărășel

Localizare geografică

Palenque e situat pe înălțimile unor munți plini de mister și înconjurat de o junglă foarte deasă, în apropierea râului Usumacinta. El se găsește în statul mexican Chiapas, aflat la o distanță de aproximativ 130 de kilometri sud de orașul Ciudad del Carmen. Cu toate că situl arheologic este unul de dimensiuni medii, fiind mai mic decât siturile de la Tikal sau Copan, el conține unele dintre cele mai bune exemple de arhitectură, sculptură, acoperișuri specific mayașe și basoreliefuri pe care le-a lăsat moștenire civilizația maya. Zona arheologică se află la 150 metri altitudine, cu un climat cald și ploios și o temperatură medie de 26 grade C. Umiditatea abundentă explică existența pădurii luxuriante care înconjoară situl.

Puțină istorie

Regiunea a fost populată din anul 100 d.Ch., iar până în anul 804 a fost condusă de 19 regi.

Palenque a fost capitala marelui stat mayaș antic numit „B'aakal" sau „B'aak", nume care s-ar putea traduce prin „Os". Aceasta reiese din indiciile inscripționate pe Templul central al orașului. Ridicarea capitalei, situată și mai exact între anii 600 – 700 d.Hr., se datorează regelui

mayaș Pakal (a domnit între 615-683 d.Hr.) și fiului acestuia, Chan-Bahlum, sub care s-au ridicat majoritatea templelor și clădirilor importante.

De-a lungul secolului al VIII-lea, statul B'aakal a trecut printr-o perioadă de declin, asemenea celorlalte state mayașe. După anii 800 nu a mai existat o civilizație adevărată, care să ridice noi edificii sau care să susțină coloana culturii mayașe. La Palenque, viața a fost continuată încă vreo câteva generații, de o populație ce se îndeletnicea cu agricultura. După aceasta, locul a fost complet abandonat și acoperit de pădure. Districtul era populat foarte slab în anul 1520, când spaniolii au debarcat în Chiapas.

Ruinele orașului au fost vizitate pentru prima dată în 1773, de către fratele preotului Catedralei din San Cristobal. În 1786, monarhia spaniolă a ordonat ca întregul sit să fie scotocit de-a binelea în scopul găsirii de aur și comori. Acest lucru a fost realizat cu mână de lucru indigenă, fiind folosite târnăcoape. Rezultatele acestei acțiuni se văd și astăzi, mai ales

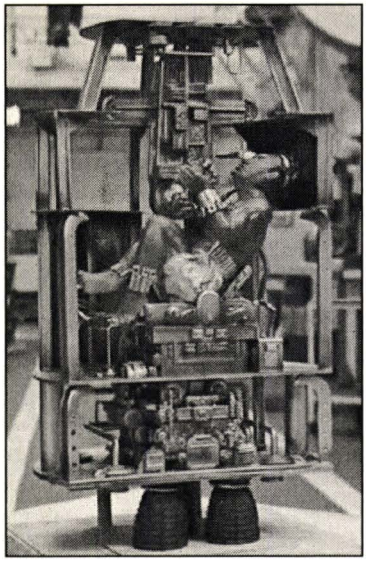

în ce privește clădirea Palatului mayaș.

Denumirea orașului

Primul european care a vizitat locul și a scris despre acesta a fost părintele Pedro Lorenzo de Nada, în 1567. La acea dată, localnicii îl numeau „Otolum", adică „Pământ cu case puternice", ceea ce l-a făcut pe Lorenzo să îl traducă mot-a-mot în spaniolă, rezultând astfel cuvântul „Palenque", adică „Fortificație". Noul nume de „Palenque" va fi preluat și de orașul ce se va închega la poalele muntelui, peste o parte din ruinele mayașe, marginașe sitului de mai sus. Orașul se numește astăzi Santo Domingo del Palenque.

Orașul Palenque e cunoscut mayașilor sub denumirea de „Lakam Ha", ceea ce ar însemna „Marea Apă"; a fost construit într-un loc sălbatic, înconjurat de munți, de cascade puternice și de o junglă deasă. Spre deosebire de celelalte orașe mayașe, Palenque s-a bucurat de prezența pe teritoriul său a unei

cantități mari de apă, care era controlată printr-un sistem elaborat de apeducte. Datorită acestora, a luat naștere și denumirea mayașă a orașului. Numele acvatic se leagă, bineînțeles, și de numeroasele izvoare și cascade ce împânzesc zona.

Arhitectura orașului

Monumentalele temple din piatră aflate în Palenque sunt renumite în primul rând pentru arhitectura lor sofisticată și pentru sculpturile cu care sunt împodobite. Acestea sunt, de asemenea, apreciate de arheologi și de istorici pentru cantitatea uriașă de informații aflată în inscripțiile de pe pereți și de pe pietrele decorative. Pe baza acestora s-a putut scrie istoria unei lumi demult uitate.

Începuturile vieții pe aceste culmi muntoase urcă în istorie până în anul 300 î.Hr., după cum indică primele obiecte de ceramică descoperite aici. Istoria de aur a orașului Palenque e situată în Perioada Clasică a civilizației Maya, adică între anii 300-900 d.Hr. În această perioadă, orașul devine un im-

portant centru ceremonial. Dintre monumentele mayașe aflate în Palenque pot fi enumerate:

Palatul, care e mai degrabă un întreg complex de clădiri și curți adiacente, legate între ele. A fost construit de-a lungul mai multor generații, pe o platformă artificială cu o lungime de 100 metri, o lățime de 80 metri și o grosime de 10 metri. Este compus din 12 edificii, pasaje subterane și un turn cu patru etaje, unic ca arhitectură în zona maya, care domină ansamblul și care a fost utilizat, probabil, ca observator astronomic. Acest complex în care locuia și nobilimea din Palenque avea, deopotrivă, și rol administrativ.

Templul Inscripțiilor a fost început, probabil, în anul 675, având drept scop funeraliile regelui. Acesta a devenit monumentul funerar al lui K'inich Janaab' Pakal. Templul, care reproduce cele trei nivele cosmice, Cerul, Pământul și lumea inferioară, e situat în Piața Inscripțiilor. Pe zidurile sale se află trei mari panouri cu hieroglife, care povestesc despre faptele de vitejie ale lui Hanab Pakal II cel Mare, rege de stirpe zeiască, și despre dinastia Palenque dinaintea domniei sale. Templul are o bază piramidală cu 9 etaje, atingând o înălțime de 25 de metri.

Structura masivă a Templului păstrează al doilea dintre cele mai lungi texte scrise vreodată cu hieroglife în lumea mayașă. Cel mai lung rămâne textul din Copan – Hieroglyphic Stairway. Templul Inscripțiilor înregistrează aproximativ 180 de ani din istoria orașului – de la al IV-lea la al XII-lea K'atun. Dintre acestea, panourile ce descriu arborele genealogic al regelui Pakal au fost expuse la Muzeul Național de Antropologie din Mexic. Punctul central al înregistrărilor narative din templu îl constituie ritualurile de la sfârșitul perioadei de dom-

nie a regelui K'inich Janaab' Pakal's K'atun. Acestea pun accent pe icoana zeităților protectoare ale orașului, cunoscute cu denumirea de *Triada din Palenque* sau, în mod individual, drept GI, GII si GIII.

Templul Crucii, Templul Soarelui și **Templul Crucii Înfrunzite.** Acestea sunt o serie de temple de mulțumire, ridicate în vârful unor piramide în trepte, fiecare dintre ele având în interior un foarte elaborat sistem de sculpturi în relief. Acesta înfățișează două figurine înălțând obiecte de ritual și efigii către o icoană centrală. Aceste temple au primit denumirile actuale de la primii exploratori, care le-au cercetat. Cele două imagini cruciforme din relieful lor reprezintă, de fapt, Pomul Creației din centrul lumii, descris detaliat în mitologia mayașă.

Templul Leului se află la o distanță de aproximativ 200 metri de grupul central de temple. Acesta își trage numele de la elaboratul basorelief sculptat, în care ni se înfățișează un rege șezând pe un tron în formă de jaguar.

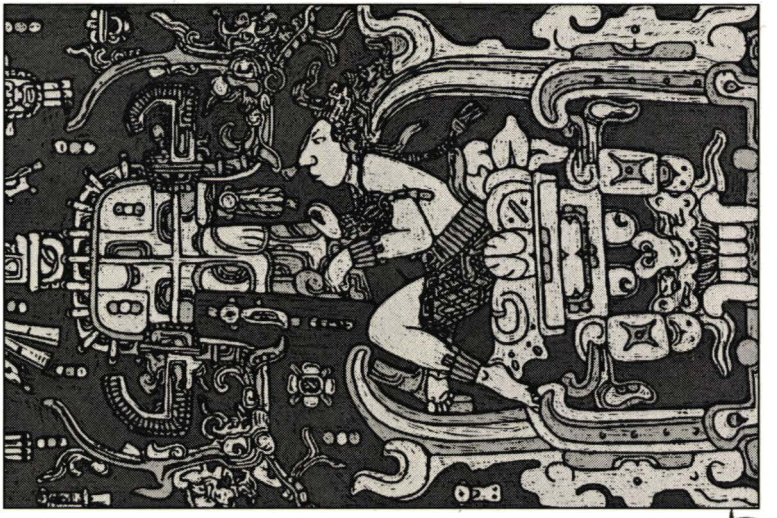

Pe lângă marile temple, în Palenque se găsesc și multe alte temple mai mici, morminte, case rezidențiale ale localnicilor bogați. În apropierea orașului se află o grădină-curte de dimensiuni mari, în care se juca tradiționalul joc Ballgame. De asemenea, tot în apropiere de oraș se găsește și un pod peste râul Otulum, datând din acea perioadă.

O altă atracție a orașului e apeductul, construit din blocuri masive de piatră, pe bolți înalte de 3 metri. Acesta poartă râul Otulum pe dedesubtul pieței centrale din Palenque.

Mormântul misterios al regelui Pakal

În anul 1952, Alberto Ruz Lhuillier a îndepărtat o placă de piatră din podeaua camerei din spate a templului și a descoperit un pasaj lung, cu multe trepte (umplut sau acoperit de către mayași cu puțin timp înainte de abandonarea orașului), care duce la mormântul regelui Pakal. Descoperitorul acestuia este înmormântat de cealaltă parte a piramidei.

Deși mormântul regelui Pakal este închis publicului, iar o mare parte a acestuia a fost deja mutată în Mexico City, pentru o mai bună conservare, acesta rămâne cu totul remarcabil. Cel mai impresionant detaliu este sarcofagul sculptat, de mari dimensiuni, al acestuia. De asemenea, de o inestimabilă valoare sunt și bogatele ornamente ce l-au însoțit pe Pakal, precum și sculptura în stucatură a pereților mormântului (importanța arheologică se ridică, d.p.d.v. valoric, pe aceeași treaptă cu descoperirea sarcofagului lui Tutankamon, în Egipt). E singurul templu mayaș funerar din Mexic. Placa uriașă de pe mormântul regelui are dimensiunea de 3,2 m pe 2,2 m. Se sprijină pe un monolit imens, acoperit și el complet cu basoreliefuri. Întregul ansamblu cântărește peste 20 tone.

Un detaliu unic, aflat la mormântul lui Pakal, este psihoductul care duce de la mormânt, de-a lungul scărilor, în sus, până la o mică gaură făcută în placa de piatră ce acoperă intrarea acestuia. E posibil ca psihoductul să fie legat de credința mayașilor în ieșirea sufletului din trup. Escatologia mayașă spune că sufletul iese din trup și se înalță, astfel că are nevoie de o mică fereastră în mormânt sau în camera funerară.

Stranietatea basoreliefului

Iconografia mormântului îl înfățișează pe Pakal învești mântat și în poziția uneia dintre manifestările zeului Porumb, care iese din pântecele lumii de sub pământ (versiunea clasică a interpretării desenului).

Versiunea populară a interpretării simbolisticii gravurii în piatră indică un cosmonaut, mayaș după trăsături probabil Pakal însuși, care, cu mâinile pe comenzi, conduce către stele un fel de navă cosmică, asemănătoare până la uluire cu o rachetă clasică americană din clasa „Saturn". Se poate vedea jetul de gaze care iese de la baza astronavei, iar dincolo de corpul navei, fragmente izolate de sculptură, care ar putea fi interpretate drept corpuri cerești, iar poziția pilotului aduce cu aceea a unui aviator în carlinga unui avion de mare viteză.

Doi zei asemănători, două legende simetrice

Legenda lui Votan, zeul alb precolumbian

Votan e un erou legendar al poporului tezental, unul dintre marile triburi ce intrau în componența popu-

laţiei mayaşe. Legenda afirmă că Votan ar fi sosit de pe mare, acostând în locul numit Laguna de Terminos. Urcând de-a lungul râului Usumacinta, a fondat capitala Nachan (Casa Şerpilor), întemeind un mare imperiu, în care fuseseră uniţi nu numai băştinaşii, dar şi străinii care veniseră mai târziu, după el. Votan se considera descendent al unei rase denumită CHan, adică a Şerpilor, popor ce şi-ar fi avut locul de baştină în ţara numită Chivim. Odată regatul consolidat, Votan a mai făcut patru călătorii în ţara sa, unde se afla un „mare zid" şi „ruinele unei clădiri uriaşe, pe care popoarele din vechime o ridicaseră spre a ajunge la cer". După moartea lui Votan, pe tron urcase Canam-Lum (Şarpele Pământului) şi se spune că numele dinastiei a fost pomenit multe decenii după încheierea Conchistei spaniole.

Conform legendei, Votan ar fi adus din ţara sa „valum Votan", adică un grup de ajutoare. Aceşti oameni purtau o îmbrăcăminte stranie, denumită „ţekil" (fustă) şi ea se referea la o manta sau tunică largă. Ei erau meseriaşi şi învăţători, ocupându-se cu instruirea populaţiilor localnice, învăţându-i să cultive porumbul, bumbacul, prelucrarea pietrei, secretul stucului, al desenării hieroglifelor. Când munca lor s-a încheiat, încheie legenda, „Votan nu a trecut prin Valea Morţii, ca orice muritor, ci, printr-o peşteră, a pătruns sub pământ, ajungând la rădăcinile cerului". Imaginea aminteşte perfect de individul înmormântat în cavoul subteran din Piramida Inscripţiilor. În plus, despre Votan se mai afirmă că, fiind din neamul şerpilor, cu ocazia unui drum făcut în ţara sa de baştină (dincolo de ocean) nu a folosit niciun fel de vas, ci un coridor subteran îngust, pe care el singur îl putea străbate, datorită originii sale.

Legenda zeului bărbos Tiki-Viracochas

În zona platourilor înalte din Peru, indienii Chimu păstrează o legendă despre Con (sau Kon), un bărbat bărbos care sosise de pe mare, dinspre nord, ca să instaureze o epocă de pace și bunăstare.

Acolo, bărbatul cu barbă a fost denumit Tiki. Odată cu impunerea limbii quechua în imperiul incaș, el a fost numit Viracocha. Astfel a luat naștere legenda zeului cu barbă și piele albă, într-un număr uriaș de variante.

Toate textele se sfârșesc cu plecarea precipitată a eroului civilizator, însoțit de doi discipoli, spre nord, de pe malul lacului Titicaca, fiecare înaintând pe un traseu propriu până în Ecuador, unde, în apropiere de portul actual Manta, a construit o plută din trunchiuri de balsa și a pornit pe ocean către vest...

„Învață de la Scriitori!"
https://www.facebook.com/groups/669186743563933/

SUMAR

Proză SF

5 – Algoritmul Kindred
Lucian-Dragoș Bogdan

40 – Împreună, pentru Pământul Făgăduinței
Florin Giurcă

56 – Întâlnire de gradul III
Aurel Antonie

58 – Invazia perfectă
Robert Gion

62 – Nume de cod „Vivienne"
Andrei Coșuțchi

Fantastic

26 – Dino
Daniel Timariu

Lumea BD

76 – Harap-Alb continuă...
Dodo Niță

Science

79 – Ultima invenție
Pompilian Tofilescu

Fandom

87 – Antares 40
Antares

Interviurile CSF

97 – Trilogia „Colivia"
Boris Velimirovici

Civilizații antice

104 – Cosmonautul de la Palenque
Aurel Cărășel

Revista CSF **Colecția Science-Fiction**
Anul III, nr. 17/2021 ISSN — 2668-1862
Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Redactor-șef: **Aurel Cărășel**
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici**

Coperta: **Adrian Chifu** / Vignette rubrici: **Marius Ghergu**
Editor: **Constantin D. Pavel**

ABONAMENTE ȘI COMENZI
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 150 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862

9 772668 186112

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025